Bestseller *New York Times*

LOVE & GELATO

VACANȚĂ LA FLORENȚA

JENNA EVANS WELCH

EPICA

Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28

JENNA EVANS WELCH

LOVE & GELATO
VACANŢĂ LA FLORENŢA

Titlul original: *Love&Gelato*, 2016
Traducere: Dana Popescu

Editura EPICA, 2016

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2017

Prolog

Aţi avut şi voi zile proaste, aşa-i? Ştiţi la ce mă refer, ca atunci când nu-ţi sună ceasul deşteptător, când aproape că-ţi ia foc pâinea prăjită şi când îţi aminteşti mult, mult prea târziu că fiecare articol vestimentar pe care îl ai zace ud leoarcă pe fundul storcătorului de rufe. Şi atunci o iei la goană spre şcoală, cu cinşpe minute mai târziu şi te rogi la Dumnezeu să nu bage nimeni de seamă faptul că-ţi stă părul de parcă ai fi mireasa lui Frankenstein, iar fix când te strecori în bancă, auzi răsunând vocea profei: „Azi am cam întârziat, nu, donşoara Emerson?" şi atunci te observă toţi.

Sunt sigură că aţi avut şi voi zile din astea. Cu toţii avem. Dar ce spuneţi despre zile cu adevărat proaste? Din acelea într-adevăr foarte stresante şi oribile, mai ales când cei din preajmă pur şi simplu distrug totul în jurul tău, fiindcă aşa au chef, ca mai apoi să-ţi arunce în faţă vrute şi nevrute.

Ziua în care mama mi-a vorbit despre Howard intra cu siguranţă în categoria de *foarte proaste.* Dar la momentul respectiv el era cea mai mică grijă pe care o aveam.

S-a întâmplat prin a doua săptămână de liceu, într-a zecea, şi eram cu mama în maşină, veneam de la programarea pe care o avusese la doctor. Era aproape linişte, căci nu se auzea nimic altceva în afara unei reclame de la radio cu doi tipi care se dădeau drept Arnold Schwarzenegger, şi, în ciuda faptului că era caniculă, simţeam cum mi se făcea pielea de găină pe picioare. Exact în dimineaţa aia mă clasasem a doua la crosul regional şi nu-mi venea să cred că asta nu mai conta deja deloc pentru mine.

Mama a oprit radioul.

— Lina, ce simţi? m-a întrebat ea cu o voce calmă.

Am privit-o şi m-au podidit din nou lacrimile. Era atât de palidă şi de mică. Cum de nu văzusem până atunci cât de mult slăbise?

— Nu sunt sigură, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez tonul vocii. Mă simt de parcă aş fi în stare de şoc.

A încuviinţat şi s-a oprit în dreptul unui semafor. Soarele făcea tot ce-i stătea în putinţă să ne orbească, iar eu m-am holbat la el, simţind cum îmi ard ochii. *Asta e ziua din care se schimbă totul,* mi-am spus în sinea mea. *De acum înainte nu va mai exista decât* înainte *şi* după *ziua de azi.*

Mama şi-a dres vocea, am privit-o şi am văzut-o că-şi îndreaptă spatele ca şi cum ar fi avut ceva important de spus:

— Lina, ţi-am povestit vreodată cum am fost provocată să sar într-o fântână?

Am sărit ca arsă.

— Poftim?

— Mai ţii minte când ţi-am spus despre anul pe care l-am petrecut la studii în Florenţa? Eram cu colegii pe afară, fotografiam de zor şi era o zi atât de călduroasă că simţeam că mă topesc. Aveam un prieten, Howard, iar el mi-a spus că n-am curaj să sar în fântână.

Ţineţi minte, noi tocmai aflaserăm cele mai proaste veşti din viaţa noastră. *Cele mai.*

— Am speriat un grup de turişti nemţi. Încercau să-şi găsească poziţia perfectă pentru pozat şi când mi-am făcut apariţia din apă una dintre fete aproape că şi-a pierdut echilibrul şi-a fost cât pe ce să cadă alături de mine. S-au înfuriat la culme, aşa că Howard a început să ţipe că mă înec şi a sărit după mine în apă.

Nu am scăpat-o pe mama din priviri, iar ea s-a întors către mine şi mi-a zâmbit scurt.

— Am vrut doar să-ţi povestesc ceva despre Howard. Era un tip foarte distractiv, a adăugat, după care s-a schimbat culoarea semaforului şi mama a apăsat pe pedala de acceleraţie.

Poftim? am gândit. *Poftim, poftim, poftim?*

La început am crezut că istoria cu fântâna era un mecanism de apărare, ca şi cum, uite, mama credea că o poveste despre un vechi amic de-al ei ar putea să ne distragă atenţia de la cele două blocuri de granit atârnate deasupra capetelor noastre. *Inoperabil. Incurabil.* Curând însă a revenit cu o altă poveste. Şi încă una. Ajunsese în punctul în care începea să vorbească şi după numai trei cuvinte ştiam că avea să-l aducă pe Howard în discuţie. Iar atunci când într-un final mi-a destăinuit motivul pentru care îmi împărtăşise toate istorisirile despre Howard, ei bine… e de ajuns să vă spun că fericiţi sunt cei săraci cu duhul.

— Lina, vreau să mergi în Italia.

Era jumătatea lui noiembrie, iar eu stăteam alături de patul ei de spital, cu un teanc de reviste *Cosmo* antice şi de demult, pe care le şterpelisem din sala de aşteptare. Îmi petrecusem ultimele zece minute făcând un test numit „Pe o scală de la 1 la 10: Cât de sexy eşti?” (7 din 10).

— În Italia? am repetat cu un aer distrat.

Persoana care făcuse testul înaintea mea obţinuse un punctaj de 10 din 10 şi încercam să-mi dau seama cum reuşise chestia asta.

— Vreau să spun că vreau să mergi să locuieşti în Italia. După.

Abia atunci mi-a atras cu adevărat atenţia. În primul rând, eu nu credeam în *după.* Da, cancerul ei avansa exact aşa cum spuseseră şi doctorii că se va întâmpla, dar nici doctorii nu le ştiau pe toate pe lumea asta. Chiar în dimineaţa aia salvasem o poveste de pe internet despre o femeie care învinsese în lupta cu cancerul, după care

escaladase Muntele Kilimanjaro. Şi-n al doilea rând, *Italia?*

— Şi de ce-aş face una ca asta? am întrebat-o în glumă.

Era important să-i menţin buna dispoziţie. Evitarea stresului era considerată o parte importantă a procesului de recuperare.

— Vreau să mergi să locuieşti cu Howard. Anul pe care l-am petrecut în Italia a însemnat foarte mult pentru mine şi aş vrea să ai şi tu parte de aceeaşi experienţă.

Mi-am aţintit privirile asupra butonului de urgenţă, pentru chemarea asistentei. *Să locuiesc în Italia, cu Howard?* Îi dăduseră oare o doză prea mare de morfină?

— Lina, uită-te la mine, mi s-a adresat ea pe tonul de Eu Sunt Mama Ta.

— Cu Howard? Adică cu tipul ăla despre care-mi tot povesteşti în ultimul timp?

— Da. E cel mai bun om pe care-l cunosc. O să te păzească de orice rele.

— De ce fel de rele? am întrebat-o şi am privit-o drept în ochi.

Şi brusc răsuflarea mi-a devenit întretăiată. Vorbea serios. Oare în camerele astea de spital aveau pungi de hârtie în care să-mi bag capul?

A clătinat din cap, cu ochi lucioşi:

— Lucrurile vor fi din ce în ce… mai dificile. Nu trebuie să vorbim acum despre asta, dar am vrut să fiu sigură că auzi de la mine hotărârea asta. Vei avea nevoie de cineva. După. Şi cred că el e cea mai bună persoană.

— Mamă, dar nu are nicio noimă. De ce să plec să trăiesc în aceeaşi casă cu un străin?

Am sărit din scaun şi-am început să răscolesc prin sertarele din comoda de lângă pat. Trebuia să fie pe acolo *pe undeva* o pungă de hârtie.

— Lina, stai jos.

— Dar, mamă…

— Stai jos. O să-ţi fie bine. Ai să reuşeşti. Viaţa ta o să meargă mai departe şi va fi minunată.

— Ba nu, i-am zis. Tu ai să reuşeşti. Uneori oamenii îşi revin.

— Lina, Howard e un prieten minunat. Ai să-l îndrăgeşti şi tu.

— Mă îndoiesc. Şi dacă tot îţi este un prieten aşa de bun, cum se face că nu l-am întâlnit niciodată până acum?

M-am dat bătută cu găsirea pungii, aşa că m-am prăbuşit pe scaun şi mi-am băgat capul între genunchi.

Mama s-a străduit să se ridice în şezut, după care a întins mâna să mă mângâie pe spate.

— Lucrurile între noi doi au fost puţin mai complicate, dar ar vrea să te cunoască şi el. Şi mi-a spus că i-ar face mare plăcere să stai la el.

Promite-mi că ai să încerci. Măcar pentru câteva luni.

S-a auzit un ciocănit în uşă şi ne-am întors amândouă cu faţa la o asistentă îmbrăcată într-o uniformă de un bleu ca de bebeluşi.

— Doar vă verificam, intonă ea, ignorând sau nebăgând de seamă expresia de pe faţa mea.

Pe o scală de la 1 la Extra-tensionat, în cameră era un aer de 100 la 10.

— ’Neaţa. Tocmai îi povesteam fiică-mii că trebuie să meargă în Italia.

— În Italia, rosti asistenta împreunându-şi mâinile în dreptul pieptului. Am fost acolo în luna de miere. Gelato, Turnul din Pisa, gondolele din Veneţia… O să-ţi placă la nebunie.

Mama mi-a zâmbit cu un aer triumfător.

— Mama, nu. Nu mă duc în Italia nici în ruptul capului.

— Vai, drăguţă, dar trebuie să mergi, se băgă asistenta, este o experienţă unică.

În cele din urmă, asistenta avea să aibă dreptate asupra unui singur lucru: trebuia să merg. Numai că nimeni nu îmi dăduse nici cel mai mic indiciu despre ce aveam să găsesc acolo.

Capitolul 1

Casa strălucitoare ieşea în evidenţă de la depărtare, de parcă ar fi fost un far într-o mare de pietre funerare. Şi totuşi, nu avea cum să fie *asta* casa *lui,* nu? Probabil că ne conformam doar unei tradiţii ciudate italieneşti. *Nou-veniţii trebuie mai întâi plimbaţi printr-un cimitir. În felul ăsta vor putea simţi cultura locală.* Mda, probabil că despre asta era vorba.

Mi-am încleştat degetele în poală şi-am simţit cum mi se lasă un ghem în stomac, pe măsură ce vedeam casa apropiindu-se din ce în ce mai mult. Era ca şi cum l-aş fi văzut pe rechinul din „Fălci" făcându-şi apariţia din adâncurile oceanului. Ta-daam! Numai că nu eram în niciun film. Era adevărat. Şi nu mă mai despărţea de ea decât o curbă. *Nu te panica. N-are cum să fie asta. Mama nu te-ar fi trimis să locuieşti într-un cimitir. Te-ar fi avertizat dinainte. Ar fi…*

Bărbatul dădu semnal dreapta şi am simţi brusc cum tot aerul îmi dă buzna afară din plămâni. *Pur şi simplu, nu mi-a spus.*

— E totul în regulă?

Howard – bănuiesc că ar trebui să-i spun tata – mă privea cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip. Probabil fiindcă tocmai scosesem un şuierat.

— Asta este…?

Cuvintele mi-au pierit de pe buze, aşa că am fost nevoită să arăt cu degetul.

— Păi, mda, mi-a răspuns.

A ezitat o clipă, apoi a gesticulat cu mâna scoasă pe geam:

— Lina, tu nu ai ştiut? Nimic despre toate astea?

„Toate astea" nu se apropiau nicidecum de descrierea imensului cimitir scăldat în lumina lunii.

— Bunica mi-a spus că am să stau pe un teritoriu deţinut de americani. Mi-a spus despre tine că eşti curatorul unui memorial ridicat în cinstea celui de-al Doilea Război Mondial. N-am bănuit că…

Panica mi se scurgea prin vene precum un sirop fierbinte. Şi totodată păream să nu fiu capabilă să-mi termin nici măcar o propoziţie. *Respiră, Lina. Ai trecut deja cu succes prin ce a fost mai greu. Ai să supravieţuieşti şi acum.*

Bărbatul mi-a indicat ceva, undeva departe, spre cel mai îndepărtat capăt al proprietăţii:

— Memorialul e clădirea aia de acolo. Dar restul pământului este destinat mormintelor soldaţilor americani care au fost ucişi în Italia, în timpul războiului.

— Dar nu asta e casa ta, nu? Aici doar munceşti.

Nu mi-a răspuns. A intrat pe alee şi am simţit cum îmi dispare şi

ultima speranţă, odată cu lumina farurilor tocmai stinse. Nu era o simplă casă, era chiar *acasă.* De o parte şi de alta a drumului erau muşcate roşii, iar pe verandă se afla un leagăn care se balansa înainte şi înapoi de parcă atunci s-ar fi dat cineva jos din el. Dacă ai fi dat la o parte crucile care împânzeau câmpurile din jur, ai fi zis că era o casă normală dintr-un cartier de locuit. Numai că aici nu era niciun cartier normal. Iar crucile alea nu arătau ca şi cum ar fi avut de gând să dispară în curând. Sau vreodată.

— Au vrut să aibă pe cineva prezent în permanenţă aici, aşa că prin anii şaizeci au construit şi o casă de locuit, spuse Howard scoţând cheile din contact şi bătând nervos cu degetele pe volan. Îmi pare rău, Lina. Am crezut că ştii. Nici nu-mi imagina ce îţi trece acum prin cap.

— E un cimitir, am spus, cu vocea leşinată ca un ceai slab.

S-a întors şi s-a uitat la mine fără să îmi întâlnească privirea.

— Ştiu. Şi ultimul lucru de care ai nevoie e ceva care să-ţi amintească de lucrurile prin care ai trecut anul ăsta. Sper să descoperi şi tu că locul ăsta este uşor de îndrăgit. E foarte liniştit şi are o istorie interesantă. Mamei tale îi plăcea la nebunie. Iar eu, după ce am stat aici şaptesprezece ani, nu-mi imaginez că aş putea locui în altă parte.

Deşi îi auzeam glasul încărcat de speranţă, m-am prăbuşit înapoi în scaunul maşinii, cu o mulţime de întrebări în cap. *Dacă îi plăcea atât de mult locul ăsta, de ce nu mi-a povestit niciodată de el? De ce nu a vorbit despre asta până când nu s-a îmbolnăvit? Şi pentru numele a ce-i mai sfânt în lumea asta, ce a făcut-o să omită detaliul ăsta mic-micuţ cum că tu îmi eşti* tată?

Pentru câteva momente, Howard se arătă pătruns de tăcerea mea, după care deschise portiera:

— Hai înăuntru! Îţi iau eu valiza.

Cu cei doi metri impunători în înălţime, Howard s-a dus în spatele maşinii, iar eu m-am aplecat să-l văd mai bine în oglinda laterală. Bunica mea fusese cea care-mi umpluse golurile cu informaţii. *E tatăl tău, de asta a vrut să mergi să locuieşti cu el.* Ar fi trebuit să-mi dau seama. Doar că ar fi fost normal ca mama să-mi fi *menţionat* măcar în treacăt identitatea adevărată a bunului şi vechiului amic Howard.

Howard a închis portbagajul, iar eu m-am îndreptat şi-am început să scotocesc prin rucsac, încercând să mai trag de timp câteva secunde. Lina, *pune-ţi mintea la contribuţie! Eşti singură într-o ţară străină, un uriaş nebun se dă drept taică-tău, iar noul tău cămin ar putea fi folosit ca locaţie pentru următorul fim despre o apocalipsă cu zombie. Fă ceva, nu mai sta!*

Dar ce? M-aş fi putut lupta cu Howard să-i iau cheile de la maşină, altă idee nu-mi venea cum să fac să nu intru în casa aia. Într-un târziu, mi-am desfăcut centura şi l-am urmat spre uşa de la intrare.

Înăuntru casa arăta agresiv de normal – ca şi cum ar fi vrut să compenseze faptul că era amplasată acolo unde era. Howard îmi lăsă valiza în holul de la intrare şi am păşit împreună într-un living în care tronau două fotolii capitonate şi o canapea de piele. Pe pereţi erau etalate câteva postere retro de călătorie şi mirosea de parcă totul ar fi fost îmbibat în ceapă şi usturoi. Într-un sens bun, însă. Desigur.

— Bine ai venit acasă, a rostit Howard aprinzând lumina.

Un atac nou de panică mă cuprinse, iar el se cutremură când îmi văzu expresia:

— Vreau să zic, bine ai venit în Italia. Mă bucur foarte mult că eşti aici.

— Howard?

— Bună, Sonia!

O tipă înaltă, cu un trup de gazelă, a păşit în cameră. Părea să fie cu doar câţiva ani mai în vârstă decât el şi avea pielea de culoarea cafelei şi şiruri de brăţări de aur pe ambele braţe. Superbă. Şi surprinzătoare.

— Lina, zise ea, pronunţându-mi numele cu mare atenţie. Ai reuşit. Cum au fost zborurile?

M-am mişcat de pe un picior pe altul. Avea cineva de gând să ne facă şi nouă cunoştinţă?

— Bine. Ultimul însă a fost cam lung.

— Ne bucurăm aşa de mult că eşti aici, zise cu faţa luminată de un zâmbet.

Urmă o clipă de tăcere. Într-un târziu, am făcut un prim pas în faţă:

— Şi deci… tu eşti soţia lui Howard?

Howard şi Sonia s-au privit scurt, după care s-au pus pe nişte hohote, că aproape ţipau.

Lina Emerson. Comediant de primă clasă.

Într-un final, Howard şi-a recăpătat controlul:

— Lina, ea e Sonia. Este asistenta supraveghetorului de cimitir. Lucrează aici de dinaintea mea.

— Doar cu câteva luni înainte, a adăugat Sonia ştergându-şi ochii de lacrimi. Howard întotdeauna mă prezintă de parcă aş fi un dinozaur. Am şi eu casa tot aici, pe proprietatea asta, puţin mai aproape de memorial.

— Câţi oameni locuiesc aici?

— Numai noi doi. Acum suntem trei, mi-a răspuns el.

— Şi vreo patru mii de soldaţi, a adăugat Sonia rânjind.

A aruncat o privire spre Howard, iar eu mi-am întors capul şi l-am surprins chiar în clipa în care-i făcea semn cu degetul la gâtlej, să înceteze. Comunicare non-verbală. Super!

Zâmbetul Soniei a dispărut subit:

— Lina, ţi-e foame. Am pregătit lasagna.

De aici venea mirosul ăla!

— Mi-e destul de foame, am recunoscut.

Puţin spus, însă.

— Perfect. Am pregătit specialitatea mea. Lasagna cu pâine cu extra usturoi.

— Da, zise Howard dând din braţ precum o casnică de la emisiunea *Preţul Corect.* Te-ai decis să ne răsfeţi.

— E o noapte specială, aşa că m-am gândit să dau tot ce-i mai bun. Lina, probabil că vrei să te speli pe mâini mai întâi. Eu mă duc să aranjez masa, ne vedem în bucătărie.

Howard indică undeva de cealaltă parte a sufrageriei:

— Baia e acolo.

Am dat din cap, mi-am aşezat rucsacul pe cel mai apropiat scaun şi practic am zburat din cameră. Baia era o chestie minusculă, de-abia încăpeau în ea un vas de toaletă şi o chiuvetă. Am dat drumul la apa caldă şi am lăsat-o să ajungă cât de fiartă puteam suporta, după care am început să-mi scot aeroportul de pe mâini cu o bucată de săpun de pe marginea chiuvetei.

Cât îmi frecam mâinile m-am surprins în oglindă şi am lăsat să-mi scape un geamăt. Arătam ca şi cum fusesem târâtă prin trei fusuri orare. Ceea ce, să fiu sinceră, se şi petrecuse. În mod normal aveam un ten bronzat, dar acum eram palidă-gălbuie, cu cercuri întunecate sub ochi. Iar *părul*… Găsise în sfârşit o modalitate prin care să sfideze legile fizicii. Mi-am udat ambele mâini şi am încercat să-mi netezesc buclele, dar gestul a părut să le încurajeze şi mai mult. Într-un târziu, m-am resemnat. Şi ce dacă arătam ca un arici care descoperise Red Bull-ul? Taţii ar trebui să te accepte aşa cum eşti, corect?

De cealaltă parte a băii se făcură auzite acorduri muzicale, iar nervozitatea mea, ţinută la stadiul de flamă, a ajuns un foc de artificii. Oare chiar aveam nevoie să mănânc cina asta? Mai bine m-aş fi ascuns prin vreo cameră cât timp încercam să pricep toată nebunia asta cu cimitirul. Sau cât nu pricepeam. Dar chiar atunci îmi chioră stomacul în semn de protest şi, *of,* chiar trebuia să mănânc.

— Uite-o că a apărut, zise Howard ridicându-se în picioare când mă văzu intrând.

Aranjaseră o faţă de masă în carouri roşii şi aproape că am recunoscut cântecul rock care venea de undeva de la un iPod din holul de la intrare. M-am prelins pe scaunul din faţa lor şi apoi s-a aşezat şi Howard.

— Sper că-ţi este foame. Sonia e o bucătăreasă desăvârşită, cred că şi-a ratat cariera.

Acum, că nu mai eram doar noi doi, avea un aer mult mai relaxat.

Sonia strălucea de bucurie:

— Nici vorbă. Am fost menită să am o slujbă la memorial.

— Dar chiar arată bine.

Şi prin „bine” am vrut să spun nemaipomenit. O tavă aburindă de lasagna stătea cuminte lângă un coş îndesat cu felii groase de pâine cu usturoi şi alături se vedea un bol plin ochi cu un amestec de salată verde şi roşii. A fost nevoie de toată voinţa din lume să mă abţin să nu mănânc direct din ele.

Sonia mi-a tăiat din lasagna şi mi-a pus în mijlocul farfuriei o bucată mare, pătrată şi lipicioasă.

— Serveşte-te singură cu pâine şi salată. *Buon appetito*

— *Buon appetito,* se auzi şi Howard, ca un ecou.

— *Buon appe*… ceva, am mormăit şi eu.

De cum şi-a primit fiecare porţia, mi-am apucat furculiţa şi am atacat lasagna. Bănuiam că arăt ca un mastodont sălbatic, dar, după o zi de mâncat numai hrana de prin avioane, nu mă mai puteam abţine. Porţiile alea erau de-a dreptul miniaturale. Când am ieşit la suprafaţă să iau aer, i-am văzut pe Sonia şi Howard fixându-mă; el, cu un aer aproape îngrozit.

— Şi, Lina, ce fel de lucruri îţi place să faci? mă întrebă Sonia.

Mi-am apucat şerveţelul:

— În afară de speriatul oamenilor cu manierele mele la masă?

Howard a chicotit:

— Bunica ta mi-a spus că îţi place să alergi. Mi-a povestit că faci în general vreo şaizeci şi ceva de mile pe săptămână şi că speri să alergi şi la colegiu.

— Păi, aşa se explică apetitul, spuse Sonia apucând o porţie nouă, iar eu i-am întins recunoscătoare farfuria. Alergi şi la şcoală?

— Alergam. Am intrat în echipa naţională de cros, dar am anulat totul după ce am descoperit…

M-au privit amândoi deodată.

— Când am descoperit cancerul. Antrenamentele îmi luau o grămadă de timp şi nu am vrut să mai plec de acasă pentru alte întâlniri şi chestii din astea.

Howard a încuviinţat.

— Cred că cimitirul e un loc excelent pentru alergat. Spaţiu cât vezi cu ochii şi drumuri netede, numai bune. Şi eu alergam aici pe vremuri. Până m-am îngrăşat şi m-am puturoşit de tot.

Sonia şi-a dat ochii peste cap:

— Ei, hai, nu mai spune. N-ai fi în stare să te îngraşi nici dacă ai încerca, continuă ea împingând coşul de pâine spre mine. Ştiai că am fost prietenă cu mama ta? Era minunată. Atât de talentată şi plină de viaţă…

Mnu, nici asta nu-mi spusese. Era oare posibil să fi fost victima unei răpiri elaborate? Oare răpitorii îţi dădeau să mănânci două bucăţi din cea mai bună lasagna din viaţa ta? Şi oare, sub presiune, ar fi divulgat secretul reţetei?

Howard şi-a dres vocea, readucându-mă în miezul discuţiei:

— Îmi cer scuze. Hm, nu. Nu te-a menţionat niciodată.

— Sonia a încuviinţat, cu o expresie impenetrabilă pe chip, iar Howard a privit-o mai întâi pe ea, apoi pe mine.

— Bănuiesc că te simţi destul de obosită. Vrei să vorbeşti cu cineva? I-am trimis un mesaj bunicii tale când a aterizat avionul, dar dacă vrei, poţi să o suni. Am nişte minute internaţionale pe telefonul mobil pe care poţi să le foloseşti.

— Pot să o sun pe Addie?

— Ea este prietena la care ai locuit?

— Da. Dar am laptopul la mine. Pot să folosesc Face Time în loc.

— E posibil să nu meargă în noaptea asta. Italia nu e renumită pentru tehnologie şi semnalul de internet a fost cam toată ziua slab. Vine mâine cineva să arunce o privire, dar între timp te poţi folosi de telefonul meu.

— Mersi.

Se ridică de la masă:

— Cine vrea vin?

— Eu, te rog, rosti Sonia.

— Lina?

— Hm… sunt… nu prea am vârsta necesară.

El zâmbi:

— În Italia nu există o vârstă potrivită ca să bei, aşa că bănuiesc că e diferit aici. Dar nu vreau să te oblig în niciun fel.

— De data asta, nu.

— Mă întorc imediat, a spus mergând spre bucătărie.

Preţ de zece secunde camera s-a cufundat în linişte, după care Sonia a lăsat furculiţa jos:

— Mă bucur foarte mult că eşti aici, Lina. Şi vreau să ştii că dacă ai nevoie de ceva, de orice, sunt la distanţă de o lespede. Literalmente.

— Mersi, am spus şi mi-am dresat privirea să se oprească asupra unui loc de deasupra umărului ei stâng.

Adulţii se străduiau mult prea mult în preajma mea. Credeau că dacă se purtau îndeajuns de frumos, chestia asta avea cum să mă facă să trec peste faptul că îmi pierdusem mama. Era o chestie dulce şi oribilă totodată.

Sonia a privit mai întâi spre bucătărie, după care mi-a spus pe un ton jos:

— Voiam să te întreb dacă te-ar deranja să treci mâine pe la mine. Am ceva ce vreau să-ţi dau.

— Ce anume?

— Putem vorbi mâine despre asta. În noaptea asta încearcă mai întâi să te obişnuieşti cu locurile.

Am dat din cap. Aveam de gând să mă obişnuiesc cât mai puţin.

Nici măcar nu aveam să despachetez.

De cum s-a terminat cina, Howard a insistat să-mi ducă valiza sus.

— Sper să-ţi placă în camera asta. Am zugrăvit-o şi am redecorat-o acum câteva săptămâni şi părerea mea e că a ieşit destul de bine. Eu stau cu ferestrele deschise vara – e mult mai rece aşa – dar nu ai decât să ţi-o închizi pe a ta, dacă preferi.

Vorbea repede, ca şi cum ar fi fost un discurs de bun venit învăţat pe de rost. Mi-a lăsat geanta jos în faţa primei uşi.

— Baia e chiar în capătul holului şi tocmai am pus nişte săpun şi un şampon nou. Să-mi spui de ce altceva mai ai nevoie şi cumpăr mâine, bine?

— Bine.

— Şi aşa cum ţi-am zis deja, semnalul de internet e destul de sporadic, dar dacă te decizi să încerci totuşi, reţeaua se numeşte „Cimitirul American".

Normal, cum altfel?

— Şi care e parola de wi-fi?

— Ziduldispăruţilor. Într-un cuvânt.

— Ziduldispăruţilor, am repetat. Ce înseamnă asta?

— E o parte din memorial. Sunt nişte tăbliţe cu numele tuturor soldaţilor dispăruţi şi ale căror trupuri nu au mai fost niciodată găsite. Pot să-ţi arăt mâine dacă vrei…

— Nu, nu, mulţumesc. Păi, sunt cam obosită, aşa că… am spus trăgându-mă spre uşă.

S-a prins imediat şi mi-a înmânat un telefon şi o foaie de hârtie:

— Am notat instrucţiunile pentru apelurile spre Statele Unite. Trebuie să treci şi codul ţării, şi codul statului. Anunţă-mă dacă ai probleme.

Am pus hârtia în buzunar.

— Noapte bună, Lina!

— Noapte bună!

S-a întors şi a pornit înapoi pe coridor, timp în care eu am deschis uşa şi mi-am târât geamantanul în cameră, simţind cum mi se lasă umerii în jos, uşuraţi la gândul că mă aflam în sfârşit singură. *Ei bine, chiar eşti aici,* mi-am zis, *tu şi noii tăi prieteni, toţi patru mii.* Uşa avea încuietoare, aşa că am învârtit mânerul până am auzit un clinchet care m-a umplut de satisfacţie. M-am întors încet, pregătită să văd la ce anume se referise Howard când spusese că ieşise „destul de bine". Şi am simţit cum mi se opreşte inima în piept. Era de WOW!

Pur şi simplu perfectă. O veioză absolut adorabilă aşezată pe noptieră învăluia camera într-o lumină caldă, plăcută, iar patul cu aer antichizat era acoperit cu vreo mie de pernuţe de decor. Biroul şi comoda pictate erau aşezate de o parte şi de alta a camerei, iar

oglinda ovală atârna pe perete, lângă uşă. Aşezase chiar şi nişte rame goale pe noptieră şi pe comodă, ca şi cum m-ar fi aşteptat pe mine să le umplu cu poze.

Mă reprezenta *pe mine* întru totul. Cum era posibil ca cineva care nu mă văzuse niciodată în viaţă să-mi facă un dormitor perfect? Poate că lucrurile nu aveau să fie chiar atât de rele, la urma urmei.

O pală de vânt ajunse în cameră, atrăgându-mi atenţia asupra ferestrei larg deschise. Îmi ignorasem propria mea regulă: *„Dacă ceva pare prea frumos să fie adevărat, atunci poate chiar este."* Am mers la geam şi am scos capul afară. Pietrele funerare luceau la lumina lunii asemenea unor dinţi şi totul era cufundat într-un întuneric şi-o linişte stranie. Nu exista o cantitate necesară de frumos care să contrabalanseze o asemenea privelişte.

Mi-am tras capul înapoi şi-am scos hârtia din buzunar. Venise momentul să-mi pun la cale evadarea.

Capitolul 2

Era foarte posibil ca Sadie Danes să fie una din cele mai rele persoane de pe planetă, dar va avea întotdeauna un loc special în inima mea. La urma urmei, ei i-o datoram pe cea mai bună prietenă a mea.

Eram pe la începutul clasei a şaptea. Addie tocmai se mutase din Los Angeles în Seattle, şi într-o bună zi, după ora de gimnastică, a auzit-o pe Sadie comentând cum că unele din colegele noastre nu ar avea de fapt nevoie de sutiene. Chestie care, să fim serioase – eram în clasa a şaptea; numai unul la sută din noi aveau nevoie. Ideea era că eu eram una din cele mai puţin dotate şi toată lumea de faţă ştia că la mine se referea. Am ignorat-o (adică, mi-am băgat capul de doisprezece ani în dulap şi-am clipit des să-mi ascund lacrimile), dar Addie şi-a pus în cap s-o pună pe Sadie la pământ, când ieşea din vestiar. În ziua aia îmi luase apărarea şi de atunci nu se mai oprise.

— Du-te de aici, poate că e Lina, i-am auzit vocea, de la oarecare distanţă, ca şi cum cineva ar fi ţinut telefonul departe de ea. Alo? A zis ea în receptor.

— Addie, eu sunt.

— Lina! WYATT, PLEACĂ DE LÂNGĂ MINE ÎN CLIPA ASTA!

Au urmat nişte ţipete înăbuşite, urmate de ceva ce aducea a luptă între cuţitari mexicani, doar că era vorba de ea şi de frate-său. Addie avea trei fraţi mai mari şi în loc să se poarte cu ea ca şi cu mezina familiei o tratau de parcă era una de-a lor. Chestie care explica multe aspecte ale personalităţii ei.

— Scuze, a zis când a revenit la telefon. Wyatt e un idiot şi jumătate. I-a buşit cineva telefonul şi-ai mei au spus că trebuie să-l împart pe al meu cu el. Iar mie nu-mi pasă deloc de ce s-a întâmplat, nu am de gând să-mi dau numărul de telefon să-l aibă toţi prietenii lui neanderthalieni.

— Ei, haide, că nu-s atât de răi.

— Încetează. Ştii bine că sunt. Aseară am dat peste unul care ne mânca cerealele. Îşi turnase o cutie întreagă într-un vas de mixer şi le mânca cu polonicul de *supă*. Şi nu cred că Wyatt ajunsese măcar acasă.

Am zâmbit şi-am închis o clipă ochii. Dacă Addie ar fi fost vreun super-erou, atunci puterea ei ar fi fost Capacitatea de a-şi Face Prietena să se Simtă Normală. În primele săptămâni de după înmormântare, cele mai îngrozitoare, ea fusese cea care mă scosese din casă sub tot soiul de pretexte şi insistase să mănânc şi să fac duş. Era genul acela de prieten pe care ştiai că nu-l meriţi nici într-o mie de ani.

— Ia stai. De ce mai pierdem timpul vorbind despre prietenii lui

Wyatt? Presupun că ai făcut deja cunoştinţă cu Howard.

Am deschis ochii:

— Vrei să spui cu tata?

— Refuz să-l numesc aşa. Nici măcar nu am ştiut că e tatăl tău până acum două luni.

— Mai puţin chiar, am adăugat.

— Lina, mă omori, pe bune. Spune, cum e tipul?

Am tras cu ochiul la uşa dormitorului. De jos încă se mai auzea muzica, dar mi-am coborât tonul ca măsură de precauţie.

— Hai să spunem doar că trebuie să plec de aici. Imediat.

— Ce vrei să spui? E vreun ciudat?

— Nu, e chiar un tip OK. E înalt cât un jucător de baschet în NBA[1], ceea ce e foarte surprinzător. Dar nu asta e chestia aiurea, am spus trăgând adânc aer în piept.

Trebuia să îi ofer un efect dramatic complet:

— Este îngrijitorul unui cimitir. Ceea ce înseamnă că trebuie să trăiesc într-un cimitir.

— POFTIM???

Eram pregătită pentru reacţia ei şi ţineam deja telefonul la mai bine de 5 centimetri distanţă de ureche.

— Trebuie să trăieşti într-un *cimitir?* E vreun soi de *gropnicer?* a zis ea şoptind ultimul cuvânt.

— Nu cred că mai îngroapă pe cineva aici. Toate mormintele sunt din cel de-al Doilea Război Mondial.

— De parcă aşa ar fi mai bine! Lina, trebuie neapărat să te scoatem de acolo. Nu e cinstit. Mai întâi îţi pierzi mama, şi pe urmă trebuie să te muţi în cealaltă parte a lumii să stai cu un tip care susţine dintr-odată că e taică-tău? Iar el trăieşte într-un cimitir? Haide, e deja mult prea mult.

M-am aşezat la birou şi mi-am rotit scaunul până când am ajuns cu spatele la geam:

— Crede-mă, dacă aş fi avut idee în ce mă băgăm, m-aş fi împotrivit şi mai mult. Locul ăsta e ciudat rău. Peste tot prin preajmă nu-s decât pietre funerare, şi pare foarte departe de orice urmă de civilizaţie. Am mai văzut câteva case când am venit aici, dar în afară de asta arată ca şi cum nu ar fi nimic altceva decât pădure în jurul cimitirului.

— Taci din gură. Vin să te iau. Cât costă un bilet de avion? Mai mult de 300 de dolari? Fiindcă nu am mai mult după mica noastră întâlnire cu hidrantul.

— Nici măcar nu l-ai lovit aşa de tare.

— Spune-i asta mecanicului. Se pare că a fost nevoie să înlocuiască toată aparatura. Iar eu susţin că tu eşti singura vinovată. Dacă nu te-ai fi dat în spectacol, nu aş fi fost nevoită să intervin.

Am rânjit şi mi-am tras picioarele sub mine:

— Ba nu e deloc vina mea că tu nu te poţi controla când apare la radio demodata de Britney Spears. Ai nevoie de ajutor să-l plăteşti? Bunicii mei se ocupă cu finanţele mele, dar primesc îndemnizaţie în fiecare lună.

— Nu, normal că nu. Tu o să ai nevoie de bani să ajungi acasă, din Italia. Şi sunt convinsă că ai mei vor fi de acord să locuieşti din nou aici. Mama zice că ai o influenţă foarte bună asupra mea. I-a luat cam o lună să treacă peste faptul că tu-ţi pui singură vasele în maşina de spălat.

— Ei bine, chiar sunt o tipă remarcabilă.

— Mie-mi spui? Bine, am să vorbesc zilele astea cu ei. Trebuie doar să aştept să se calmeze mama. Se ocupă cu un meci de fotbal caritabil de-al lui Wyatt, de parcă ai zice că organizează un bal. Pe bune, se stresează inutil. Aseară, de exemplu, a luat-o complet razna că nu am mâncat niciunii tăiţeii.

— Mie-mi plac tăiţeii ei. Cei cu ton, nu?

— Bleah, nu se poate să-ţi placă aşa ceva. Oi fi fost moartă de foame după ce alergaseşi vreo mie cinci sute de kilometri. Şi pe urmă, tu mănânci orice.

— Aşa e, am admis aşezându-mi picioarele la loc, pe podea. Dar, Addie, ţine minte, bunica e cea care trebuie convinsă. Ea e sigură că aici trebuie să trăiesc de acum înainte.

— Ceea ce nu are nicio noimă. De ce te-ar trimite în cealaltă jumătate a lumii să stai cu un străin? Nici măcar nu îl cunoaşte.

— Nu cred că a ştiut ce altceva să facă. Mi-a spus în drum spre aeroport că se gândeşte să se mute cu bunicul într-un centru de bătrâni, cu îngrijire specială. Deja îi este mult prea greu să se ocupe singură de el.

— Motiv pentru care tu ar trebui să locuieşti cu noi, spuse ea expirând zgomotos. Nu-ţi bate capul, las-o pe bunica Rachelle în grija mea. Am s-o iau într-o zi cu mine să-i cumpăr nişte caramele cu lichior, din alea după care se dau în vânt toţi bătrânii, şi-o să vorbim despre motivele pentru care reşedinţa familiei Bennet reprezintă cea mai bună opţiune pentru tine.

— Mersi, Addie.

Ne-am oprit amândouă din vorbit şi dintr-odată liniştea a fost umplută de bâzâitul insectelor de afară şi de muzica lui Howard. Am simţit brusc dorinţa de a mă strecura în telefon, să ajung înapoi în Seattle. Cum aş putea să supravieţuiesc fără Addie?

— De ce eşti aşa de tăcută? Şi-a făcut apariţia groparul?

— Sunt la mine în cameră, dar am senzaţia că sunetul circulă foarte bine prin casa asta. Nu ştiu dacă poate să mă audă sau nu.

— Super, deci nici măcar nu poţi vorbi liniştită. Ar trebui să ne găsim un cod prin care să mă anunţi că eşti în regulă. De pildă, să zici

„mierlă” dacă te ţin ostatică.

— „Mierlă”? Nu cumva ar trebui să fie un cuvânt care nu sună aşa de ciudat?

— La naiba. M-ai încurcat de tot. Ai spus cuvântul, dar nu ştiu dacă a şi însemnat ce trebuie să însemne. Eşti bine sau eşti ţinută ostatică?

— Nu, Addie, nu mă ţine nimeni ostatică, am oftat. Poate numai promisiunea pe care i-am făcut-o mamei.

— Mda, dar contează oare promisiunile dacă le faci sub un fals pretext? Fără supărare, dar mama ta nu a fost chiar explicită cu motivele pentru care ar trebui să mergi în Italia.

— Ştiu, am oftat. Sper să existe un motiv pentru asta.

— Poate, cine ştie.

Am privit afară pe geam, peste umăr. Razele lunii se strecurau printre profilurile întunecoase ale copacilor. Dacă nu aş fi ştiut despre ce era vorba, aş fi zis că era un peisaj superb.

— E momentul să închid. Vorbesc de la telefonul lui şi presupun că o să coste o avere convorbirea asta.

— Bine, atunci. Sună-mă cât de repede poţi. Şi, pe bune acum, nu-ţi mai face griji. Te scoatem de acolo cât ai zice peşte.

— Mersi, Addie. Sper să pot să te prind mâine pe Face Time.

— Aştept lângă calculator. Cum se spune „La revedere” în italiană? Ciu? Cio?

— Habar nu am.

— Mincinoasă ce eşti! Tu eşti aia care vorbea încontinuu despre cum o să călătoreşti prin toată lumea.

— Bună şi la revedere se spune *„ciao”*.

— Ştiam eu. *Ciao,* Lina.

— *Ciao.*

Odată terminată convorbirea, am aşezat telefonul pe birou şi am simţit cum mi se usucă gâtul.

— Lina?

Howard! Aproape că m-am răsturnat cu scaunul. Oare trăsese cu urechea în tot timpul ăsta?

M-am ridicat grăbită în picioare şi am crăpat uşa câţiva centimetri. Howard era pe hol cu un teanc de prosoape albe în braţe, care arătau ca un tort de nuntă.

— Sper că nu te-am întrerupt, spuse el repede. Mi-am amintit că am vrut să-ţi dau astea.

I-am studiat chipul, dar era la fel de domol ca frişca. Se pare că rudenia nu însemna mai nimic. Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă îmi auzise sau nu conversaţia cu Addie.

După o secundă de ezitare, am deschis larg uşa şi am luat prosoapele.

— Mulţumesc. Şi poftim telefonul, am spus luându-l de pe birou şi

oferindu-i-l.

— Deci… ce părere ai?

M-am înroşit:

— Despre ce?

— Despre cameră.

— Ah. E super. Arată foarte bine.

Un zâmbet larg, de uşurare, i s-a aşternut pe chip. Era cu siguranţă cel dintâi în noaptea aceea, şi Howard părea să cântărească cu vreo cincizeci de kile mai puţin. Iar zâmbetul era oarecum câş.

— Bine, atunci, a mai spus sprijinit de tocul uşii. Ştiu că nu am cele mai bune gusturi în materie, dar am încercat să o fac drăguţă. M-a ajutat un prieten să pictez biroul şi comoda, şi împreună cu Sonia am găsit oglinda într-un târg.

Bleah. Acum mai aveam în cap şi imaginea asta în care el cutreiera Italia căutând chestii care credea că-mi plac. De unde acest interes subit? Din câte ştiam eu, nu-mi trimisese nici măcar o felicitare de ziua de naştere.

— Nu trebuia să te deranjezi aşa de mult, am spus.

— N-a fost niciun deranj. Sincer.

Şi a zâmbit din nou, după care a urmat o pauză lungă incomodă. Toată noaptea mă simţisem de parcă aş fi fost la întâlnire pe NV cu cineva cu care nu aveam nimic în comun. Ba nu, mai rău de atât. Pentru că noi doi chiar *aveam* ceva în comun. Doar că nu vorbeam despre asta. *Când o să vorbim, oare?*

Speram că niciodată?

Howard a dat scurt din cap:

— Ei bine, Lina, noapte bună!

— Noapte bună!

I-am auzit paşii depărtându-se pe hol şi am închis şi încuiat uşa din nou. Cele nouăsprezece ore de călătorie se strânseseră toate în mijlocul frunţii care părea să-mi bubuie de durere. Era momentul să încheiem această zi.

Am aşezat prosoapele pe comodă, mi-am aruncat pantofii şi m-am azvârlit pe pat, trimiţând şuvoaie de pernuţe decorative într-o parte şi-n alta. În fine. Patul era la fel de moale pe cât lăsa să se vadă, cearceafurile miroseau minunat, ca cele pe care le lăsa mama pe sfoară la uscat. M-am ghemuit sub aşternuturi şi-am stins veioza.

De jos au răbufnit hohote puternice de râs. Muzica era la fel de puternică, iar ei nu ştiu ce făceau, ori spălau vasele, ori jucau crochet, dar cui îi mai păsa la ora aia? După ce zi avusesem, eram în stare să adorm oriunde.

Abia trecusem în faza aia de ameţeală, pe jumătate adormită, când m-a readus la simţuri vocea lui Howard:

— E foarte tăcută.

Am deschis ochii instantaneu.

— Nu mi se pare deloc surprinzător, dacă te gândeşti prin tot ce a trecut, i-a răspuns Sonia.

Nu m-am clintit. Se pare că Howard nu ştia că sunetul trece prin ferestrele deschise. A continuat pe un ton mai coborât:

— Normal. Doar că a fost o surpriză. Hadley era aşa de…

— Plină de viaţă? Chiar era. Dar şi Lina s-ar putea să te surprindă. Nu m-ar mira deloc să aibă acelaşi zvâc precum mama ei.

El a râs uşor:

— Zvâc. E un fel de a spune.

— Dă-i puţin timp să se acomodeze.

— Normal. Mulţumesc din nou pentru masă, a fost delicioasă.

— Mi-a făcut plăcere. Am de gând să mă instalez mâine-dimineaţă la Centrul pentru Vizitatori. Tu vii la birou?

— Vin, plec. Vreau să termin mai devreme ca să o duc pe Lina în oraş.

— Sună excelent. Noapte bună, şefu, rosti Sonia şi la scurt timp i s-au auzit paşii pe aleea pietruită.

O clipă mai târziu uşa de la intrare s-a deschis şi s-a închis la loc.

Mi-am forţat ochii să se închidă, dar mă simţeam de parcă îmi curgea suc acidulat prin vene. La ce se aşteptase Howard? Că voi da pe dinafară de bucurie la gândul că mă voi muta cu cineva pe care nu-l cunoscusem în viaţa mea? Că o să fiu super-încântată să locuiesc într-un cimitir? Doar nu era cine ştie ce secret că nu voisem deloc să vin aici. Nu acceptasem decât atunci când bunică-mea scosese artileria grea: *I-ai promis mamei tale.*

Şi de ce să mă numească „tăcută”? Nu suportam să mi se spună tăcută. Oamenii spuneau mereu chestia asta de parcă ar fi fost vreun defect major – ca şi cum dacă nu m-aş fi exprimat de la prima întâlnire, aş fi fost neprietenoasă sau arogantă. Mama mă înţelegea. *Te încălzeşti mai lent, dar după ce o faci luminezi toată încăperea.*

M-au umflat lacrimile şi m-am întors cu faţa lipită de pernă. Acum, că trecuseră deja şase luni, mă puteam preface ore în şir că îmi era bine fără ea. Dar nu ţinea niciodată. Realitatea era la fel de dură şi necruţătoare precum hidrantul ăla în care intrasem cu Addie.

Şi trebuia să trăiesc fără ea tot restul vieţii. Chiar trebuia s-o fac.

Capitolul 3

„Uite acolo un geam deschis. Trebuie să fie cineva înăuntru.”

Vocea aproape că-mi sunase direct în ureche, aşa că am sărit ca arsă. Unde eram? Ah. Da. Într-un cimitir. Doar că acum era scăldat în lumină şi în dormitorul meu erau vreo 500 de grade. Plus, minus o sută.

— N-ar trebui să aibă nişte semne prin care să-ţi spună pe unde s-o iei?

Era o voce de femeie, cu un accent la fel de palpabil precum sosul barbecue. Un bărbat i-a răspuns:

— Gloria, locul ăsta arată a casă de locuit. Nu cred că e cazul să ne băgăm nasul.

— Iu-huu! E cineva acolo? Alo? E cineva acasă?

Am dat deoparte aşternuturile şi m-am ridicat din pat, împiedicându-mă de pernuţele împrăştiate primprejur. Încă eram îmbrăcată cu hainele din seara precedentă. Fusesem aşa de obosită, că nici nu-mi trecuse prin cap să-mi pun pijamalele.

— Alo-oo, cântă femeia din nou. E cineva înăuntru?

Mi-am prins părul într-un coc să nu cumva să sperii lumea, apoi m-am dus la geam şi-am dat ochi cu doi oameni care se potriveau *întocmai* cu vocile lor. Doamna avea părul roşcat, de culoarea maşinilor de pompieri şi nişte pantaloni scurţi cu talie înaltă, iar domnul purta o pălărie de pescar şi avea atârnat de gât un aparat foto imens. Până şi rucsacurile le erau caraghioase. Mi-am înghiţit un chicotit. Mă costumasem o dată cu Addie în turişti neaoşi ca ei. Cei doi ne-ar fi putut fi o sursă excelentă de inspiraţie.

— Bu-nă, rosti tărăgănat Turista Neaoşă Adevărată, arătându-mă cu degetul. Vorbeşti, a… englezeşte?

— Şi eu sunt americancă, i-am răspuns.

— Slavă cerului! Îl căutăm pe Howard Mercer, supraveghetorul? Unde l-am putea găsi?

— Nu ştiu să vă spun. Sunt nouă pe aici.

Între timp, priveliştea m-a captivat şi mi-am ridicat ochii. Copacii din faţa ferestrei erau de un verde bogat, catifelat, iar cerul era mai albastru decât îl văzusem vreodată. Şi totuşi mă găseam tot într-un cimitir. Repet: Tot. Într-un. Cimitir.

Turista Neaoşă şi-a privit bărbatul, apoi pe mine din nou, trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul ca şi cum mi-ar fi spus: *„Nu ai să scapi de mine aşa de uşor”.*

— Am să verific să văd dacă nu cumva e în casă.

— Ei, asta-i altceva, zise ea. Ne găseşti aici, în faţă.

Mi-am desfăcut valiza şi m-am schimbat într-un maiou şi şort de

alergat, după care am pornit în jos, pe scări. Etajul principal era destul de mic şi, în afară de dormitorul lui Howard, singura cameră pe care nu o văzusem încă era biroul. Pereţii erau decoraţi cu albume înrămate de-ale lui Beatles şi fotografii. M-am oprit să mă uit la o imagine în care Howard şi alţi câţiva oameni aruncau găleţi de apă pe un elefant imens, superb. Purta pantaloni cu buzunare aplicate şi o pălărie de safari şi arăta ca şi cum ar fi fost personajul principal dintr-o emisiune despre viaţa în natură. *Howard Îmbăiază Animalele Sălbatice.* Era clar că nu-şi petrecuse ultimii şaisprezece ani din viaţă stând degeaba şi plângând după mine şi mama.

„Scuze, turişti neaoşi, nici urmă de Howard", mi-am spus îndreptându-mă spre uşa de la intrare, pregătită să le transmit celor doi că nu-i puteam ajuta. Abia am intrat în sufragerie şi am sărit de parcă aş fi călcat pe sârmă. Femeia nu numai că mă aştepta în faţă, dar avea faţa lipită de geam şi mă urmărea ca un gândac uriaş.

— Aici, aici, a zis indicându-mi uşa de la intrare.

— Cred că glumeşti, am zis cu mâna la piept.

Inima îmi galopa cu un milion de bătăi pe minut. Ai fi zis că într-un cimitir mersul lucrurilor ar fi trebuit să fie mult mai… neclintit. Ta-daam! Prima mea glumă despre cimitir. Şi prima dată când mi-am dat ochii peste cap la propria-mi glumă despre cimitir.

Am deschis uşa şi femeia s-a rostogolit câţiva centimetri în spate.

— Iartă-mă, drăguţă. Te-am speriat? Arăţi de parcă ţi-ar ieşi ochii din cap.

Purta un ecuson din acela, cu numele scris: BUNĂ! MĂ NUMESC GLORIA.

— Nu mă aşteptam să vă găsesc… cu ochii la geam, am spus dând din cap. Îmi pare rău, dar Howard nu e aici. Spunea ceva despre un birou, poate ar trebui să mergeţi să-l căutaţi acolo.

Gloria a încuviinţat.

— Aha, aha. Păi, vezi, iubita, tocmai asta e problema. Nu avem decât trei ore la dispoziţie până să se întoarcă autocarul după noi, şi vrem să ne asigurăm că vedem tot ce e de văzut. Nu cred că avem timp să colindăm după Dl. Mercer.

— Aţi găsit Centrul pentru Vizitatori? Acolo lucrează o doamnă care s-ar putea să ştie unde îl puteţi găsi.

— Ţi-am spus eu că trebuia să încercăm acolo, a zis bărbatul. Asta e o *casă.*

— Şi care e Centrul pentru Vizitatori? m-a întrebat Gloria. Era cumva clădirea aia de lângă intrare?

— Îmi pare rău, chiar nu ştiu.

Pesemne cu o noapte în urmă fusesem prea panicată să mai observ altceva în afara armatei de pietre funerare care se holbau la mine.

Femeia ridică din sprânceană:

— Ei bine, drăguţă, îmi pare rău să te deranjez, dar sunt sigură că ştii locul ăsta mai bine decât doi turişti veniţi tocmai din Alabama.

— De fapt, nu prea.

— Poftim?

Am oftat şi am mai aruncat o privire plină de speranţă în casă, dar era la fel de multă linişte ca într-un mormânt. (Aha! A doua glumă cu cimitire!) După cum se vedea treaba, urma să dau buzna direct în chestia aia cu memorialul. Am ieşit pe verandă şi am închis uşa în urma mea:

— Chiar nu ştiu nimic despre locul ăsta, dar am să încerc să vă ajut.

Gloria îmi zâmbea angelic:

— Gra-zii-iie.

Am coborât treptele cu cei doi în urma mea.

— Dar chiar că păstrează locul ăsta frumos, observă Gloria. Foarte drăguţ.

Avea dreptate. Pajiştile erau de un verde aşa de intens, că păreau vopsite cu spray-ul, şi-n fiecare colţişor găseai steaguri italieneşti şi americane înconjurate de pâlcuri de maci, ca-n Vrăjitorul din Oz. Pietrele funerare de un alb strălucitor nu păreau nici pe departe la fel de înspăimântătoare la lumina zilei. Nu mă înţelegeţi greşit. Tot înfricoşătoare erau.

— Hai să mergem pe aici, am propus şi-am pornit-o pe drumul pe care mă adusese Howard.

Gloria mă înghionti cu cotul:

— Eu şi soţul meu ne-am cunoscut într-o croazieră.

Ah, nu se putea! Avea de gând să-mi spună povestea vieţii lor? I-am aruncat o privire pe furiş, iar Gloria mi-a zâmbit amabil. Sigur că da.

— Tocmai îşi pierduse soţia, pe Anna Maria. A fost o doamnă drăguţă, dar foarte atentă la modul în care păstra casa – ştii şi tu, una din cele care pune plastic pe tot mobilierul… În fine, soţul meu, Clint, se prăpădise cu câţiva ani în urmă, şi iată-ne pe amândoi singuri în croazieră. Aveau mâncare foarte bună – munţi întregi de creveţi şi oricâtă îngheţată reuşeai să mănânci. Îţi mai aminteşti de crevetele acela, Hank?

Hank nu părea să fie atent la discuţie. Am mărit pasul şi la fel a făcut şi Gloria.

— Erau o mulţime de boşorogi fustangii pe vas, nişte urâcioşi, dar din fericire pentru mine, m-au aşezat la aceeaşi masă cu Hank. M-a cerut în căsătorie înainte să oprească vaporul, aşa de sigur a fost pe el. Ne-am căsătorit după două luni. Normal că mă mutasem între timp la el, dar am grăbit puţin lucrurile fiindcă nu am vrut să, ştii şi tu…

Se opri uitându-se la mine cu subînţeles.

— Să ce? am întrebat-o ezitând.

Vocea îi coborî cu o octavă:

— Să trăim în păcat.

Am privit disperată de jur-împrejurul cimitirului. Aveam de ales, ori îl găseam pe Howard, ori vomitam. Poate amândouă.

— Prima chestie pe ordinea de zi a fost să rupem tot plasticul de pe mobilă. Un om trebuie să stea jos fără să i să lipească fesele de nenorocita aia de canapea. Am dreptate, Hank?

Omul scoase un sunet gutural.

— Iar asta e un fel de a doua lună de miere pentru noi. Toată viaţa mi-am dorit să vizitez Italia şi uite că am ajuns. Sunt sigură că tu eşti o răţuşcă norocoasă să trăieşti aici.

„Mac-mac!", mi-am spus.

Drumul coti brusc şi ne-am trezit în faţă cu o clădire de mici proporţii. Era chiar lângă intrarea principală şi avea pancartă imensă pe care scria: INTRAREA VIZITATORILOR – AICI. Foarte uşor de confundat, de altminteri, cu VIZITATORI, CĂUTAŢI CEA MAI APROPIATĂ LOCUINŢĂ, APOI URLAŢI LA GEAM.

— Cred că asta este, am rostit.

— Ţi-am spus eu, i se adresă Hank Gloriei rupând tăcerea.

— Ba nu mi-ai spus nimic, pufni femeia. M-ai urmat ca un câine plouat.

Am alergat spre intrare şi, înainte să ajung la mâner, uşa s-a deschis şi a apărut Howard. Purta un şort şi o pereche de şlapi, de parcă ar fi fost pe punctul să prindă un avion spre Tahiti sau mai ştiu eu unde.

— Lina. Am crezut că încă dormi.

— Oamenii ăştia doi au venit acasă să te caute.

Gloria a făcut un pas înainte:

— Domnul Mercer? Suntem familia Jorgansen din Mobile, Alabama. Vă mai amintiţi e-mailul de la noi? Suntem cei care au solicitat un tur *special,* privat, al cimitirului. Vedeţi dumneavoastră, soţul meu are o pasiune pentru istoria celui de-al Doilea Război Mondial. Spune-le, Hank!

— O mare pasiune, o completă Hank.

Howard a încuviinţat gânditor, dar i-au tresărit vizibil colţurile gurii.

— Ei bine, nu există decât un fel de tur, şi sunt convins că Sonia va fi mai mult decât fericită să vă conducă. De ce nu intraţi şi vă va conduce ea de aici încolo.

Gloria pocni din palme:

— Domnule Mercer, după cum vă aud eu, şi dumneavoastră tot de prin sud sunteţi. De unde anume? Din Tennessee?

— Carolina de Sud.

— Exact asta am vrut să spun şi eu. Carolina de Sud. Şi cine este domniţa asta încântătoare care ne-a ieşit în ajutor? Fiica dumneavoastră?

Howard s-a oprit o fracţiune de secundă. Îndeajuns cât să observ eu.

— Da. Ea e Lina.

Şi abia ne-am cunoscut aseară.

Gloria a clătinat din cap:

— Glorie Domnului. Nu cred c-am mai văzut vreodată un tată şi o fiică atât de diferiţi. Dar aşa este uneori. Eu am căpătat părul ăsta roşu de la o mătuşă din partea mamei. Uneori genele mai sar peste o generaţie-două.

Un lucru era clar, părul roşu al Gloriei nu venise de nicăieri din altă parte decât dintr-o sticlă de vopsea, merita apreciată ardoarea cu care vorbea.

Trase cu coada ochiului la mine, apoi s-a întors spre Howard:

— Soţia dumneavoastră e italiancă?

Şi pronunţă aitaliancă.

— Mama Linei este americancă. Seamănă foarte bine cu ea.

L-am privit recunoscătoare. Timpul prezent face ca totul să fie mult mai puţin complicat. După care mi-am amintit de conversaţia lui cu Sonia, pe verandă şi m-am întors băgându-mi la loc recunoştinţa.

Gloria deja îşi proptea mâinile în şolduri:

— Ei bine, Lina, te încadrezi perfect aici, nu-i aşa? Uită-te la ochii ăştia întunecaţi şi la nebunia asta de păr pe care o ai. Fac pariu că lumea crede că eşti de prin părţile locului.

— Nu sunt italiancă. Mă aflu în vizită.

Hank şi-a recăpătat într-un final vocea:

— Gloria, hai să dăm din picioare. Dacă mai vorbim mult aici, o să ajungem să pierdem toate punctele astea de interes din cimitir.

— Bine, *bine*. Nu e nevoie să foloseşti un limbaj dur. Haide, Hank, spuse şi ne privi cu un aer conspirativ de parcă soţul ei ar fi fost un frăţior cu care eram obligaţi să ne jucăm, apoi a deschis uşa. Să aveţi o zi bună, amândoi. Ari-ver-der-cii!

— Ha, a spus Howard de cum se închise uşa în urma lor.

— Mda, am spus şi eu, cu braţele încrucişate.

— Îmi cer scuze pentru asta. De obicei, oamenii nu ajung la casă. Şi de cele mai multe ori sunt mai puţin…

Se opri căutând un cuvânt politicos prin care să-i descrie pe Jorgenseni. Într-un târziu, a clătinat doar din cap:

— Vad că eşti pregătită să alergi.

Mi-am coborât privirile spre hainele cu care mă îmbrăcasem. Mă obişnuisem să mă îmbrac aşa, că nici nu mă mai gândeam la asta.

— De obicei, asta fac prima dată.

— Aşa cum ţi-am spus, poţi alerga liniştită prin cimitir, dar dacă vrei să ieşi şi să explorezi zona, ia-o drept înainte prin porţile alea mari. Nu e decât un singur drum, aşa că nu ai pe unde să te rătăceşti.

Uşa centrului de vizitare s-a redeschis şi a apărut capul Soniei:

— Domnule Mercer? Doamna de aici spune că turul durează numai treizeci de minute. Am solicitat în mod special un tur de două ore sau mai mult.

— Vin imediat, le-a răspuns privindu-mă. Alegare plăcută!

Când l-am văzut îndepărtându-se, am păşit instinctiv în faţă special ca să văd reflecţiile amândurora în uşa de sticlă. Gloria era o tipă ridicolă, dar nu se temuse să exprime un punct de vedere evident. Howard avea mult peste un metru nouăzeci, un păr blond căpşună şi ochi albaştri. Iar eu aveam trăsături întunecate şi îmi cumpăram hainele de la minione. Dar uneori genele mai sar peste o generaţie-două. Corect?

Am ieşit pe porţile mari ale cimitirului şi am traversat parcarea destinată vizitatorilor. La dreapta sau la stânga? Nu prea conta. Nu voiam decât să scap o clipă de cimitir. *La stânga. Nu, la dreapta.*

Şoseaua care trecea pe lângă memorial nu avea decât două benzi, câte una pe sens, aşa că m-am restrâns la bucata de iarbă din lateral şi am mărit ritmul până când am ajuns să sprintez. De obicei, puteam să-mi alung prin alergat gândurile care mă tulburau, dar ăsta era destul de greu de descotorosit. *De ce nu semănam deloc cu Howard?*

Probabil că era o chestie din aia, mă refer la faptul că sunt o mulţime de oameni pe lume care nu seamănă deloc cu părinţii lor. Addie era reprezentanta blondă a familiei ei, şi-l mai cunoşteam şi pe un tip cu care crescusem care era mai înalt decât părinţii lui, din clasa a şasea. Şi totuşi? N-ar fi trebuit să am măcar ceva cât de cât în comun cu Howard?

Mi-am ţinut ochii lipiţi de şosea. *O să te obişnuieşti repede. E chiar e un tip drăguţ.* Astea fuseseră vorbele bunică-mii, care din câte ştiam eu nu-l cunoscuse niciodată pe Howard. Nu faţă în faţă.

Un autobuz albastru imens a trecut şuierând pe lângă mine trimiţându-mi în faţă o pală de aer cald. Mi-am ridicat privirile şi nu mi-am putut opri un oftat. *Ce nai…*? Alergam cumva printr-o scenă din meniul de la Olive Garden{2}? Arăta atât de *idilic* totul… Copacii se aliniau de fiecare parte a drumului care se unduia uşor printre case şi clădiri cu aspect rural. Dealurile peticite se întindeau în depărtări şi în spatele a mai mult de jumătate din case erau plantaţii de viţă-de-vie adevărate. Deci asta era Italia despre care vorbeau unii. Nu era de mirare că-şi pierdeau cu toţii minţile din cauza viilor.

Un alt vehicul a venit în trombă din spate, claxonând şi trezindu-mă din micul meu moment de admiraţie italiană. Am sărit în afara drumului şi m-am întors să văd despre ce era vorba. O maşină mică, roşie, care încerca să pară mai scumpă decât era în realitate, încetinea pe măsură ce se apropia de mine. Şoferul şi pasagerul aveau amândoi părul negru şi vreo douăzeci de ani. Atunci când ni s-au întâlnit

privirile, şoferul a rânjit şi a reînceput să claxoneze.

— Calmează-te. Nu-ţi stau în drum, am bombănit în barbă.

Şoferul se propti în frâne, de parcă ar fi reuşit cumva să-mi audă vorbele, oprind maşina fix în mijlocul şoselei. Un altul, probabil cu doar un an, doi mai mare decât primul, a coborât geamul din spate, cu un rânjet enorm întipărit pe faţă.

— *Ciao, bella! Cosa fai stasera?*{3}

Am clătinat din cap şi am reînceput să alerg, doar că şoferul a mai mers câţiva metri, după care a oprit maşina pe banda de lângă mine.

Super! După patru ani de alergat, ştiam tot ce era de ştiut despre tagma asta de indivizi. Nu ştiu cine le-o fi spus vreodată că atunci când vezi o tipă care „aleargă singură" e cod secret pentru „agaţă-mă, te rog". Oricum ar fi fost, învăţasem că nu era de ajuns să le spui că nu eşti interesată de propunerile lor. Credeau că te laşi rugată, nimic altceva.

Am traversat de cealaltă parte a drumului şi am luat-o spre cimitir, după ce am zăbovit o secundă, cât să mă leg la şireturi. Aveam nevoie de adidaşi. Am tras adânc aer în piept, auzind declanşându-se în mintea mea un pistol imaginar. *Start!*

Din maşină s-a auzit un ţipăt de surprindere.

— *Dove vai?*{4}

Nici măcar nu am privit în urmă. Cu motivaţia potrivită, eram în stare să întrec pe oricine – chiar şi pe nişte italieni ieşiţi la plimbare în maşini roşii de doi bani. Puteam să escaladez şi ziduri, dacă era cazul.

Până am ajuns înapoi la cimitir tipii m-au mai depăşit de vreo două ori, după care s-au dat bătuţi. Eram convinsă că-mi transpiraseră până şi pleoapele. Howard şi Sonia stăteau rezemaţi de poartă, dar s-au întors rapid când m-au auzit. Probabil semănăm cu un lup astmatic.

— Nu ai stat mult. E totul în regulă? m-a întrebat Howard.

— M-au… urmă… rit… nişte… tipi.

— Cine?

— O maşină plină… plină de băieţi.

— Or fi fost nebuni cu toţii, a zis Sonia.

— Ia stai puţin. Zici că te-a urmărit o maşină plină băieţi? Cum arătau? m-a întrebat Howard încleştându-şi fălcile şi privind drumul ca şi cum s-ar fi gândit să o ia la goană cu o bâtă de baseball în braţe.

Parcă începusem să-i iert comentariul „E foarte tăcută".

Am dat din cap, recăpătându-mi într-un final răsuflarea:

— N-a fost mare lucru. Data viitoare am să alerg înăuntrul cimitirului, atâta tot.

— Sau ai putea să alergi prin spate, mi-a propus Sonia. E o poartă prin care se poate ieşi din cimitir. Cred că dealurile alea or să-ţi dea o formă fizică de zile mari, plus că e şi foarte frumos acolo. Aşa n-o să mai fie nicio maşină să te urmărească.

Cum Howard încă mai scotea fum pe nări, am schimbat subiectul:

— Pe unde sunt Jorgansenii?

Sonia mi-a zâmbit sarcastic:

— A avut loc un fel de… conflict. Au optat pentru turul special cu auto-ghid, spuse indicându-mi un loc aflat de cealaltă parte a cimitirului, unde Gloria îl mâna din spate pe Hank printre şirurile de pietre funerare. Tatăl tău tocmai îmi spunea că vrea să te scoată diseară la cină în Florenţa.

Howard a încuviinţat şi într-un final i s-a destins şi faţa.

— Mă gândeam să ne plimbăm pe lângă Duomo{5} şi pe urmă să luăm nişte pizza.

Ar fi trebuit oare să ştiu despre ce vorbea? M-am mişcat de pe un picior pe altul. Dacă spuneam da, atunci acceptam o cină care se anunţa absolut ciudată, împreună cu Howard. Dacă spuneam nu, probabil că eu eram cea ciudată. Măcar în felul ăsta, vedeam şi eu oraşul. Şi Duomo. Ce-o fi fost ăla.

— Bine, i-am răspuns.

— Perfect, a vorbit el cu o voce plină de entuziasm, de parcă i-aş fi spus că vreau *neapărat* să merg. O să putem vorbi. Despre diverse chestii.

Am simţit cum mi se taie genunchii. N-ar fi trebuit să beneficiez de o perioadă de graţie până când să fac faţă explicaţiilor importante pe care mi le păstrase Howard? Numai că mă aflam acolo, pentru mine era deja prea mult.

M-am întors cu spatele şi mi-am şters transpiraţia de pe frunte, sperând ca cei doi să nu-şi dea seama cât de neconfortabil mă simţeam.

— Mă duc înapoi în casă.

Tocmai mă depărtam, când am simţit că Sonia se grăbea să mă prindă:

— Te superi dacă te opreşti pe la mine, în drum spre casă? Am ceva ce i-a aparţinut mamei tale şi aş vrea foarte mult să ţi-l dau ţie.

Am făcut un pas într-o parte, depărtându-mă cu alţi cinşpe centimetri de ea:

— Iartă-mă, dar chiar trebuie să fac un duş. O lăsăm pe altă dată?

— Ah, a zis şi spaţiul dintre sprâncene i s-a încreţit. Sigur că da. Să-mi spui când ai un minut liber, da? De fapt, aş putea…

— Mersi mult. Ne vedem mai târziu.

Ara luat-o la goană, simţind în spate privirea grea a Soniei. Nu intenţionasem să fiu nepoliticoasă, dar nici nu voiam cu niciun chip ce avea ea să-mi dea. Oamenii îmi dădeau tot soiul de chestii pe care le avusese mama – în special poze –, iar eu habar nu aveam ce să fac cu ele. Erau ca nişte suveniruri din viaţa mea de dinainte.

Am privit cimitirul şi am oftat. Nu mai aveam nevoie de alte chestii

care să-mi amintească că totul se schimbase.

Capitolul 4

De cum am intrat, am luat-o direct spre bucătărie. Aveam oarecum senzaţia că, odată întrebat, Howard urma să-mi ţină speech-ul cu *mi casa, su casa*{6} – probabil chiar cu accent italienesc – aşa că nu l-am mai întrebat nimic şi-am trecut tacit la cotrobăitul prin frigider.

Primele două rafturi de sus erau ticsite de măsline şi muştaruri „gourmet” – chestii care fac mâncarea delicioasă, dar care nu sunt mâncare adevărată – aşa că am scotocit prin sertare şi-am dat de o cutie cu ceva ce semăna a iaurt de cocos şi de-un codru de pâine. M-am simţit complet dezamăgită să nu mai găsesc resturi de lasagna.

După ce am devorat jumătate de pâine şi am lins literalmente cutia de iaurt (pe bune, dacă n-a fost cel mai tare iaurt pe care-l mâncasem vreodată), m-am uitat prin dulapuri până când am găsit o cutie de cereale pe care scria CIOCCOLATO. Jackpot! Înţelegeam ciocolată în orice limbă a pământului.

Am mâncat un bol imens de cereale, după care am făcut curat în bucătărie, ca şi cum aş fi curăţat locul crimei. *Bun, şi acum?* Dacă aş fi fost în Seattle, probabil că m-aş fi pregătit să merg la piscină cu Addie, sau poate că mi-aş fi scos bicicleta din garaj şi i-aş fi cerut să mergem să ne luăm câte un shake triplu de ciocolată, din cele care-mi plăceau la nebunie. Dar aici? Nici măcar nu aveam internet.

— Duş, am spus cu voce tare. Tot era ceva de făcut. Şi-n plus, chiar aveam nevoie de el.

Am urcat în cameră şi am luat teancul de prosoape, după care am intrat în baie. Era incredibil de curată, ca şi cum Howard o freca în fiecare săptămână cu înălbitor. Poate că tocmai de asta nu se înţelesese cu mama. Ea era *incredibil* de dezordonată. Ca de exemplu, găsisem odată un vas Tupperware{7} plin cu paste care zăceau la ea pe birou de atâta vreme, că se albăstriseră. *Paste albastre!*

Am tras perdeaua de la duş, dar mai departe nu ştiam ce să mai fac. Capul de duş era mic şi arăta fragil, iar sub el erau doi robineţi pe care scria C şi F.

— Călâi şi frigid? Caniculă şi frig?

Am dat drumul la F şi l-am lăsat să curgă câteva secunde, dar când am pus mâna sub jet, era rece ca gheaţa. *Bun, atunci, să încerc la* C?

Exact aceleaşi rezultate, poate cu jumătate de grad mai cald. Am gemut. Oare duşurile reci gheaţă făceau şi ele parte din categoria la care se referise Howard când spusese că Italia nu e renumită pentru tehnologie? Iar eu ce puteam să fac? Călătorisem o zi întreagă, după care făcusem unul din cele mai dure sprinturi din viaţa mea. *Nu aveam* duş.

— *Când eşti la Roma*{8}… am scrâşnit din dinţi şi-am sărit înăuntru.

Rece! Rece! Auuu!

Am apucat o sticlă cu ceva de pe marginea căzii şi mi-am frecat părul şi corpul, clătindu-mă, dornică să sar cât mai repede afară de acolo. Am apucat tot teancul de prosoape şi m-am înfăşurat ca o mumie.

De cealaltă parte a uşii se auzi un ciocănit, drept care am îngheţat. Din nou.

— Cine e?

— Eu sunt, Sonia. E totul în regulă… hm… acolo?

Am lăsat să-mi scape o grimasă:

— Hm, mda. Am nişte probleme cu apa. Casa asta nu are apă caldă?

— Avem, avem, dar durează puţin. Uneori trebuie s-o laşi să curgă şi zece minute ca să fie bună. C înseamnă *„caldo”*. Adică „fierbinte”.

Am dat din cap.

— E bine de ştiut.

— Ascultă-mă, iartă-mă că te deranjez din nou, dar nu am vrut decât să-ţi spun că ţi-am lăsat jurnalul pe pat.

Am îngheţat. *Jurnalul?* Stai puţin, probabil că nu auzisem bine. Poate c-a zis „şobolanul”. Un şobolan ar fi fost, de altminteri, un cadou extrem de potrivit. Dacă aş fi făcut cuiva cadou un şobolan, în mod cert l-aş fi pus într-un…

— Lina, m-ai auzit? Ţi-am adus un jurnal pe care…

— O clipă, am spus tare.

Bun, în mod cert spusese „jurnal”. Dar nu însemna că era cine ştie ce jurnal. Oamenii îşi dădeau unii altora jurnale tot timpul. M-am uscat repede şi m-am îmbrăcat. Am deschis uşa şi am dat de Sonia care stătea pe coridor ţinând o plantă în ghiveci.

— Mi-ai adus cumva un jurnal *nou* am întrebat-o plină de speranţă.

— Păi, nu chiar, e unul mai vechi. E un caiet care i-a aparţinut mamei tale.

M-am trântit cu spatele de uşă:

— Vrei să zici o chestie din aia mare îmbrăcată în piele şi cu o mulţime de poze şi scris?

— Da. Exact asta este, mi-a răspuns încruntându-şi fruntea, în partea de sus. E ceva ce ai mai văzut deja?

I-am ignorat întrebarea.

— Credeam că vrei să-mi dai vreo poză cu ea.

— Să ştii că am o mulţime de poze cu ea, dar stau atârnate pe peretele din dormitorul de oaspeţi, şi n-am de gând să mă despart de ele. E o variantă mai intimă a Zidului Dispăruţilor. Nişte instantanee minunate. Ar trebui să vii într-o zi să le vezi.

Se pare că Zidul Dispăruţilor era o chestie importantă prin partea locului.

— De ce ai tocmai tu unul din jurnalele ei?

Vocea îmi sunase ca a unui poliţist nervos, dar Sonia a dat din cap:

— L-a trimis la cimitir anul trecut în septembrie. Nu avea nicio notă însoţitoare, iar pachetul nu avea niciun destinatar, dar l-am recunoscut de cum l-am văzut. Cât a locuit la cimitir a cărat jurnalul ăsta peste tot.

A locuit la cimitir?

— În fine, m-am gândit să i-l dau tatălui tău, dar mama ta a fost mereu un subiect tabu. De câte ori aduceam vorba despre ea, el…

— Ce anume?

Sonia oftă:

— I-a fost greu după ce ea s-a mutat de aici. Foarte greu. Şi chiar după atâţia ani, tot mă simt incomod să-i pomenesc numele în faţa lui. În fine, am tras de timp câteva zile, după care tatăl tău mi-a spus că urma să vii să locuieşti aici. Atunci mi-am dat seama pentru cine trimisese jurnalul.

M-a privit ciudat şi brusc mi-am dat seama că mă apropiasem de ea, ca şi cum aş fi fost atrasă de un magnet. Ne mai despărţeau doar zece centimetri. Ups! Am ţâşnit înapoi şi-am început s-o bombardez cu întrebări.

— Mama a locuit la cimitir? Cât timp?

— Nu foarte mult. Vreo lună-două. S-a întâmplat imediat după ce tatăl tău a primit slujba. Abia se mutase în casa asta.

— Şi, adică, erau… au trăit împreună? N-a fost o chestie de o noapte, o chestie între prieteni şi atât?

Asta era teoria lui Addie.

Sonia s-a tras înapoi:

— Hm, nu, nu. Nu cred că a fost aşa. Păreau să fie foarte îndrăgostiţi unul de altul. Tatăl tău o adora.

— Şi atunci de ce a plecat? Fiindcă era însărcinată? Howard nu era pregătit să fie tată?

— Nu. Howard ar fi fost un tată extraordinar… cred.

Sonia îşi ridică mâinile:

— Ia stai. Nu ţi-au povestit nimic din ce s-a petrecut? Mama ta nu ţi-a explicat nimic?

Am plecat capul:

— Nu ştiu nimic. Nici măcar nu am ştiut că Howard e tatăl meu până târziu, după ce a murit mama.

Minunat. Îmi venea să plâng. Pierderea mamei mă transformase într-un robinet uman. Din cel normal, cu cald şi rece laolaltă.

— Vai, Lina. N-am ştiut. Îmi pare tare rău. Am crezut că au vorbit cu tine despre ce s-a întâmplat. Sinceră să fiu, nici eu nu ştiu ce nu a mai mers. Relaţia lor a părut să se termine destul de brusc, după care tatăl tău nu a mai vrut să discute nimic niciodată.

— A vorbit vreodată despre mine? Înainte?

Femeia a clătinat din cap şi cerceii lungi atârnători au zornăit uşor.

— Nu. Am fost foarte surprinsă când am auzit că ai să vii să locuieşti aici. Dar mai bine vorbeşti cu Howard despre asta. Sunt sigură că-ţi va răspunde la toate întrebările. Şi poate şi jurnalul va face asta, spuse şi-mi înmână ghiveciul cu flori. Am fost ceva mai devreme în oraş şi tatăl tău m-a rugat să-ţi cumpăr astea. A zis că nu ai nicio floare în dormitor şi că violetele erau preferatele mamei tale.

Le-am luat. Erau de un mov închis şi le-am studiat cu suspiciune. Eram în proporţie de 99% sigură că mama nu avusese niciun sentiment mai special faţă de violete.

— Vrei să mai ţin eu jurnalul o perioadă? Mi se pare că ai multe de pus cap la cap. Poate ţi-ar prinde mai bine să petreci ceva timp împreună cu tatăl tău şi să vorbiţi unul cu altul.

Am clătinat din cap. Mai întâi încet, apoi cu frenezie.

— Ba nu, îl vreau.

Ce minciună sfruntată! Împachetasem restul jurnalelor cu câteva luni în urmă, când renunţasem la ideea c-am să mai fiu vreodată în stare să le citesc fără să mă sfâşii pe dinăuntru. Pe ăsta însă trebuia să-l citesc. Îl trimisese special pentru mine.

Am clipit de câteva ori, după care mi-am afişat, special pentru Sonia, un zâmbet perfect ce-i transmitea mesajul „sunt complet stăpână pe situaţie”. Pe chipul femeii se întipărise o expresie de parcă ar fi fost un martor nefericit blocat pe acelaşi coridor cu un adolescent instabil emoţional. Ceea ce şi eram, de fapt.

Mi-am dres glasul:

— O să fie o chestie mişto. Aşa am să pot afla despre ce a făcut mama cât timp a locuit în Italia.

Expresia de pe chipul ei păru să se îmblânzească puţin:

— Da, întocmai. Sunt sigură că de asta ţi l-a trimis. Vei avea aceeaşi perspectivă asupra Florenţei ca şi ea, şi poate aşa va exista o conexiune şi mai frumoasă.

— Mda, poate.

Asta dacă reuşeam să trec de prima pagină fără să mă sfâşii toată în bucăţi.

— Lina, e absolut minunat că eşti aici, cu noi. Te rog să vii oricând pofteşti să vezi fotografiile cu mama ta, adăugă ea şi a mers apoi în capătul scărilor, după care şi-a întors privirile spre mine. Voiam să-ţi spun şi uitam, violetelor le merge bine dacă le uzi jos, nu direct pe pământ. Umple o farfuriuţă cu apă şi lasă ghiveciul înăuntru cu totul. În felul ăsta nici n-o să le îneci. Cred că le-ar prinde bine ceva de băut chiar acum, dacă mă uit la ele.

— Mersi, Sonia. Şi… hm… îmi cer scuze pentru toate întrebările alea…

— Te înţeleg perfect. Să ştii că am plăcut-o foarte mult pe mama ta.

A fost o persoană specială.

— Mda, aşa a fost, am şoptit ezitant. Te superi dacă te rog să nu-i menţionezi lui Howard discuţia asta? N-aş vrea să îşi închipuie că sunt supărată pe el, sau mai ştiu eu ce…

Sau să pornească vreo discuţie penibilă care nu ar fi fost absolut deloc necesară în momentele alea.

A încuviinţat.

— Am buzele pecetluite. Vreau doar să-mi promiţi că ai să vorbeşti tu singură cu el. E un tip super şi sunt sigură că-ţi va răspunde la orice întrebare.

— Bine, am asigurat-o şi mi-am întors privirile.

Au urmat câteva secunde lungi de tăcere.

— Te las, Lina. Să ai o zi bună!

A coborât treptele şi a ieşit pe uşa din faţă, dar eu am rămas în acelaşi loc, cu ochii nedezlipiţi de uşa dormitorului. În ochii mei, camera strălucea acum ca un semnal de alarmă. Caz de urgenţă majoră.

Nu e nimic altceva decât un jurnal de-al ei, ca oricare altul. Poţi s-o faci, poţi s-o faci. Într-un târziu am pornit-o pe coridor, dar am cotit în ultima clipă spre scări, clătinând periculos violetele pe care le ţineam în braţe.

Doar aveam în mâini nişte violete teribil de însetate, nu? Aşa spusese Sonia. Trebuia să mă ocup de ele mai întâi. Am fugit jos, pe trepte şi-am scotocit dulapurile de două ori până când am descoperit o farfuriuţă destul de largă pentru ghiveciul cu flori.

— Gata, măi fată, am spus şi-am umplut farfuria cu un centimetru de apă rece (F), după care am aşezat vasul înăuntru.

Violetele mele nu păreau în mod deosebit interesate să li se ţină companie, dar eu m-am aşezat totuşi la masa din bucătărie şi le-am privit.

Nu trăgeam de timp. Pe bune că nu.

Capitolul 5

Una din activităţile preferate ale maică-mii era să ţină jurnale. Mă rog, o mulţime de alte chestii erau la fel de preferate. Îi plăcea şi hot yoga{9}, de pildă, şi camioanele cu mâncare şi reality-show-urile alea îngrozitoare de televiziune. Îmi amintesc cum odată i-a intrat în cap să ne facem toate cosmeticele în casă şi o lună întreagă am stat cu unt de cocos şi avocado mărunţit pe faţă.

Chestia cu jurnalele, însă, asta fusese constantă. De câteva ori pe an îşi arunca banii pe câte-un caiet din acela gros, artistic făcut, de la librăria noastră preferată din centrul Seattle-ului, şi în lunile următoare îl umplea cu diverse clipe din viaţa ei: fotografii, povestiri, liste de cumpărături, idei pentru sesiuni foto, pachete vechi de ketchup… cam tot ce ţi-ar trece vreodată prin cap.

Şi uite care era ciudăţenia: îi lăsa pe alţii să le citească. Vreţi să auziţi una şi mai tare? Oamenilor le plăcea. Poate pentru că erau pline de creativitate şi amuzante şi după ce le citeai te simţeai ca şi cum tocmai ţi-ai fi petrecut timpul în Ţara de Nicăieri.

Am intrat în dormitor şi am rămas o clipă în picioare, la capătul patului. Sonia lăsase jurnalul fix în mijlocul pernelor, ca şi cum s-ar fi gândit că nu l-aş fi observat în altă parte, iar greutatea lui apăsa patul ca o grămadă de cărămizi.

— Eşti gata? m-am întrebat cu glas tare.

Nu eram deloc gata, dar m-am dus totuşi şi l-am luat. Avea nişte coperţi din piele moale, cu o floare de iris aurie în centru. Nu semăna câtuşi de puţin cu jurnalele ei de acasă.

Am tras adânc aer în piept după care am desfăcut puţin coperţile, aşteptându-mă ca în orice clipă să-mi explodeze în faţă un tun de confeti, dar în schimb n-au căzut decât nişte broşuri şi cotoare de tichete, iar un miros de mucegai mi-a gâdilat nările. Le-am adunat pe toate şi-am început să răsfoiesc paginile, ignorând scrisul şi îndreptându-mi atenţia asupra fotografiilor.

Într-una din ele era mama în faţa unei biserici vechi, cu aparatul de fotografiat atârnat pe umăr. În alta zâmbea cu gura până la urechi în faţa unui castron de paste. Şi aici… Howard. Aproape că mi-a scăpat cartea din mână. Bine, bine, normal că era şi el în jurnalul ei. Ştiam că nu apărusem pe lumea asta din aer, dar totuşi. Mintea mea se opunea cu îndârjire ideii de a-i vedea împreună.

Am studiat cu atenţie poza. Da, era sigur el. Mai tânăr, cu păr lung (şi chestia aia de pe braţ era oare un tatuaj?), dar sigur Howard, nimeni altcineva. Stătea aşezat lângă mama pe nişte trepte de piatră, iar ea avea părul scurt şi-un ruj roşu aprins în stilul vechi hollywoodian şi arăta ca şi cum se simţea complet cucerită.

M-am aşezat pe pat, simţind cum inima îmi bubuia în piept. De ce nu-mi spusese direct povestea dintre ea şi Howard? Cum să creadă că un jurnal avea să-şi facă mai bine treaba decât ea? Fusese oare îngrijorată că nu eram pregătită să-i ascult povestea?

Am ezitat o clipă, apoi am azvârlit jurnalul în sertarul noptierei pe care l-am trântit zgomotos. Ei bine, chiar nu eram pregătită.

Nu încă.

O alarmă de maşină izbucni într-un vibrato{10} puternic pe undeva pe la mijlocul cimitirului, iar sunetul îmi răsună în creier precum o mie de deşteptătoare-turist Gloria. *Această durere de cap v-a fost oferită de Compania Diferenţă de Fus Orar.* Mersi, Italia.

M-am rostogolit pe cealaltă parte şi m-am uitat la ceasul atârnat pe perete. Trei după-amiaza. Chestie care-mi lăsa mult prea mult timp liber la dispoziţie. Era de-a dreptul ridicol.

Am coborât agale din pat şi m-am dus la valiză încercând pe jumătate convinsă să-mi fac ordine în lucruri – tricourile în colţul din dreapta, pantalonii în stânga, pijamalele acolo… Nu mă pricepeam deloc la împachetat, şi practic era o învălmăşeală de nedescris. Într-un târziu m-am decis să aşez câteva poze cu mine şi mama în ramele goale din cameră, după care mi-am legat şireturile şi-am luat-o spre veranda din faţa casei.

Cum nu-mi făcusem niciun plan încotro s-o apuc, m-am aşezat pe balansoarul de pe verandă şi m-am legănat o vreme. Aveam o privelişte excelentă a memorialului. Era o clădire lungă şi joasă, plină de gravuri şi-aş fi putut face pariu că zona aia se numea Zidul Dispăruţilor. În faţa lui se afla un postament înalt cu o statuie a unui înger cu braţele încărcate de ramuri de măslin. Doi bărbaţi tocmai îi făceau poze, iar unul din ei m-a remarcat şi mi-a făcut semn cu mâna.

I-am răspuns la fel, dar am sărit şi-am luat-o spre gardul din spate al cimitirului. Nu mă credeam în stare să mai fac faţă unei alte situaţii de genul celei cu familia Jorgansen.

Am dat repede de poarta din spate şi curând mi-am dat seama că Sonia chiar nu glumise, dealul din spatele cimitirului era abrupt, nu glumă. Pentru a doua oară în aceeaşi zi simţeam cum mi se prelingea transpiraţia pe spate, dar m-am forţat să nu mă opresc din alergat. *Am să te învinge, dealule, mă auzi!* În cele din urmă am ajuns în vârf, cu picioarele şi plămânii scăpărând scântei. Eram pe punctul de a mă prăbuşi când m-a readus în simţiri un zgomot înfundat, ca un bocănit. Nu eram singură.

Am văzut un băiat care se juca cu o minge de fotbal. Era de-o seamă cu mine, poate doar puţin mai mare, şi avea o tunsoare care ar fi trebuit ajustată de peste trei luni. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni scurţi şi un tricou de fotbalist şi jongla mingea de pe un genunchi pe

altul, murmurând cine ştie ce melodie italienească îi trecea prin cap. Am ezitat o clipă. Oare mă puteam strecura fără să mă observe? Mi-ar fi reuşit oare o evadare de tipul „salt înainte – culcat”?

Tipul şi-a ridicat ochii şi privirile ni s-au întâlnit. Super! Nu aveam de ales decât să continui ceea ce făceam sau aveam să par o ciudată de zile mari. L-am salutat din cap şi-am luat-o repede pe potecă, ca şi cum m-aş fi grăbit să ajung la o şedinţă. Cu un aer cât se poate de natural, de altfel. Probabil că era o chestie comună, erau o mulţime de oameni care se grăbeau să ajungă la şedinţe importante, aici, în vârful unui deal din Italia.

Băiatul şi-a scos căştile din urechi şi imediat s-a auzit o muzică asurzitoare:

— Hei, bună, te-ai pierdut? Pensiunea Bella Vita e un pic mai jos.

M-am oprit:

— Vorbeşti engleză.

— Doar puţin, spuse cu un accent italienesc voit exagerat.

— Eşti american?

— Oarecum.

L-am studiat. Vorbea ca un american, dar arăta la fel de italian ca o farfurie de chiftele. De statură medie, subţire, cu pielea măslinie şi cu nas specific. Ce căuta el aici? Dar, la urma urmei, ce căutam eu? După cum vedeam eu, în ţinuturile rurale ale Toscanei mişunau nenumăraţi adolescenţi americani tranferaţi.

Şi-a încrucişat braţele şi m-a privit încruntat. Voia să mă intimideze. Nepoliticos.

Mi-am revizuit atitudinea:

— Cum adică eşti „oarecum american”?

— Mama e americancă, dar am trăit aici cea mai mare parte din viaţă. Tu de unde eşti?

— Din Seattle. Dar am să stau aici vara asta.

— Serios? Unde anume?

Am arătat cu degetul în direcţia din care veneam.

— La cimitir?

— Mda. Howard, tatăl meu, este supraveghetor acolo. Tocmai am ajuns.

A ridicat din sprâncene:

— Cam macabru.

— Nu neapărat. E mai mult un memorial. Toate mormintele sunt din cel de-al Doilea Război Mondial, aşa că nu e ca şi cum ar mai îngropa pe cineva acum acolo.

De ce luam oare partea cimitirului? Asta chiar era macabru.

A dat din cap, apoi şi-a pus la loc căştile. Ăsta era semnalul de care aveam nevoie.

— Mi-a părut bine să te cunosc misteriosule italiano-american. Cred

c-o să ne mai vedem.

— Mă cheamă Lorenzo.

Am roşit. După cum se vedea, Lorenzo avea un auz ultrasonic.

— Mă bucur să te cunosc, Loren… am spus încercând să-i repet numele, dar m-am poticnit la silaba a doua.

Pronunţase un R rostogolitor pe care limba mea refuza să-l reproducă.

— Îmi cer scuze, nu-l pot pronunţa corect.

— Nu-i nimic, oricum mi se spune „Ren”, rosti el şi zâmbi. Sau „misteriosul italiano-american”, şi aşa merge.

Fir-ar!

— Îmi cer scuze.

— Dar pe tine cum te cheamă? Ţi se spune „Carolina” sau ai şi tu o poreclă?

— De unde ştii cum mă cheamă? m-am burzuluit.

Nimeni altcineva în afara mamei sau a profesorilor în prima zi de şcoală nu-mi spuseseră vreodată pe numele meu întreg. Cine se credea tipul ăsta?

— Merg la SIAF. Tatăl tău a venit într-o zi să întrebe cum poate să te înscrie. S-a dus vorba.

— Ce e aia SIAF?

— Şcoala Internaţională Americană din Florenţa.

Am răsuflat zgomotos:

— Ah, da. La liceu.

Liceul la care, în teorie, urma să merg în caz că mă decideam să rămân mai mult decât pe perioada verii. În teorie! Adică, nu în plan real.

— E, de fapt, o şcoală, de la grădiniţă până la liceu, şi avem clase foarte mici. Anul trecut nu am fost decât optsprezece, aşa că poţi să înţelegi de ce e o chestie aşa de importantă când mai vine cineva nou. Vorbim de tine din ianuarie. Eşti de-a dreptul o legendă. E-un tip, Marco, care zice că eşti deja partenera lui la biologie. A făcut varză proiectul final şi-a susţinut sus şi tare că e numai vina ta.

— Asta chiar că-i aiurea.

— Nu arăţi deloc aşa cum mi-am imaginat.

— De ce nu?

— Eşti foarte scundă. Şi semeni cu o italiancă.

— Şi atunci, de unde ai ştiut că trebuie să vorbeşti cu mine engleză?

— După haine.

Am privit în jos. Şort şi un tricou galben. Nu eram deloc deghizată în Statuia Libertăţii.

— Ce-i aşa de american la hainele mele?

— Culorile aprinse. Pantalonii scurţi. Pantofii de alergat… a spus şi a dat din mână. După o lună-două, ai să înţelegi perfect. O mulţime

din oamenii de aici nu pleacă din casă dacă nu poartă ceva de la Gucci, de exemplu.

— Dar tu nu porţi Gucci sau chestii d-astea, nu? Ai echipament de fotbal.

Clătină din cap:

— Hainele de fotbal nu se pun. Sunt cele mai italieneşti din lume. Plus că eu *sunt* italian. Aşa că orice aş purta arată bine pe mine.

Nu-mi dădeam seama dacă glumea sau nu.

— Nu fusese vorba să te transferi la SIAF în februarie? m-a întrebat.

— M-am hotărât să termin anul şcolar în Seattle.

Şi-a scos telefonul din buzunarul de la spate:

— Pot să-ţi fac o poză?

— Pentru ce?

— Dovada că exişti.

Am spus „Nu” fix în clipa în care mi-a făcut poza.

— Îmi pare rău, Carolina, a zis el pe un ton de *nepărut* rău. Ar trebui să înveţi să vorbeşti mai tare.

— Nu-mi spui numele corect. Ai zice că e „Carolina”, dar sună cam aşa „Caroliina”. Plus că mi se spune „Lina”.

— Carolina Caroliina, îmi place. Sună foarte italieneşte.

Şi-a pus căştile la loc, a azvârlit mingea în aer şi s-a apucat din nou de jucat. Ren avea neapărată nevoie de nişte lecţii de bune maniere. M-am întors hotărâtă să o iau din loc, dar m-a mai oprit o dată.

— Auzi, n-ai vrea să vii s-o cunoşti pe maică-mea? Se dă în vânt după compania americanilor.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc repede, fiindcă mă întâlnesc cu Howard. Mergem împreună să luăm cina în Florenţa.

— La ce oră?

— Habar n-am.

— Cele mai multe restaurante nu se deschid decât după ora şapte. Îţi promit că n-o să întârziem până atunci.

M-am întors către cimitir, dar m-am cutremurat la gândul de a da ochii cu Howard sau cu jurnalul mamei.

— E departe?

— Nu, uite, e chiar acolo, mi-a zis, indicând vag înspre un pâlc de copaci. O să fie în regulă. Crede-mă, nu sunt un ucigaş în serie, nimic de genul ăsta.

Am făcut o grimasă:

— Nici nu mi-a trecut prin cap c-ai fi. Până acum, vreau să spun.

— Sunt prea slăbănog să fiu ucigaş în serie. Plus că nu suport să văd sânge.

— Bleah, am spus privind încă o dată spre cimitir şi cântărind în minte ambele variante.

Un jurnal emoţionant? Sau vizita la mama unui potenţial ucigaş în

serie care mai era şi inapt social, pe deasupra? Ambele opţiuni mi se păreau sumbre.

— Of, bine, vin cu tine, m-am lăsat eu convinsă.

— Mă bucur, a zis şi, luându-şi mingea la subraţ, am pornit împreună spre cealaltă parte a dealului.

Nu era decât cu un cap mai înalt decât mine şi amândoi mergeam destul de repede.

— Şi când zici că ai ajuns?

— Azi-noapte.

— Înseamnă că eşti cam ruptă din cauza fusului orar, nu?

— Să ştii că am dormit destul de bine noaptea trecută. Dar, mda. Mă simt ca şi cum aş sta cu capul în apă. Plus că am cea mai groaznică durere de cap din viaţa mea.

— Aşteaptă până diseară. Cică a doua noapte e cea mai rea. Pe la trei dimineaţa ai să faci ochii mari şi-o să fie nevoie să te gândeşti la tot soiul de chestii ciudate ca să-ţi ţii mintea ocupată. Odată m-am căţărat într-un copac.

— De ce?

— Mi se stricase laptop-ul şi singurul lucru pe care l-aş fi avut de făcut ar fi fost să joc Solitaire{11}. Şi sunt praf la Solitaire.

— Eu mă pricep destul de bine.

— Iar eu mă pricep destul de bine la căţărat în copaci. Să ştii că nu te cred. Nimeni nu e bun la Solitaire dacă nu trişează.

— Ba nu, chiar sunt. Eram printr-a doua când copiii nu au mai vrut să joace cărţi cu mine, aşa că am învăţat singură cum se joacă Solitaire. Dacă prind o zi bună reuşesc să termin un joc în vreo şase minute.

— De ce n-a mai vrut nimeni să se joace cu tine dintr-a doua?

— Fiindcă eu câştig întotdeauna.

S-a oprit, cu un rânjet imens pe faţă:

— Vrei să zici fiindcă ai o fire competitivă, nu?

— Nu asta am spus. Am zis doar că eu înving mereu.

— Aha. Şi n-ai mai jucat niciun joc de când aveai cât, vreo şapte ani?

— Doar Solitaire.

— Nici Trombon? Uno? Poker?

— Niciunul.

— Interesant. Uite, aia-i casa mea. Hai să facem întrecere, să vedem cine ajunge primul la poartă, a spus şi-a rupt-o la fugă.

— Hei, am strigat şi l-am urmărit cu paşi mari până când l-am ajuns şi l-am depăşit, neslăbind însă ritmul până când am lovit poarta.

M-am întors spre el triumfătoare:

— Te-am bătut!

Rămăsese în urma mea cu câţiva metri, cu acelaşi zâmbet prostesc

întipărit pe chip:

— Ai dreptate. Nu eşti deloc competitivă.

M-am răstit la el:

— Ia mai taci din gură!

— Ar trebui să jucăm Trombon mai târziu.

— Nu.

— Mahjong? Bridge?

— Dar tu ce eşti, vreo babă, cu gusturile astea?

A pufnit în râs:

— Fie ca tine, Carolina, Şi, apropo, nu aia e casa mea, ci cea de acolo, spuse arătând spre o alee din depărtare. Dar nu am de gând să fac întrecere până acolo. Fiindcă ai perfectă dreptate: m-ai învinge şi de data asta.

— Ţi-am spus doar.

Ne-am continuat mersul. Doar că mă simţeam aiurea.

— Şi care-i treaba cu tatăl tău? m-a întrebat Ren. Nu a fost dintotdeauna îngrijitorul cimitirului?

— Ba da, a spus că au trecut deja şaptesprezece ani. Doar că mama tocmai a murit, de-asta am venit să stau cu el!

Ah! Am spus în gând şi mi-am tras o palmă imaginară peste gură. *Lina, nu mai vorbi!* Ori de câte ori o aduceam pe mama în discuţie apărea în mod obligatoriu o stare de stânjeneală printre cei de-o seamă cu mine. Adulţii îşi afişau mila. Adolescenţii nu se simţeau în largul lor.

M-a privit cu părul în ochi:

— De ce a murit?

— De cancer la pancreas.

— A durat mult?

— Nu. A murit la patru luni după ce am aflat.

— Ah. Îmi pare rău.

— Mersi.

Am păstrat liniştea câteva momente, după care Ren a reluat conversaţia:

— E foarte ciudat cum vorbim despre aşa ceva: Eu îţi spun „Îmi pare rău!”. Tu zici „Mersi!”.

Avusesem aceeaşi senzaţie de cel puţin o sută de ori.

— Şi eu cred că-i aiurea. Dar asta aşteaptă toată lumea să zici.

— Şi cum e?

— Ce anume?

— Să-ţi pierzi mama.

M-am oprit. Nu numai că era pentru prima dată când cineva îmi punea întrebarea asta, dar tipul mă privea ca şi cum chiar era interesat. O secundă mi-a trecut prin cap să-i spun că e ca şi cum ai fi o insulă – că puteam să fiu într-o cameră plină de oameni şi tot

singură să mă simt, cu un ocean de durere care se izbea de mine din fiecare parte. Mi-am înghiţit însă cuvintele cât de repede am putut. Nu cred că lumea aşteaptă să-ţi expui metaforele îndurerate, nici chiar dacă te întreabă explicit. Într-un târziu, am ridicat din umeri:

— Doare ca naiba.

— Sunt convins. Îmi pare rău.

— Mersi, am răspuns zâmbind. Hei, iar am făcut-o.

— Îmi pare rău.

— Mersi.

S-a oprit în faţa unor porţi de fier forjat cu ornamente şi l-am ajutat rapid să le împingă. Porţile s-au deschis cu un scârţâit puternic.

— Nu glumeai deloc. Chiar stai aproape de cimitir, am spus.

— Ştiu. Mereu mi-am zis că e neobişnuit să stăm aşa de aproape de un cimitir. După care, uite, mă întâlnesc cu cineva care locuieşte chiar *într-un* cimitir.

— Doar nu era să mă las bătută. Am o fire competitivă, ştii bine.

A râs:

— Hai, vino!

Am mers pe aleea îngustă, cu copaci de o parte şi de alta şi când am ajuns în capăt, Ren şi-a desfăcut braţele larg:

— Ta-daaa. *Casa mia.*

M-am oprit:

— Aici locuieşti tu?

A dat trist din cap:

— Din nefericire. N-ai decât să râzi dacă pofteşti. Nu mă supăr.

— Dar n-am de gând să râd. Cred că e mai degrabă… interesantă, am spus şi mi-a scăpat un grohăit, iar Ren mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-mi pierd stăpânirea de sine.

— Poftim, haide, dă totul afară. Să ştii că cei care locuiesc în cimitire nu ar trebui să azvârle cu pietre în alţii, sau cum s-o spune.

M-am oprit într-un târziu din hohotit, cât să-mi recapăt răsuflarea.

— Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să râd. Doar că m-ai luat cu totul prin surprindere.

Am privit împreună casa; Ren a oftat adânc, iar eu am făcut tot posibilul să nu-l mai insult încă o dată. Dimineaţă crezusem că eu locuiam în cel mai ciudat loc posibil din lume, dar uite că tocmai făcusem cunoştinţă cu cineva care locuia într-o *căsuţă de turtă dulce.* Şi nu mă refer la o locuinţă inspirată de o căsuţă de turtă dulce, ci la una care arăta de parcă puteai oricând să-i rupi o şindrilă şi s-o înmoi într-un pahar de lapte. Avea două etaje, era placată cu piatră şi avea un acoperiş de paie dublat cu nişte decoraţiuni complicate de turtă dulce. Flori de culoarea bomboanelor împânzeau curtea şi nişte lămâi pitici plantaţi în ghivece de un albastru cobalt erau risipiţi primprejur. Majoritatea ferestrelor de la parter erau vitralii cu modele

întortocheate de culoarea mentei, iar pe uşa principală era sculptat un baston uriaş de zahăr. Cu alte cuvinte, imaginaţi-vă cea mai ridicolă casă şi adăugaţi-i câteva acadele.

— Care-i povestea?

Ren a clătinat iar din cap.

— Trebuia să fie una, nu? A fost a unui tip excentric din New York care a construit-o după ce a făcut o avere de pe urma reţetei de negrese a bunică-sii. S-a autointitulat Baronul Bomboanelor.

— Aşa că şi-a construit o casă de turtă dulce?

— Exact. Drept cadou pentru noua lui soţie. Avea cu vreo treizeci de ani mai puţin decât el, şi a sfârşit îndrăgostită de unul pe care l-a cunoscut la un festival al trufelor, prin Piemont. După ce l-a părăsit, baronul a vândut casa. Ai mei tocmai căutau o locuinţă şi normal că o casă din turtă dulce a fost îndeajuns de bizară pentru ei.

— A fost nevoie să daţi afară vreo vrăjitoare care se hrănea cu carne de om?

Mi-a aruncat o privire curioasă.

— Ştii… ca pe vrăjitoarea din Hansel şi Gretel?

— Aaa, zise şi pufni în râs. Nu, încă ne mai vizitează de sărbători. Te refereai la bunică-mea, nu?

— Să vezi ce te spun c-ai vorbit despre ea aşa.

— Succes! Nu pricepe o iotă în engleză. După care de fiecare dată când e pe lângă maică-mea uită, în mod convenabil, să vorbească italieneşte.

— Mama ta de unde e?

— Din Texas. De obicei ne petrecem vara în State, cu familia ei, numai că tata a avut prea mult de lucru anul ăsta să mai plecăm.

— Înseamnă că de asta ai accentul ăsta american.

— Da. În fiecare vară mă prefac că-s american.

— Şi funcţionează?

Zâmbi:

— De cele mai multe ori. Şi tu ai zis că-s american, nu-i aşa?

— Doar atunci când ai deschis gura.

— Păi, asta-i tot ce contează, totuşi.

— Cred că da.

M-a condus spre uşa din faţă şi am intrat amândoi:

— Bine ai venit la Vila Caramella. *„Caramella”* înseamnă bomboană.

— Sfinte… cărţi!

Era cel mai urât coşmar al unui bibliotecar. Întreaga încăpere tapetată cu rafturi de sus până jos, pe care erau îngrămădite la nimereală câteva sute, poate chiar mii, de cărţi.

— Ai mei sunt cititori împătimiţi, a rostit Ren. Plus că dacă o să fie vreodată vreo revoltă a roboţilor, aici e cea mai potrivită ascunzătoare. O mulţime de cărţi înseamnă o mulţime de fişiere

stocate.

— Am să ţin minte asta.

— Vino, probabil e la ea în salon.

Ne-am croit drum printre teancurile de cărţi şi-am deschis uşile duble care dădeau spre o terasă închisă. Camera era învăluită în perdele care cădeau până la pământ şi în mijloc era o masă cu aspect vechi pe care se aflau nişte tuburi de vopsea şi o mulţime de plăci de ceramică.

— Mama?

Ne-a apărut în faţa ochilor o versiune feminină a lui Ren aşezată pe un divan, cu o pată de vopsea galbenă în păr. Arăta de vreo douăzeci de ani. Hai să zicem, treizeci.

— Mamă, a spus Ren aplecându-se şi mişcându-i umărul. *Mamma.* Doarme adânc, dar ia, fii atentă la asta! zise el şi se plecă aproape de ea şoptindu-i la ureche: L-am văzut pe Bono în Tavarnuzze.

Femeia a deschis ochii în aceeaşi secundă şi-n altă jumătate s-a adunat ridicându-se în picioare. Pe Ren l-a umflat râsul.

— Lorenzo Ferrara! Să nu mai faci asta niciodată!

— Carolina, ţi-o prezint pe mama mea, Odette. Fost fan înfocat a trupei U2. Pe la începutul anilor nouăzeci, i-a urmărit prin toată Europa, când aveau turnee. E clar că încă mai simte nişte chestii pentru tipii ăia.

— Am să-ţi arăt eu ţie imediat ce simt, a zis ea întinzându-se după o pereche de ochelari pe care şi-i aşează pe nas, după care m-a măsurat din cap până în picioare: Ah, Lorenzo, unde ai dat de ea?

— Ne-am întâlnit pe dealul din spatele cimitirului. Va sta acolo toată vara asta, la tatăl ei.

— Eşti una de-a noastră!

— Americancă, adică? am întrebat-o.

— Expatriată.

„Ostatică" mi se potrivea mai bine. Dar nu era un lucru pe care să-l spui cuiva pe care-l întâlneai pentru prima oară.

— Ia stai puţin, a rostit şi s-a aplecat spre mine: am auzit că urma să vii. Nu cumva eşti fata lui Howard Mercer?

— Ba da. Lina mă cheamă.

— Numele ei complet este „Carolina", adăugă Ren.

— Puteţi să-mi spuneţi Lina.

— Slavă Domnului, Lina, avem nevoie de cât mai mulţi americani prin locurile astea. De preferat vii, a continuat, arătând cu mâna spre cimitir. Mă bucur foarte mult să te cunosc. Ai învăţat vreun pic de italiană?

— Cred c-am memorat vreo cinci expresii până acum.

— Care-s alea, se interesă Ren.

— Nu le spun în faţa ta. Probabil c-o să par o toantă.

A ridicat din umeri:

— *Che peccato.*

Odette făcu o grimasă:

— Promite-mi că n-o să foloseşti niciuna din ele în casa asta. Vara asta vreau să mă prefac că sunt în altă parte, nu în Italia.

Ren i-a rânjit în nas:

— Şi cum reuşeşti, mă întreb… Cu soţ şi copii italieni?

L-a ignorat cu desăvârşire:

— Mă duc să pregătesc ceva de băut. Faceţi-vă confortabili, adăugă, apoi mă strânse de umeri şi ieşi din cameră.

Ren mă privi:

— Ţi-am spus c-o să se bucure să te vadă.

— Chiar urăşte Italia?

— Nici vorbă. E enervată la culme că nu putem merge vara asta în Texas, dar şi acolo e la fel. Ajungem şi timp de trei luni nu face altceva decât să se plângă de cât de oribilă e mâncarea şi cum toţi oamenii pe care-i vede poartă pijamale în public.

— Cine poartă pijamale în public?

— O mulţime de oameni. Crede-mă. E ca un soi de epidemie.

Am ridicat mâna spre măsuţă:

— Este artist?

— Mda. Pictează plăci de ceramică, mai ales imagini din Toscana. E un tip în Florenţa care le vinde la el în magazin, iar turiştii dau bani grămadă pe ele. Cred c-ar lua foc dacă ar afla că-s făcute de-o americancă.

A ridicat o placă de ceramică şi mi-a înmânat-o. Mama lui pictase o căsuţă galbenă cuibărită între două dealuri.

— E chiar drăguţă.

— Ar trebui să mergi sus, să vezi. Avem un perete întreg de plăci pe care le înlocuieşte, una câte una, cu cele noi, pe care tocmai le-a terminat.

Am pus placa jos:

— Eşti şi tu la fel de talentat?

— Eu? Nu. Nu prea.

— Nici eu. Dar şi mama mea tot artist a fost. A fost fotograf.

— Tare. Chestii ca portretele de familie, nu?

— Nu, de cele mai multe ori chestii artistice. Fotografiile ei au fost expuse în galerii de artă, chestii d-astea. Preda şi la colegiu.

— Ce mişto! Cum o chema?

— Hadley Emerson.

Odette şi-a făcut apariţia din nou, cu două cutii de Fanta de portocale şi un pachet început de fursecuri:

— Poftim. Ren mănâncă aproape un pachet întreg pe zi. Or să-ţi placă la nebunie.

Am luat unul. Era un fursec gen sandviş, cu vanilie pe o parte şi ciocolată pe cealaltă. Un Oreo italienesc. Am muşcat din el şi am auzit cântând un cor de îngeri. Oare mâncare italienească avea cumva un praf de zâne care o făcea mult mai bună decât pe cea americană?

— Mai dă-i unul, i-a zis Ren. Arată de zici c-o să-ţi mănânce mâna.

— Hei, am început eu să mă apăr, dar Odette mi-a dat restul de fursecuri, aşa că am fost mult prea ocupată să mă mai apăr.

Odette mi-a zâmbit.

— Îmi plac fetele care mănâncă. Aşa, deci, unde am rămas? Ah, da, nici măcar nu m-am prezentat cum se cuvine, nu? Pot să jur, locul ăsta mă transformă într-o sălbatică. Sunt Odette Ferrara. E ca „Ferrari", dar cu *a*. Încântată de cunoştinţă.

Mi-a întins mâna, iar eu m-am văzut nevoită să-mi scutur firmiturile de pe a mea, ca sa putem face cunoştinţa aşa cum se cuvenea.

— Iar acum ce zici, putem să vorbim despre aere condiţionate? Şi restaurante cu drive-in? Astea sunt cele două chestii de care mi-e cel mai dor vara asta.

— Dar nici măcar nu ne laşi să ne atingem de fast-food când suntem în State, a remarcat Ren.

— Asta nu înseamnă că *eu* nu mănânc. Şi tu de partea cui eşti, până la urmă? A mea sau a lui Signore?

— Mă abţin de la comentarii.

— Cine este Signore? am întrebat.

— Tata. Habar nu am cum de-au rămas împreună. Ştii înregistrările alea ciudate în care un urs se împrieteneşte cu o raţă şi ajung de nedespărţit? Cam aşa sunt şi ei doi.

Odette s-a auzit măcănind:

— Ei, haide. Nu suntem chiar atât de diferiţi! Dar m-ai făcut curioasă. În scenariul ăsta al tău, eu cine aş fi, de fapt, ursul sau raţa?

— Nici nu mă gândesc să intru în detalii.

Odette s-a întors spre mine:

— Ce zici de Ren al meu?

Am înghiţit şi i-am dat lui Ren restul de fursecuri pe care el le privea de parcă ar fi fost „preţioasele lui"{12}.

— E foarte… prietenos.

— Şi chipeş, nu crezi?

— Mama!

Am simţit cum mă înroşesc puţin. Ren era simpatic, dar într-un fel în care nu observai din prima. Avea ochii de un căprui intens acoperiţi de nişte gene ridicol de lungi, iar atunci când zâmbea îi vedeai spaţiul dintre dinţii din faţă. Dar, iarăşi, ăsta nu era un lucru pe care să-l spui cuiva întâlnit pentru prima oară.

Odette mi-a făcut semn cu mâna:

— Ei bine, mă bucur foarte mult că ai venit la noi în oraş. Sunt

convinsă că Ren a avut cea mai plicticoasă vară din viaţa lui, până acum. Până şi azi-dimineaţă i-am spus că trebuie să iasă mai mult pe afară.

— Ei, mama, haide. Că doar nu stau toată ziua în casă.

— Nu spun decât că atunci când o anume *ragazza* a plecat din oraş, brusc nu ai mai avut niciun dram de interes să ieşi afară.

— Ies atunci când am chef. Mimi nu are nimic de-a face cu asta.

— Cine e Mimi? am întrebat.

— Iubirea vieţii lui, şopti Odette.

— Mamaaa, gemu Ren. Nu mai am nouă ani.

Telefonul a început deodată să sune şi Odette s-a pornit să dea deoparte de pe masă diverse hârtii şi materiale:

— Unde nai… *Pronto*{13}*?*

În uşă şi-a făcut apariţia o fetiţă într-o pereche de chiloţi lăsaţi în vine şi încălţată cu pantofi negri de ocazie.

— Am făcut caca pe mine!

Odette i-a făcut semn cu ambele degete mari ridicate în sus şi a intrat în casă, vorbind în receptor, într-o italiană rapidă.

Ren s-a plâns:

— Gabriella, este ruşine mare. Du-te înapoi la baie. Avem musafiri.

Ignorându-l, fetiţa a venit la mine:

— *Tu chi sei?*{14}

— Nu vorbeşte italieneşte, i-a răspuns Ren. E americancă.

— *Anch'io!*{15} Eşti iubita lui Lorenzo? m-a întrebat.

— Nu, l-am întâlnit când am ieşit să mă plimb. Mă cheamă Lina.

Fetiţa mă studia:

— Eşti ca un fel de *principessa*{16}. Poate ca Rapunzel, dacă mă uit la parurile tale zăpăcite.

— *Părul,* nu părurile, Gabriella, o corectă Ren. Şi nu e deloc frumos să-i spui cuiva că are părul zăpăcit.

— Părurile mele chiar *sunt* zăpăcite, am confirmat.

— Vrei să-l vezi pe *criceto?* a spus Gabriella alergând să mă ia de mână. Vino acum, principessa. O să-ţi placă de el. Are blănuri foarte moi.

— Sigur.

Ren i-a pus o mână pe umăr:

— Nu, Carolina. Şi, Gabriella, nu vrea. Trebuie să plece.

— Nu mă deranjează. Îmi plac copiii.

— Nu, pe bune, crede-mă pe cuvânt. Dacă mergi la ea în cameră e ca şi cum ai păşi într-o gaură neagră. Până să te dezmeticeşti ca lumea, o să vă jucaţi de-a Barbie vreo cinci ore şi-o să răspunzi la numele de Prinţesa Sparkle{17}.

— *Non e vero*{18}*,* Lorenzo. Cât eşti de rău!

Ren i-a răspuns în italiană, iar Gabriella îmi aruncă o privire ca şi

cum aş fi trădat-o, după care fugi din cameră trântind uşa în urma ei.

— Ce-i ăla un *criceto?*

— În engleză cred că-i zice… hamster, cred. Un animăluţ din ăla mic, enervant, care aleargă pe o roată toată ziua.

— Da, hamster. E tare dulce sora ta.

— Da, uneori e dulce. Tu nu ai fraţi sau surori?

— Nu. Dar am fost de multe ori bonă, în fostul meu cartier. Era o familie care avea tripleţi, nişte băieţi de cinci ani.

— Wow!

— De fiecare dată când pleca mama lor, nu-mi spunea decât atâta: „Ţine-i în viaţă, nu-ţi face griji pentru nimic altceva".

— Şi ce le făceai, îi legai, sau ce?

— Nu, prima dată când am rămas cu ei, ne-am luat la luptă şi de atunci m-au iubit. Plus că, de fiecare dată veneam cu buzunarele pline de gustări cu fructe.

La înmormântarea mamei, unul dintre băieţi venise să mă întrebe unde fusesem atât timp, iar fratele lui i-a spus „Mama ei o să doarmă mult timp de acum înainte. De asta nu mai poate să vină să se joace cu noi."

Am simţit cum mi se usucă gâtlejul amintindu-mi secvenţa aia.

— Cred c-ar cam fi timpul să plec. Probabil că Howard se întreabă deja pe unde oi umbla.

— Da, sigur.

Am luat-o pe drumul de întoarcere, prin living, iar Ren s-a oprit în dreptul uşii de la intrare:

— Auzi, ce-ai spune să mergi la o petrecere cu mine mâine?

— Hm…

Mi-am ferit privirea, după care m-am aplecat subit să-mi leg şireturile. *E doar o petrecere. Mai ştii, chestiile alea la care merg toţi adolescenţii normali din lumea asta?* Pierderea mamei transformase evenimentele sociale în nişte escalade pe muntele Everest. Pe deasupra, vorbeam alarmant de mult cu mine însămi.

— Trebuie să-i cer voie lui Howard, am spus într-un târziu îndreptându-mi spinarea.

— OK. Pot să trec să te iau cu scuterul. Să zicem, pe la opt?

— Poate. Te sun dacă pot merge, i-am spus şi m-am aplecat să deschid uşa.

— Stai puţin, ai nevoie de numărul meu de telefon.

Luând un pix de pe o masă din apropiere, mi-a prins mâinii într-ale lui şi a notat rapid numărul. I-am simţit respiraţia caldă şi după ce-a terminat de scris mi-a ţinut mâna o clipă mult decât trebuia.

Ah.

M-a privit şi mi-a zâmbit:

— Ciao, Carolina! Ne vedem mâine.

— Poate.

Am ieşit din casă şi am plecat fără să mă uit în urmă. Mi-a fost teamă să nu-mi vadă zâmbetul sclipitor întipărit pe chip.

Capitolul 6

Toată povestea asta cu Ren-care-mă-ţinuse de mână îmi dăduse câţiva fluturi în stomac, dar care mi-au trecut după numai câteva minute petrecute în maşină cu Howard. Chestia asta era *aşa de ciudată!*

Prin părul proaspăt spălat al lui Howard se vedeau nişte urme nou-nouţe de pieptene şi se schimbase între timp într-o pereche de pantaloni şi-un tricou mai drăguţ. Eu, însă, ratasem bileţelul de pe măsuţa de toaletă şi eram îmbrăcată la fel ca înainte, în şort şi adidaşi.

— Gata? m-a întrebat.

— Gata.

— Atunci, hai în Florenţa. O să-ţi placă la nebunie oraşul ăsta, spuse băgând un disc în CD player.

Cine mai folosea CD-uri în zilele noastre? Maşina s-a umplut imediat de acordurile din *You Shook Me All Night Long* lui AC/DC. Ştiţi şi voi, coloana sonoră potrivită pentru Ignoraţi Vă Rog Întâlnirea Stânjenitoare Dintre Tată Şi Fiică.

Conform spuselor lui Howard, oraşul se afla la doar vreo unşpe kilometri depărtare, dar ne-a luat cam juma de oră să ajungem acolo. Şoseaua era ticsită de scutere şi maşini în miniatură, iar clădirile pe lângă care treceam aveau toate un aer vechi. Simţeam cum devin din ce în ce mai nerăbdătoare, ca o oală sub presiune. Poate că nu erau tocmai cele mai potrivite circumstanţe, dar totuşi mă aflam în Florenţa. Cât de tare era chestia asta, nu?

Ajunşi în oraş, Howard a oprit pe o străduţă îngustă, cu sens unic, făcând cea mai impresionantă parcare laterală pe care o văzusem până atunci. Ar fi fost cel mai mişto profesor de şofat dacă n-ar fi fost vârât până peste cap în treaba cu cimitirul.

— Îmi cer scuze c-a durat atât de mult. A fost mai aglomerat în seara asta.

— Nu eşti tu de vină, am spus cu nasul literalmente lipit de geam.

Străduţa era pavată cu pietre cenuşii care se întretăiau şi avea câte un trotuar îngust de o parte şi de alta. Clădirile înalte şi vopsite în culori pastelate erau îngrămădite toate laolaltă, şi aveau la ferestre nişte obloane de un verde absolut adorabil. O bicicletă a trecut zburând pe lângă mine, practic smulgând oglinda laterală a maşinii. Howard m-a privit:

— Vrei turul complet? Să vezi un pic mai mult din oraş?

— Da, am spus desprinzându-mi centura de siguranţă şi sărind în stradă.

Era încă foarte cald, şi mirosea uşor a gunoi, dar totul în jur era atât de interesant, încât nu mai conta nimic altceva. Howard a pornit

înainte pe trotuar, iar eu l-am urmat. Era ca şi cum ne-am fi plimbat printr-o scenă dintr-un film italienesc. Străduţa era ticsită cu magazine de haine, cafenele şi restaurante micuţe, iar oamenii se strigau unii pe alţii de pe la ferestre sau din maşini. Pe undeva pe la mijlocul străzii s-a auzit un claxon politicos şi toată lumea s-a tras deoparte să facă loc unei întregi familii îngrămădită pe un scuter. Am văzut chiar şi o sfoară de rufe întinsă între două clădiri, cu un capot roşu înflorat care se bălăngănea în mijloc. Aşteptam dintr-o secundă în alta să-şi facă apariţia un regizor şi să strige: „Tăiaţi!”.

— Uite-l, mi-a spus Howard după ce am trecut de un colţ, indicând o clădire înaltă, cenuşie, care se întrezărea în capătul celălalt al străzii.

— Uite-l, ce?

— Acela e Duomo. Catedrala Florenţei.

Duomo. Semăna cu o navă-mamă. Lumea intra ca într-un furnicar şi am fost nevoiţi să încetinim pe măsură ce ne apropiam de el. Într-un final, am ajuns în mijlocul unui spaţiu liber imens şi m-am trezit privind spre o clădire de proporţii gargantueşti, pe jumătate scăldată în razele soarelui aflat la asfinţit.

— Wow, asta e chiar…

Cum să-i spun, oare? Mare? Frumos? Impresionant? Era în toate acele feluri, şi mult mai mult. Catedrala era de mărimea câtorva blocuri puse laolaltă, iar zidurile fuseseră decorate cu sculpturi migăloase în marmură roz, verde şi albă. Era de o sută de ori mai drăguţă şi mai impresionantă şi mai *grandioasă* decât orice altă clădire pe care o văzusem până atunci. Plus că niciodată nu mai folosisem cuvântul „grandios” ca să descriu ceva. Nu avusesem pentru ce.

— Numele complet este Catedrala Santa Maria del Fiore dar toată lumea îi spune Duomo.

— Fiindcă are acoperişul în formă de boltă{19}?

O parte a clădirii era acoperită de un imens acoperiş rotund de culoare roşiatică-portocalie.

— Nu, dar e bun jocul de cuvinte. „Duomo” înseamnă „catedrală”, şi din întâmplare sună la fel ca „domul” din limba noastră, aşa că sunt mulţi cei care fac aceeaşi greşeală. A fost nevoie de o sută cincizeci de ani ca să fie construit, şi a fost cel mai mare dom din lume până când a apărut tehnologia lumii moderne. Când o să am prima după-amiază liberă, urcăm până în vârf.

— Ce-i cădirea aia? am întrebat arătând o clădire de dimensiuni mai mici, octogonală, de vizavi de dom.

Avea nişte porţi aurii înalte şi sculptate, pe care le fotografiau nişte turişti.

— Baptisteriul. Uşile alea se numesc Porţile Paradisului şi reprezintă una dintre cele mai renumite opere de artă din întreg oraşul. Le-a

sculptat un artist numit Ghiberti şi i-au trebuit douăzeci şi şapte de ani să le construiască. O să facem o vizită şi acolo.

L-am urmat pe Howard, traversând împreună spaţiul acela imens gol *(piazza,* după cum mi-a spus el că se numea) şi l-am urmărit ţinându-mi uşa restaurantului deschisă. Un tip care purta cravata băgată pe sub şorţ ne-a privit din spatele recepţiei şi s-a îndreptat. Howard era mai înalt cu o jumătate de metru decât el.

— Şi azi, câte persoane? ne întrebă el cu o voce nazală.

— *Possiamo avere una tavola per due?*{20}

Încuviinţând, omul l-a chemat pe unul din chelnerii care se perinda pe acolo.

— *Buona sera*{21}*,* ne-a spus chelnerul.

— *Buona sera. Possiamo stare seduti vicino alla cucina?*{22}

— *Certo*{23}*.*

Aşa deci… după cum se vedea, tatăl meu vorbea italiana. Fluent. Ba chiar graseia „r”-urile la fel ca Ren. M-am străduit să nu mă holbez la el, în drum spre masa la care ne conducea chelnerul. Realmente nu ştiam nimic despre omul ăsta. Era aşa de straniu.

— Ia zi, ghiceşti de ce îmi place locul ăsta? m-a întrebat Howard după ce am luat loc.

Am privit de jur-împrejur. Mesele erau acoperite cu nişte feţe de masă ieftine, din hârtie, iar bucătăria era complet la vedere şi avea un cuptor mare, cu foc imens de lemne, pentru pizza. În fundal se auzea *She’s Got a Ticket to Ride*{24}*.*

Mi-a indicat tavanul:

— Au numai Beatles toată ziua, în fiecare zi, ceea ce înseamnă că am două lucruri preferate deodată: pizza şi Paul McCartney.

— Aha, da, am observat discurile cu Beatles înrămate din biroul tău, am spus şi am înghiţit în sec.

Acum avea să creadă că mi-am vârât nasul în toată casa. Ceea ce, oarecum, chiar făcusem.

Howard mi-a zâmbit:

— Soră-mea mi le-a trimis cadou acum câţiva ani. Are doi băieţi, unul de zece şi altul de doişpe ani. Locuiesc în Denver şi de obicei vin aici cam o dată la doi ani.

Oare ei ştiau despre mine? Probabil că fix la asta se gândea şi Howard, căci a urmat un moment de linişte, după care amândoi am părut subit interesaţi de meniurile din faţa noastră.

— Ce-ai vrea să comanzi? Eu îmi iau de fiecare dată pizza su prosciutto{25}, dar toate sunt gustoase aici. Am putea lua câteva aperitive pentru început, sau…

— Ce-ai zice de o pizza simplă? Cu brânză.

Simplu şi rapid. Voiam să ajung din nou pe străzile Florenţei. Şi să stau cât mai puţin posibil la cină.

— Atunci, ar trebui să comanzi o Margherita{26}. E foarte simplă. Nu are decât sos de roşii, mozzarella şi busuioc.

— Sună excelent!

— O să-ţi placă la nebunie mâncarea de aici. Pizza de aici intră într-o cu totul altă categorie decât chestia aia de acasă de la noi.

Am aşezat meniul pe masă:

— De ce?

— Are blatul foarte subţire şi primeşti o pizza mare doar pentru tine. Iar mozzarella proaspătă este… lăsă să-i scape un oftat. Nu se compară nimic în lume cu gustul ei.

Chiar avea un aer visător în ochi. Oare iubirea mea nefirească faţă de mâncare venea de la el? Am ezitat. Cred că era o idee oarecum potrivită să încerc măcar să-l cunosc pe tipul acesta. La urma urmei, îmi era tată.

— Şi… cam pe unde este „acasă pe la noi”?

— Am copilărit într-un orăşel din Carolina de Sud, numit Due West, dacă poţi crede una ca asta. E la vreo două sute cincizeci de kilometri distanţă de Adrienne.

— În Due West erai când ai rearanjat toate indicatoarele rutiere şi-ai blocat tot traficul?

M-a privit cu surprindere totală:

— Ţi-a povestit mama ta?

— Da. Mi-a spus o mulţime de poveşti despre tine.

Chicotind, adăugă:

— Nu erau prea multe de făcut în Due West şi, din nefericire, am făcut să plătească întreg oraşul. Ce alte poveşti ţi-a mai spus?

— Mi-a spus cum ai jucat hochei şi că, chiar dacă acum nu-ţi pierzi cumpătul de cele mai multe ori, atunci te băteai o grămadă pe gheaţă.

— Uite şi dovada, a zis întorcându-şi capul şi trecând un deget peste o cicatrice care se pierdea sub bărbie. Asta e din unul din ultimele mele jocuri. Nu am izbutit să-mi păstrez controlul. Ce altceva?

— Ştiu cum v-aţi dus la Roma într-un restaurant şi patronul de acolo te-a luat drept un baschetbalist faimos şi aşa aţi primit o masă gratis.

— Uitasem complet de asta! Cel mai bun miel din viat mea. Şi nu a trebuit să fac nimic altceva decât nişte poze cu personalul de la bucătărie.

Chelnerul a revenit să ne ia comanda, apoi ne-a umplut paharele cu apă minerală. Am luat o înghiţitură zdravănă şi m-am cutremurat. Era oare numai părerea mea sau apa carbonatată se simte ca şi cum ai bea artificii lichide?

Howard şi-a încrucişat braţele la piept:

— Iartă-mă că-ţi spun ceva ce ştii prea bine, dar nu-mi vine să cred cât de bine semeni cu Hadley. Îţi spune toată lumea asta, nu?

— Da, uneori chiar ne-au luat drept surori.

— Nu mă surprinde câtuşi de puţin. Ai chiar şi mâinile ei.

Stăteam cu coatele rezemate de masă, cu un braţ peste celălalt, iar Howard a ţâşnit subit în faţă câţiva centimetri ca şi cum ar fi fost prins de-o undiţă. Se uita neclintit la inelul de pe degetul meu. M-am mişcat uşor stânjenită.

— Hm, e totul în ordine?

— E inelul ei, a spus şi se întinse aproape atingându-l, dar a rămas cu mâna suspendată în aer, la câţiva centimetri de a mea.

Era o antichitate, un inel subţire din aur, gravat cu un model ornamental complicat, ca de pergament. Mama îl purtase până când slăbise mult prea mult să-i mai stea pe deget. De atunci nu mă mai despărţeam de el.

— Ţi-a spus că eu i l-am dat?

— Nu, am spus şi mi-am tras mâna în poală, cu faţa arzând de emoţie.

Dar îmi spusese oare tot ce era de spus?

— A fost cumva un inel de logodnă sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Doar un cadou.

A urmat un alt moment de tăcere prelungită, pe care l-am umplut cercetând cu un interes nebănuit decorurile restaurantului. Pe pereţi erau atârnate nişte poze ale unor tipi despre care bănuiam că erau nişte celebrităţi italieneşti şi din loc în nişte şorţuri de bucătărie. Se auzeau acordurile din *We All Live in a Yellow Submarine*. Simţeam cum îmi ard obrajii, ca un sos marinara. Howard a clătinat din cap:

— Şi ai cumva vreun iubit acasă, care oftează după tine?

— Nu.

— Bravo ţie. Ai destul timp să sfărâmi inimi când ai să mai creşti, a continuat ezitant. Ştii, mă gândeam de dimineaţă c-ar fi bine să dau un telefon la Şcoala Internaţională să văd dacă mai e cineva de-o seamă cu tine pe aici, în vara asta. Ar fi un mod bun să vezi dacă te-ar interesa să mergi la şcoală aici.

Am lăsat să-mi scape un zgomot evaziv, după care am căpătat subit un interes aparte pentru o poză a unei femei care purta o tiara şi o eşarfa lată. Miss Ravioli 2015?

— Şi mai voiam să-ţi spun că dacă ai vreodată nevoie să vorbeşti cu cineva – în afară de mine şi Sonia, vreau să spun – să ştii că am o prietenă care locuieşte în oraş. E asistent social şi vorbeşte foarte bine engleza. Mi-a spus că i-ar face plăcere să te cunoască şi să vorbească cu tine, dacă ai nevoie, ştii…

Super. Încă un psiholog. Pe cea de acasă n-o auzisem spunând altceva în afară de „mmm-hmmm” la nesfârşit şi întrebându-mă „Şi cum te simţi?”. La un moment dat, am avut senzaţia că mi se vor topi urechile. Răspunsul meu a continuat să fie „îngrozitor!” Mă simţeam

îngrozitor fără mama. Terapeuta îmi spusese că lucrurile aveau să fie din ce în ce mai bine dar până atunci se înşelase complet.

Am început să rup marginile feţei de masă din hârtie, cu ochii departe de inel.

— Te simţi confortabil aici?

Am ezitat înainte de a răspunde:

— Mda.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi ceri, da?

— Mi-e bine, am răspuns pe o tonalitate mai stridentă, iar Howard a încuviinţat.

În fine, după o aşteptare care mi s-a părut că s-a apropiat de zece ore, a venit şi chelnerul cu două pizza aburinde pe care ni le-a aşezat dinainte. Fiecare de mărimea unei farfurii întinse şi mirosind incredibil de bine. Am tăiat o bucată şi am gustat.

Toată starea de stânjeneală s-a evaporat ca prin minune. Puterea pizzei.

— Cred că tocmai mi-a explodat gura, am spus sau am încercat să spun.

Ieşise mai mult un „Crejcătogmaegzplodagua".

— Poftim? a întrebat Howard ridicându-şi privirea spre mine.

Mi-am îndesat în gură următorul dumicat:

— E. Cea. Mai. Bună.

Avusese dreptate. Pizza asta venea dintr-un univers complet diferit de cel cu care eram eu obişnuită.

— Ţi-am spus, Lina. Italia este locul perfect pentru un alergător înfometat.

Mi-a zâmbit, şi am continuat să ne devorăm porţiile, pe fundalul melodiei *Lucy in the Sky with Diamonds.*

Tocmai luasem o bucată enormă când l-am auzit spunându-mi:

— Probabil că te-ai întrebat pe unde am fost în tot timpul ăsta.

Am îngheţat cu o bucată de pizza în mână. *Oare mă întreabă ce cred eu că vrea să zică?* Ar putea fi marele moment, deşi nu prea le spui copiilor motivul pentru care nu le-ai fost alături, în timp ce te îndopi cu pizza.

Am tras cu ochiul spre el. Îşi pusese deoparte furculiţa şi cuţitul şi se aplecase în faţă, iar gura îi căpătase un aer serios. *Ah, nu.*

— Hm, nu prea. Nu prea m-am întrebat.

Minciună cu M mare. Mi-am băgat bucata în gură, dar nu i-am mai simţit gustul.

— Mama ta ţi-a povestit mai multe lucruri despre relaţia dintre noi doi?

Am dat din cap:

— Hm, nu prea. Numai chestiile haioase.

— Înţeleg. Vezi tu, adevărul e că nu am ştiut de tine.

Am avut dintr-odată senzaţia că s-a făcut linişte în restaurant. *The girl that's driving me mad, is going awaaaayyyy*… cântau Betleşii. M-am străduit să înghit. Nici măcar nu-mi trecuse nu cap una ca asta.

— De ce?

— Lucrurile s-au cam complicat… între noi.

S-au complicat. Exact aşa îmi spusese şi mama.

— A reluat legătura cam pe când şi-a început testele. Ştia că e bolnavă, dar nu ştia ce are şi cred că a avut o premoniţie. În fine, aş vrea doar să ştii că aş fi fost alături de tine, dacă aş fi ştiut. Nu vreau decât… a spus aşezându-şi mâinile pe masă, cu palmele ridicate. Nu vreau decât o şansă. Nu mă aştept la miracole. Ştiu cât de greu îţi este. Bunica ta mi-a spus că, de fapt, nu ai vrut să vii aici deloc, şi înţeleg asta. Vreau doar să ştii că apreciez şansa pe care o am acum, să te cunosc mai bine.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi brusc nu mi-am dorit nimic altceva decât să mă pot evapora, precum aburul care încă ieşea în rotocoale din pizza mea. M-am ridicat de la masă.

— Eu… trebuie să ajung la toaletă, am spus şi-am gonit spre partea din faţă a localului, reuşind cu greu să intru în baie înainte să mă umfle plânsul.

Era înfiorător aici. Înaintea zilei ăsteia ştiusem cine fusese mama, şi în mod cert nu era femeia asta care iubea violetele şi care-i trimitea fiicei ei nişte jurnale misterioase sau uita să-i spună tatălui copilului ei că, „ah, apropo, vezi că ai o fiică!" Am avut nevoie de toate cele trei minute din *Here Comes the Sun* să-mi revin, cu ajutorul respiraţiilor adânci, şi când am întredeschis uşa l-am zărit pe Howard aşezat la masă, cu umerii lăsaţi. L-am urmărit o clipă simţind cum furia se aşterne peste mine ca un strat subţire de parmezan.

Mama ne ţinuse departe timp de şaisprezece ani. Acum de ce eram împreună?

Capitolul 7

În noaptea aia nu am putut închide ochii.

Dormitorul lui Howard era şi el la etaj, iar podelele scârţâiau sub greutatea paşilor lui, pe hol. *„Nu am ştiut de tine”.* De ce?

Ceasul agăţat de perete ticăia iritant: tic-tac. Cu o noapte în urmă nici nu-l băgasem de seamă, acum însă zgomotul mi se părea de nesuportat. Mi-am tras perna peste cap, dar nu mi-a fost de mare ajutor, plus că era de-a dreptul sufocant. Prin fereastră pătrundea o adiere blândă, iar violetele mele se clătinau aidoma capetelor unor Deadheads{27}.

Bine, bine. Gata. Am aprins veioza şi mi-am scos inelul de pe deget studiindu-l la lumină. Chiar dacă nu-l văzuse pe Howard de mai bine de şaisprezece ani, mama purtase inelul dăruit de el. În fiecare zi.

Dar de ce? Fuseseră cu adevărat îndrăgostiţi, aşa cum îmi spusese Sonia? Şi dacă da, ce anume îi despărţise.

Înainte *să*-mi pierd stăpânirea de sine, am deschis sertarul noptierei şi am căutat jurnalul.

Am deschis coperta:

Am făcut o alegere greşită.

Am simţit cum mă cutremură un fior pe şira spinării. Mama scrisese cu un marker gros, negru, iar literele păreau să se răsfire pe coperta interioară ca un şir de păianjeni. Era oare un mesaj adresat mie? Ca un soi de precursor a ceea ce aveam să citesc mai departe?

Mi-am adunat curajul şi am dat pagina. Acum ori niciodată.

* * *

22 MAI

Întrebare. Imediat după ce ai avut întâlnirea cu juriul de admitere de la Universitatea Washington (de unde tocmai ţi s-a transmis în mod oficial că nu vei începe şcoala de asistente în toamnă), tu:

A. Mergi acasă şi le spui părinţilor ce ai făcut.

B. Faci un atac de panică şi dai fuga înapoi în birou explicându-le că ai avut o pierdere temporară a sănătăţii mentale.

C. Ieşi şi-ţi cumperi un jurnal.

Răspuns: *C*

Adevărat, va trebui în cele din urmă să le explici părinţilor. Şi la fel de adevărat e faptul că ţi-ai planificat în mod special programarea,

astfel încât biroul să se închidă imediat cum ieşi tu de acolo. Dar de cum se va aşterne praful la loc, sunt sigură că-ţi vei aminti toate motivele pentru care ai făcut ceea ce ai făcut. E momentul să mergi în cea mai apropiată librărie şi să-ţi spargi bugetul pe un jurnal nou şi deosebit, fiindcă indiferent cât de înfricoşător e momentul ăsta, este în acelaşi timp şi momentul în care îţi începi cu adevărat viaţa.

Dragă jurnalule, este oficial. De fix o oră şi douăzeci şi şase de minute nu mai sunt viitoare studentă la medicină. În loc de asta, am să-mi fac bagajele peste trei săptămâni (a se citi, ce-am să mai apuc după ce face praf mama totul la auzul veştilor mele) şi-am să mă îmbarc într-un avion cu destinaţia Florenţa, Italia (ITALIA!), să studiez ceea ce mi-am dorit dintotdeauna (FOTOGRAFIE!), la Academia de Arte Frumoase din Florenţa (AAFFI).

Acum nu mai trebuie decât să-mi storc creierii să văd cum să le spun părinţilor chestia asta. Majoritatea ideilor mele implică un telefon anonim venit de undeva de prin Antarctica.

23 MAI

Ei bine, le-am spus. Şi a mers chiar mai rău decât m-am aşteptat. Pentru urechea ascultătorului din preajmă, Marea Ceartă Parentală a sunat probabil cam aşa:

Eu: Mama, tata, am ceva de vorbit cu voi.

Mama: Doamne sfinte, Hadley, eşti gravidă?

Tata: Rachelle, nici măcar nu are un iubit.

Eu: Tati, mulţumesc că ai readus asta în discuţie. Şi mami, nu-s deloc sigură de ce ai sărit direct la chestia cu gravida. (Dres de voce) Vreau să vă vorbesc despre o decizie de viaţă pe care am luat-o de curând. (Cuvinte luate direct dintr-o carte numită „Comunică deştept: cum să vorbeşti astfel încât ceilalţi să fie de acord cu tine”.)

Mama: Doamne sfinte, Hadley, eşti lesbiană?

Tata: Rachelle, nici iubită nu are.

Eu: (Abandonând orice încercare de a purta o conversaţie civilizată) NU. Încerc să vă spun că nu am să mai urmez niciodată medicina. Tocmai am fost acceptată la o şcoală de arte din Florenţa, în Italia, şi-am să stau acolo şase luni, să studiez fotografia. Şi… începe peste trei săptămâni.

Mama/Tata: (Tăcere prelungită implicând două guri larg deschise, ca de păstrăv)

Eu: Aşa că…

Mama/Tata: (Continuând să stea cu gurile căscate)

Eu: Puteţi, vă rog, să spuneţi ceva?

Tata: (slab) Dar, Hadley, nici măcar nu ai un aparat fotografiat mai de soi.

Mama: (recăpătându-şi glasul) VREISĂZICICĂNUMAIMERGILAŞCOALADEASISTEN…

(Câinii vecinilor încep să latre)

Am să vă scutesc de morala care a urmat, dar în principiu a fost vorba despre următoarele: cum îmi arunc eu pe fereastră viaţa. Îmi bat joc de timpul meu, de bursă şi de banii lor munciţi din greu, pentru şase luni lipsite de importanţă, într-o ţară unde femeile nici măcar nu se rad la subraţ. (Ultima apreciere a fost contribuţia maică-mii. Habar n-am dacă-i adevărat sau nu.)

Le-am explicat că aveam de gând să-mi plătesc singură toate cheltuielile. Le-am mulţumit pentru contribuţia la educaţia mea. Şi i-am asigurat că voi continua cu aceleaşi obiceiuri sanitare cu care eram obişnuită. După care m-am retras în dormitor şi-am tras o porţie de plâns de cel puţin o oră, până m-am umflat toată, fiindcă mi-e AŞA DE FRICĂ! Dar ce altceva am de ales? În clipa în care am ţinut în mâini scrisoarea de acceptare de la şcoala de arte am ştiut că asta îmi doresc mai mult ca orice pe lume. Am să merg tocmai fiindcă mi-e mai frică de ce-o să fie dacă nu am s-o fac!

* * *

În imediata vecinătate a feţei mele se petrecea un adevărat muson, iar cuvintele se învălmăşeau într-un amestec imens, greu de descifrat. *Exact de asta* nu-i puteam citi jurnalele. Mă simţeam de parcă aş fi auzit-o vorbind la telefon cu un prieten şi când îmi ridicam ochii din pagină şi n-o găseam…

Vino-ţi în fire! Mi-am frecat cu vehemenţă ochii. Îmi trimisese jurnalul cu un anumit motiv, trebuia numai să-mi dau seama care era acela.

* * *

13 IUNIE

Ai zice că-i semn rău să pleci pe treisprezece, dar iată-mă. Un rămas-bun rezervat de la mama, după care tata m-a condus la aeroport. Salutare, necunoscut!

* * *

20 IUNIE

Am ajuns. Aş putea scrie cincizeci de pagini despre prima mea săptămână în Florenţa, dar e de ajuns să spun doar atât, sunt *aici*. AAFF este exact aşa cum mi-am imaginat-o: micuţă, aglomerată,

debordând de talent. Am un apartament chiar deasupra unei brutării zgomotoase şi o saltea care pare făcută din carton, dar cui îi pasă când văd la geam cel mai minunat oraş din lume?

Pe colega mea de cameră o cheamă Francesca, e de pe undeva din nordul Italiei şi studiază fotografia de modă. Se îmbracă numai în negru, trece fără niciun efort din italiană, în franceză şi engleză şi-a fumat non-stop la fereastră de când a ajuns. O ador.

23 IUNIE

Prima mea zi liberă în Italia. Visam la o dimineaţă liniştită cu un borcan nou de Nutella în faţă şi nişte pâine de la brutăria de jos, dar Francesca avea alte planuri. De cum am ieşit din cameră mi-a dat de veste că e cazul să mă îmbrac, după care s-a ciondănit entuziastă la telefon vreo juma' de oră, timp în care am aşteptat-o. Într-un târziu a închis, după care a insistat să-mi schimb pantofii. „Nu e voie cu sandale. E trecut de ora unşpe". După care m-a pus să mă mai schimb de două ori. („Nu se poartă blugi închişi la culoare după aprilie". „Niciodată să nu-ţi asortezi pantofii la poşetă.") A fost de-a dreptul obositor.

În fine, am ieşit pe străzi, unde Francesca a început să-mi dea versiunea rapidă a istoriei Florenţei. „Florenţa e locul de naştere al Renaşterii. Ştii ce este Renaşterea, nu?" Am asigurat-o că oricine ştia ce era Renaşterea, dar ea mi-a explicat oricum. „O treime din populaţie a murit în timpul ciumei bubonice din anii 1300, iar după asta toată Europa a trecut printr-o renaştere culturală. A avut deodată loc o explozie de exprimări artistice. Şi totul a pornit aici, înainte să se prelingă în restul Europei. Pictură, sculptură, arhitectură… aici a fost capitala artistică a lumii. Florenţa a fost unul din cele mai bogate oraşe din istoria lumii…" şi aşa mai departe, şi mai departe.

Intra şi ieşea dintr-o străduţă în alta, fără să se asigure măcar că o urmez, după care l-am văzut. DUOMO. Domul cel complex, colorat şi gotic. Eram ruptă de oboseală, dar chiar şi dacă nu aş fi fost, tot mi s-ar fi tăiat răsuflarea.

Francesca şi-a stins ţigara şi m-a condus spre intrarea laterală a domului, anunţându-mă ca aveam să urcăm până sus de tot. Şi am făcut-o. 463 de trepte de piatră abrupte, cu Francesca care ţopăia pe ele de parcă ar fi avut arcuri montate pe tocurile cui. Când am ajuns, cu greu m-am putut opri din făcut poze. Florenţa se întinde ca un labirint pătat cu portocaliu, cu turnuri şi clădiri iscate ici-colo, dar nimic la fel de înalt ca Duomo. Undeva în depărtare se zăreau nişte câmpuri verzi, iar cerul avea o nuanţă perfectă de albastru. Francesca s-a oprit din vorbit văzând cât de pătrunsă eram. Nici măcar nu s-a supărat când mi-am întins larg braţele, simţind vântul şi acest nou căpătat sentiment – această libertate. Înainte s-o luăm înapoi, am

îmbrăţişat-o strâns, dar s-a eliberat curând din strânsoare şi-a zis „Bine, bine, e în regulă. Ai ajuns aici, n-am făcut decât să te aduc să vezi Duomo. Iar acum, hai să mergem la cumpărături. N-am văzut în viaţa mea o pereche de blugi mai amărâtă ca asta. Pe bune, Hadley, îmi vine să plâng când mă uit la ei.”

* * *

„Pe naiba!”, mi-am şoptit mie însămi. Care erau şansele să citesc partea asta exact în ziua în care văzusem şi eu domul pentru prima oară? Mi-am trecut degetele peste cuvintele aşternute pe hârtie, imaginându-mi o mamă de douăzeci şi ceva de ani alergând să se poată ţine după această Francesca despotică şi pe goană. Oare ăsta să fi fost motivul pentru care mama îmi trimisese jurnalul? Să putem împărtăşi experienţa vizitării Florenţei?

Am marcat locul unde rămăsesem şi am stins lumina, simţindu-mi pieptul greu. Da, să-i savurez cuvintele era echivalentul emoţional al unui vapor avariat care lua apă. Dar mă simţeam şi bine totodată. Îi plăcuse la nebunie în Florenţa. Poate că dacă îi citeam jurnalul era ca şi cum aş fi văzut şi eu oraşul odată cu ea.

Trebuia doar să îmi administrez doze mai mici.

Capitolul 8

Trebuie să-i spun lui Addie despre jurnal. În dimineaţa următoare am dat buzna pe scări fără să mă fi schimbat de pijamale. Ren nu avusese deloc dreptate cu diferenţa de fus orar. Odată ce am terminat de citit paginile din jurnal, l-am băgat sub pătură, alături de mine, şi-am dormit neîntoarsă treisprezece ore. Mă simţeam ca o pasăre colibri bine odihnită.

Chiar înainte să-mi găsesc scăparea în cameră, Howard îmi spusese că o să-mi lase telefonul mobil şi-i eram ridicol de recunoscătoare că nu eram nevoită să i-l cer. Dacă drumul nostru înapoi spre casă, cu o seară înainte, ar fi fost o carte, s-ar fi numit ceva de genul *Cel mai Lung, Tăcut şi Jalnic Drum Posibil,* şi chiar nu mai simţeam nevoia unei urmări. Cu cât interacţionam mai puţin, cu atât mai bine.

M-am dus înapoi în cameră, am închis uşa şi-am pornit telefonul. Ce venea mai întâi? Codul ţării? Codul regiunii? Unde erau instrucţiunile? După trei încercări, într-un final a început să sune. Mi-a răspuns Wyatt.

— Alo?

— Bună, Wyatt. Sunt Lina.

Pe fundal răsuna un joc video.

— Mă mai ţii minte, cea care a locuit cu voi vreo cinci luni de zile, l-am ajutat eu.

— Ah, da. Salut, Lina! Pe unde mai eşti? Prin Franţa?

— Prin Italia. Addie e pe-acolo?

— Nu. Nu ştiu unde e.

— La voi nu e două noaptea?

— Ba da, cred c-a rămas pe la cineva pe acasă. Acum împărţim telefonul amândoi.

— Am aflat. Auzi, îi spui tu că am sunat-o?

— Sigur. Să nu mănânci melci.

Ţac!

Am bombănit. După comportamentul lui Wyatt, aveam şanse mai mici de zero ca mesajul meu să ajungă la Addie. Şi chiar aveam nevoie să vorbesc cu ea – despre jurnal, despre ce-mi spusese Howard, despre… toate. Mergeam prin dormitor dintr-un capăt în altul precum pisica maniacă a bunică-mii. Nu mă simţeam în stare să mă mai apropii de jurnal, dar nici nu eram pregătită să stau să mă gândesc. M-am schimbat rapid în hainele de alergat şi am ieşit afară.

— Bună, Lina. Cum ai dormit?

Am sărit în sus. Howard stătea pe leagănul din verandă, cu un teanc de hârtii şi cu cearcăne adânci pe sub ochi. Fusesem prinsă în capcană.

— Bine. Tocmai m-am trezit, am spus proptindu-mi piciorul pe balustradă şi concentrându-mă complet asupra şireturilor.

— Ah, ce bine-ar fi să fiu din nou adolescent. Nu cred că am văzut un răsărit de soare până după ce am trecut bine de douăzeci de ani.

Oprindu-se din legănat, aproape că se poticni în următoarea propoziţie:

— Cum te simţi faţă de ce am discutat aseară? Mă întreb dacă nu ar fi trebuit să-ţi spun toate astea în alt fel, mai bun.

— Nu sunt supărată, i-am răspuns repede.

— Mi-ar face plăcere să-ţi mai povestesc despre mama ta şi despre mine. Sunt nişte lucruri pe care nu ţi le-a spus şi care…

Mi-am smucit piciorul de pe balustradă ca şi cum aş fi fost dansatoare din trupa Rockette{28}.

— Rămâne pe altă dată, bine? Vreau tare mult să-mi încep antrenamentul.

Şi vreau mai întâi s-o aud pe mama vorbind despre chestia asta.

Howard a ezitat:

— Da, sigur că da, a spus încercând să-mi prindă privirea. Vorbim când eşti tu în stare. Spune-mi numai când eşti pregătită, da?

Am gonit pe trepte.

— Ai primit un telefon azi-dimineaţă, te-a căutat cineva la Centrul pentru Vizitatori.

M-am răsucit pe călcâie:

— Era cumva Addie? *Dă Doamne să fi fost Addie.*

— Nu. Era un apel local. Cineva cu un nume mai ciudat. Red? Rem? Un american. Zicea că v-aţi cunoscut ieri când ai ieşit la alergat.

Am simţit cum îmi răstoarnă cineva în creştet o mână de confeti. Mă sunase?

— Ren. E prescurtarea de la Lorenzo.

— Aşa pare mai normal. Zicea că trebuie să mergi cu el la petrecere diseară, aşa e?

— Păi, mda. Poate.

Toată chestia asta cu Howard şi cu jurnalul funcţionase de minune ca să-mi elimine orice altceva din creier. Mă simţeam îndeajuns de curajoasă să merg?

Fruntea lui Howard se încreţi a curiozitate:

— Ei, cine este?

— Locuieşte prin apropiere. Mama lui e americancă, iar el merge la Şcoala Internaţională. Cred că e cam de-o seamă cu mine.

Am văzut cum i se luminează chipul:

— E excelent. Doar că… ah, nu.

— Ce?

— L-am luat la rost fiindcă mi-am închipuit că e unul din tipii care te-a fugărit cu maşina când ai ieşit la alergat. Cred că l-am cam

speriat.

— L-am cunoscut în spatele cimitirului. Juca fotbal pe deal.

— În cazul ăsta, îi sunt dator cu scuze. Ştii cumva care-i numele lui de familie?

— Ferrari sau cam aşa ceva, parcă. Locuiesc într-o casă care arată ca o căsuţă din turtă dulce.

Pufni în râs:

— Nu-mi spune mai multe. Familia Ferrara. Ce noroc că ai dat de el. Nu mi-am dat seama că fiul lor e de-o seamă cu tine, că aş fi aranjat în aşa fel încât să faceţi cunoştinţă. Petrecerea e şi cu alţi colegi de clasă?

— *Potenţiali* colegi de clasă, am şoptit. Nu-s sigură că am de gând să merg.

Zâmbetul i-a sporit în luminozitate, ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— Ren m-a rugat să-ţi transmit că nu ajunge mai devreme de opt jumătate. Am să fac în aşa fel încât cina să fie gata înainte, să ai timp destul să mănânci. Şi ar trebui să mergem să-ţi căutăm un telefon mobil – în felul ăsta prietenii tăi n-or să mai fie nevoiţi să sune la Centrul pentru Vizitatori.

— Mersi, dar cred că-i exces de zel, pentru moment. Nu cunosc decât o persoană.

— După noaptea asta, vei cunoaşte mult mai multe. Între timp, le poţi da numărul meu, să nu mai sune pe linia cimitirului. Ah, da, şi alte veşti bune. S-a rezolvat conexiunea cu internetul şi ar trebui să meargă Face Time-ul perfect.

Aşeza hârtiile pe verandă:

— Trebuie să merg până la Centrul pentru Vizitatori, dar ne vedem mai târziu. Alergare plăcută!

S-a întors şi a intrat în casă, fluierând încet, ca pentru sine.

L-am privit îndelung. Howard să fi fost alegerea greşită a mamei? Şi cum rămânea cu petrecerea aia? Chiar voiam să merg să cunosc o mulţime de necunoscuţi?

* * *

— Dar de asta ce zici? Am spus mergând spre laptop şi întorcându-mă în aşa fel încât Addie să poată vedea ce purtam.

Se aplecă înainte, iar chipul îi umplu tot ecranul. Tocmai se trezise, iar dermatograful întins pe faţă o făcea să arate ca un vampir blond.

— Hmm. Vrei să fiu amabilă sau vrei să fiu cinstită?

— Nu există niciun mod să fii în ambele feluri?

— Nu. Cămaşa aia arată de parcă ar fi fost făcută ghemotoc pe fundul valizei timp de trei zile.

— Pentru că a şi fost.

— Exact. Votez pentru fusta alb-negru. Ai picioare mortale, iar fusta

aia probabil că e singura chestie care nu arată îngrozitor.

— Şi a cui e vina? Tu m-ai convins să mă uit non-stop la Supermodelul Americii, în loc să-mi spăl hainele.

— Uite ce-i, e vorba de priorităţi. Într-una din zilele astea am să cresc vreo doi metri, şi sigur or să mă primească şi mine în emisiune, a zis oftând dramatic şi încercând să-şi şteargă machiajul de la ochi. Nu-mi vine să cred că mergi la o petrecere. În Italia! Probabil că eu am să ajung din nou să rămân la Dylan.

— Dar îţi plăcea să mergi la Dylan.

— Ba nu. Nu facem nimic altceva decât să vorbim despre toate chestiile pe care le-am putea face, dar nu le facem, şi cum nimeni nu ia nicio decizie, jucăm fotbal de masă toată noaptea.

— Priveşte partea bună a lucrurilor. Are jos un frigider plin de burritos şi churros. Care sunt destul de bune, recunoaşte.

— Ai perfectă dreptate! Să mănânci churro produs pe bandă rulantă sună mult mai bine decât să mergi la o petrecere în Italia.

Mi-am apucat computerul şi m-am prăbuşit pe pat, cu el pe stomac.

— Numai că mie nu-mi place să merg la petreceri, mai ţii minte?

— Nu spune asta. Îţi plăcea cândva.

— După care s-a îmbolnăvit mama şi nimeni nu a mai ştiut ce să-mi spună.

Am văzut cum şi-a strâns gura într-o linie continuă:

— Pe bune dacă nu cred că mare parte din chestia asta e numai în capul tău. Oamenii nu vor să spună lucruri aiurea, ştii? Iar tu trebuie să recunoşti că-i reduci pe mulţi la tăcere.

— Ce vrei să spui? Nu-i reduc la tăcere.

— Hm, şi-atunci cum rămâne cu Jake?

— Care Jake?

— Jake Harrison? Jucătorul de lacrosse de la echipa de seniori, super meseriaş? Şi care a încercat să te scoată la o întâlnire timp de două luni?

— Dar nici măcar nu m-a întrebat.

— Fiindcă l-ai evitat încontinuu.

— Addie, cu greu mă abţineam mai mult de o jumătate de oră să nu plâng şi să nu vorbesc despre mama. Crezi că s-ar fi simţit atras de aşa ceva?

S-a încruntat:

— Scuză-mă. Ştiu cât de greu ţi-a fost. Dar cred că acum eşti pregătită. De fapt, uite, fac o predicţie oficială: În seara asta îl vei întâlni şi te vei îndrăgosti de cel mai tare băiat din Italia. Numai să nu te îndrăgosteşti atât de tare să nu mai vrei să vii niciodată acasă. Deja mi se pare că au trecut cele mai lungi trei zile din viaţa mea.

— Şi mie la fel. Şi deci, fusta cu alb şi negru?

— Fusta cu alb şi negru. Ai să-mi mulţumeşti mai târziu. Să mă suni

de cum ajungi înapoi acasă. Vreau să mai vorbim despre jurnal. Cred c-am să angajez o echipă de filmări să te urmărească de acum înainte. Viaţa ta ar da excelent pe sticlă.

— Lina! E gata cina!

M-am privit în oglindă. Nu-i ascultasem sfatul lui Addie şi îmi luasem perechea mea preferată de blugi. Plus că eram mult prea nervoasă să pot mânca.

Cred că toate trebuie să aibă un început.

— M-ai auzit? a strigat Howard.

— Vin acum!

M-am dat cu un luciu de buze şi mi-am aranjat părul pentru ultima oară. Stătusem trei sferturi de oră cu placa de păr, dar măcar arătam şi eu ca o persoană normală. Nu că asta ar fi fost o garanţie pentru mai târziu. Dacă se uita cineva ciudat la părul meu, acesta îşi recăpăta starea naturală de nebunie în mai puţin de jumătate de secundă. *Parcă ai fi un fel de Meduză,* îmi spusese Addie odată.

Howard mă aştepta jos, în capul scărilor, cu un bol uriaş de paste. Îmi dădeam seama că încerca să facă mari eforturi să detensioneze atmosfera, şi până acum îi mergea.

— Arăţi foarte bine.

— Mersi.

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult cu cina. Am avut o problemă administrativă. Am crezut că am să muncesc toată noaptea.

— E în regulă, am spus şi-am lăsat bolul jos. Şi mulţumesc pentru masă, dar nu prea mi-e foame.

A ridicat din sprâncene:

— Nu ţi-e foame? Câţi kilometri ai alergat azi?

— Vreo unşpe.

— Te simţi bine?

— Cred că-s doar puţin agitată.

— Te înţeleg. Uneori te consumi cu totul când e vorba să întâlneşti lume nouă. Dar or să te placă toţi, ai să vezi.

TIT-TIT! Ne-am ridicat amândoi privirile şi l-am văzut pe Ren apropiindu-se pe un scuter roşu aprins. Am simţit cum mi se încleştează stomacul. *De ce-oi fi acceptat să merg?* Dar puteam să ies din asta?

— El e băiatul Ferrara?

— Da.

— A ajuns mai devreme. Nu te ia pe scuterul ăla, nu?

— Ba da, cred că da, am spus aruncându-i lui Howard o privire plină de speranţă.

Poate că avea să spună că nu am voie! Mi-ar fi rezolvat toate problemele. Doar că, au oare voie taţii nou-găsiţi să-ţi spună ce poţi

sau ce nu poţi să faci?

Traversând încăperea din numai trei paşi, Howard i-a deschis uşa:

— Lorenzo?

M-am grăbit să ies după el.

— Salut, Howard. Bună, Lina.

Ren purta nişte blugi şi o pereche de adidaşi care păreau scumpi. Oprise scuterul, l-a proptit, după care a urcat treptele cu mâna întinsă spre Howard:

— Mă bucur să te cunosc.

— Şi eu la fel. Îmi cer scuze pentru confuzia de mai devreme, de la telefon. Am crezut că eşti altcineva.

— E OK. Mă bucur să ştiu că n-ai să vii după mine cu un ferăstrău electric.

Fir-ar să fie! Howard îşi luase rolul foarte în serios.

— Lina, eşti gata de plecare? întrebă Ren.

— Hm, cred că da. Howard? am spus şi l-am privit cu speranţă.

Nu scăpa din ochi scuterul lui Ren, cu faţa înnegurată toată.

— Mergi pe chestia asta de ceva vreme, nu?

— De la paisprezece ani. Sunt un şofer responsabil.

— Şi ai cumva şi o cască în plus?

— Sigur că da.

Howard a încuviinţat slab:

— Bine, atunci. Să conduci cu atenţie. Mai ales pe drumul de întoarcere.

Continuă dând din cap spre mine:

— *E nervosa. Stalle vicino*[{29}].

— *Si, certo*[{30}].

— Hei, scuze că vă deranjez. Ce a fost chestia asta? i-am întrebat.

— Discuţii între bărbaţi, a răspuns Ren. Haide. Pierdem petrecerea.

Howard mi-a dat telefonul mobil şi o bancnotă de douăzeci de euro.

— Ia astea, în caz că ai nevoie. Ai numărul cimitirului în memorie. Dacă nu răspund eu, o să o facă Sonia. La ce oră vă întoarceţi acasă?

— Nu ştiu.

— Pot să o aduc la orice oră doriţi, a spus Ren.

— Să zicem pe la unu.

L-am privit. *La unu?* Cred că ţinea morţiş să-mi fac prieteni. Howard s-a aşezat pe leagăn, iar eu l-am urmat pe Ren pe scuter şi am primit casca pe care o scosese din compartimentul aflat sub scaun.

— Eşti gata? m-a întrebat Ren.

— Gata.

M-am căţărat într-un mod neobişnuit în spate şi deodată m-am trezit alături de Ren, zburând pe şosea, cu vântul gonind împotrivă-mi. L-am strâns tare de mijloc, cu un rânjet idiot pe faţă. Era ca şi cum ai fi mers cu un fotoliu motorizat, o chestie super-rapidă şi super-

confortabilă. M-am uitat în spate şi l-am zărit pe Howard privindu-ne de pe verandă.

— De ce-i spui „Howard”? mi-a strigat Ren, acoperind uruitul motocicletei.

— Dar cum să-i spun?

— Tată?

— Exclus. Nu-l cunosc de destul timp.

— Nu-l cunoşti?

— E-o poveste lungă, am schimbat eu subiectul. Unde e petrecerea?

S-a oprit să semnalizeze spre drumul principal, după care a pornit în direcţia opusă Florenţei.

— Acasă la prietena mea, Elena. Acolo mergem de fiecare dată, fiindcă are cea mai mare casă. Mama ei e descendentă din neamul Medici şi au o vilă uriaşă. Şi-ţi dai repede seama când Elena a băut prea mult, fiindcă imediat începe să povestească cum, pe vremuri, toţi i-ar fi fost slugi şi servitori.

— Ce-i aia Medici?

— O familie puternică florentină. Practic, ei au pus bazele Renaşterii.

Am avut brusc dinaintea ochilor o imagine cu o adolescentă învăluită în mătăsuri plutitoare.

— M-am îmbrăcat cum trebuie?

— Poftim?

Am repetat întrebarea. S-a oprit la semafor, întorcându-se să mă privească:

— Arăţi excelent. Purtăm aceleaşi chestii.

— Da, dar tu arăţi…

— Cum?

— Mult mai mişto.

A dat din cap şi căştile ni s-au ciocnit uşor:

— Mersi.

Capitolul 9

A durat o veşnicie să ajungem la casa Elenei. O veş-ni-ci-e. Nici măcar nu-mi mai simţeam picioarele când a semnalizat Ren că ieşim de pe drumul principal.

— Aproape am ajuns.

— În fine. Credeam că mergem deja spre Franţa.

— Am fi mers în direcţia greşită. Ţine-te bine.

A accelerat şi am trecut în goană pe aleea străjuită de copaci. Unde ne aflam? De mai bine de zece minute nu mai văzusem nicio casă, nicio clădire.

— Aşteaptă puţin. În trei… două…

Am dat colţul şi am explodat:

— *Cum*

— Ştiu, e absolut nebunesc, nu?

— Asta e o casă? Nimeni nu locuieşte pe aici pe la voi case normale?

— Poftim? Vrei să spui că nu cunoşti acasă la tine oameni care stau în căsuţe de turtă dulce?

Casa Elenei era un palat. O clădire cu câteva etaje şi imensă – ca un muzeu de imensă – cu turnuri care se ridicau de o parte şi de alta a porţilor mari, arcuite. M-am apucat de numărat ferestrele, după care m-am lăsat păgubaşă. Atât de mare era.

Ren a încetinit, făcându-şi loc pe lângă o fântână arteziană rotundă care trona în mijlocul unei alei de mărimea unui teren de tenis, după care am ieşit de pe asfalt şi am parcat alături de alte câteva scutere. Aveam gura la fel de uscată ca deşertul Sahara. Mă simţeam mult mai în largul meu mâncând churro în subsolul lui Dylan.

— Eşti bine? m-a întrebat Ren urmărindu-mi privirea.

I-am răspuns cu cea mai neconvingătoare încuviinţare din lume, după care l-am urmat pe lângă un gard viu sculptat spre poarta prin care-ţi imaginai sătenii furioşi croindu-şi drum cu torţele aprinse şi cu berbeci de asediere a zidurilor. Încă trei secunde şi vărsăm.

Ren mi-a dat un ghiont:

— Sigur ţi-e bine?

Da, am spus trăgând adânc aer în piept. Şi… cam câţi oameni locuiesc aici?

— Trei. Elena, mama ei şi sora ei mai mare, atunci când vine acasă de la internat. Elena mi-a povestit că există camere în care nici măcar nu a păşit, şi că uneori trec zile întregi în care nu se întâlneşte cu mama ei. Au un sistem de interfon intern, ca să nu străbată toată casa când vor să vorbească una cu alta.

— Vorbeşti serios?

— Complet serios. Pe mama ei nici măcar nu o cunosc. Sunt teorii cum că nici nu ar exista. Plus că locul ăsta e ridicol de bântuit. Elena vede câte o fantomă cam în fiecare zi.

A apăsat cu putere o sonerie din metal şi imediat s-a auzit un zăngănit puternic.

— Tu crezi chestia asta? Despre fantome?

Ren a ridicat din umeri:

— Elena crede. În fiecare noapte trece pe lângă fantoma stră-stră-străbunicii ei, Alessandra, care stă pe scară.

Nu înţelesesem niciodată cum stătea treaba cu fantomele. Atunci când plecase mama de lângă mine, o făcuse pentru totdeauna. Aş fi dat orice să fi fost altfel.

Un bubuit puternic m-a adus brusc cu picioarele pe pământ. M-am tras înapoi, dar Ren m-a prins.

— Relaxează-te. Nu e decât uşa. Durează mult să o descuie.

După o aşteptare de vreo zece secunde, uşa s-a întredeschis cu un scârţâit şi m-am tras înapoi un pas, aşteptându-mă să fiu primită de stră-stră-străbunica Alessandra. În locul ei, şi-a făcut apariţia în cadrul uşii o adolescentă îmbrăcată normal.

Era plinuţă, brunetă şi avea un diamant prins în nas.

— *Ciao,* Lorenzo! a zis şi şi-a azvârlit braţele în jurul lui Ren, lipindu-şi obrazul de al lui şi scoţând un sunet ca şi cum l-ar fi sărutat. *Dove sei stato? Mi sei mancato*[31].

— *Ciao,* Elena. *Mi sei mancata anche tu*[32].

Ren s-a tras înapoi şi ne-a făcut cunoştinţă:

— Ghici cine e ea?

Fata a trecut din italiană în engleză la fel de repede ca Ren.

— Cine? Trebuie să-mi spui imediat.

— Carolina.

Gura fetei se prefăcuse într-un O perfect:

— Tu eşti *Carolina?*

— Da, dar mi se spune Lina.

— *Non e possibile*[33]*!* Vino!

M-a luat de mână şi m-a tras înăuntru, închizând uşa cu piciorul în urma ei. Holul de la intrare semăna cu unul din episoadele cu Scooby-Doo. Slab luminat de câteva lămpi electrice, avea pereţii acoperiţi de tapiserii şi tablouri vechi şi… aşteaptă puţin… aia era cumva o *armură?* Elena mă privea.

— Ai o casă foarte…

— Da, da, înspăimântătoare. Înfricoşătoare chiar. Ştiu. Acum, vino cu mine, mi-a spus lipindu-şi cotul de al meu şi trăgându-mă prin hol. Vor fi aşa de surprinşi… Aşteaptă puţin.

Ajunsă la capătul coridorului, a deschis nişte uşi duble şi m-a poftit înăuntru. Camera arăta mult mai modernă decât holul, cu un colţar de

piele de mărimea unui avion, un ecran imens de televizor şi o masă de fotbal de masă. Şi, mda, vreo douăzeci de oameni. Mai mult sau mai puţin. Care mă priveau cu toţii ca pe o creatură care tocmai izbutise să scape de la grădina zoologică.

Am înghiţit în sec şi am salutat:

— Bună seara la toată lumea.

Elena m-a luat de mână şi mi-a ridicat-o în aer, într-un gest triumfător.

— *Vi presento*{34}*,* Carolina. *Ragazzi*{35}*,* ea chiar există!

S-a auzit un zgomot de apreciere care a cuprins toată camera şi deodată m-am simţit înconjurată din toate părţile.

— Eşti aici. Chiar eşti aici! mi-a spus un băiat înalt, cu un accent franţuzesc, atingându-mi braţul, cu un aer entuziasmat. Eu sunt Olivier. Bine ai venit.

— Am câştigat pariul! Toţi ceilalţi au zis că n-o să apari.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— *Che bella sorpresa*{36}

— Eu sunt Valentina.

— Livi.

— Marcello.

Jumătate din ei s-au ridicat să mă atingă. Credeau oare că aş fi putut fi o hologramă?

M-am tras înapoi.

— Mă bucur să vă cunosc… pe toţi.

— Hei, haide, lăsaţi-o să mai şi respire, a rostit Ren împingându-i pe unii dintre ei mai departe. Vă purtaţi ca şi cum n-aţi mai fi întâlnit pe nimeni nou.

— Păi, nici nu am făcut-o până acum, a vorbit un băiat cu aparat dentar.

Au început să-mi toarne întrebări:

— De când eşti aici?

— Ai să mergi în toamnă la SIAF?

— De ce n-ai început şcoala anul trecut?

— Tipul acela înalt chiar e tatăl tău?

M-am mai tras un pas înapoi:

— Hm… la care vreţi să vă răspund mai întâi?

Au izbucnit cu toţii în hohote de râs.

— Unde locuieşti? În Florenţa? a vorbit o fată roşcovană din stânga mea, care se lupta cu un cocoloş de gumă de mestecat. După accent, părea să fie din New Jersey, de prin zona aia.

— Am casa destul de aproape de Ren.

— E în Cimitirul American, clarifică Ren.

L-am ţintuit din priviri. *Bravo ţie că mă faci deja să par ciudată.*

Mi-a atins braţul, să mă liniştească:

— Nu-ţi face griji. Toată lumea stă în locuri ciudate pe aici.

Au început imediat să explice cu toţii:

— Familia mea stă într-un castel medieval închiriat, în Chianti.

— Noi locuim într-o fermă.

— William locuieşte la Consulatul American. Mai ţineţi minte când soră-sa l-a călcat pe picior pe demnitarul acela cu un scuter Razor?

Un băiat italian cu părul până la umeri a păşit înainte:

— *Ragazzi,* o să creadă că suntem nişte ciudaţi. Îmi cer scuze pentru întrebările astea.

— Nu-i nicio problemă, am răspuns.

— Ba nu, chiar suntem nişte ciudaţi. Nu cunoaştem prea des oameni noi. Şi ne-am săturat unii de alţii, mi-a explicat o fată cu aer hispanic, din stânga mea.

Dintr-odată am fost cuprinsă de o pereche de braţe care m-a luat şi m-a ridicat în aer.

— Hei!

— Marco! Las-o jos, băiete! i-a strigat Ren.

— La pas, a zis şi Mestecătoarea de Gumă.

Oare Marco era un Rottweiler? M-am răsucit şi-am dat de tip musculos, cu păr negru tuns scurt.

— Ren, fă-ne prezentările. Acum, bolborosea el.

— Lina, acesta e Marco. Acum, uită că l-ai întâlnit. Crede-mă, o să-ţi fie mai bine aşa.

Băiatul a rânjit:

— Eşti aici de-adevăratelea! Ştiam că ai să vii. Am ştiut tot timpul ăsta.

— Ia stai puţin. Nu cumva tu eşti partenerul meu de la biologie?

— Ba da, zise lovind cu pumnul în aer, după care m-a cuprins din nou cu braţele şi mi-a mai dat o îmbrăţişare de piton.

— Nu. Mai. Pot. Să. Respir, am spus cu greu.

— Dă-i drumul, i-a poruncit Ren.

Marco şi-a slăbit strânsoarea, dând din cap ruşinat.

— Îmi cer scuze. De obicei, nu sunt aşa.

— Ba da, aşa eşti, remarcă fata brunetă.

— Nu, e de la bere, a zis şi mi-a arătat cutia. Nu ştiu cine a adus-o, dar e dezgustătoare. Are gust de urină, ştii?

— Nu prea.

— Nu-i nimic. Ţi-aş oferi ceva de băut, dar tocmai ţi-am spus că are gust de pipi. Apropo, eşti tare simpatică. Mult mai simpatică decât mi-am imaginat.

— Hm… mersi, cred?

— Hei, Margo! Cine-i tăticul tău? a strigat şi s-a întors luând-o apoi din loc.

— Wow, am zis.

Ren a clătinat din cap:

— Îmi cer scuze pentru asta. Aş vrea să spun că e din cauza băuturii, numai că e mult mai rău când e treaz.

— Mult, mult mai rău, s-a băgat în vorbă un băiat scund cu ochelari.

— Ai ajuns, în sfârşit! am auzit o voce plăcută care pătrunse zgomotul de fond şi m-am trezit faţă în faţă cu o fată extrem de frumoasă. Înaltă şi subţire, cu ochi mari, albaştri şi un păr aşa de blond că ai fi zis că era alb. Privea direct prin mine.

— Bună, Mimi. Bine ai revenit, a vorbit Ren cu o voce brusc cu trei octave mai joasă.

— Mi-a fost teamă că n-ai să mai ajungi în seara asta, a adăugat ea cu accent.

Suedez? Norvegian? De prin vreun loc unde toată lumea avea tenul impecabil şi părul mătăsos şi bine-crescut.

— Lumea zice că n-ai ajuns de mult.

— Dar acum sunt aici.

— Mă bucur. Mi-a fost dor de tine, a spus şi şi-a ridicat bărbia spre mine, cu ochii nedezlipiţi de Ren. Cine este ea?

— Carolina. Abia s-a mutat aici.

— Bună. Mi se spune Lina.

Şi-a aruncat asupra mea o privire de o miime de secundă, după care s-a prelins pe Ren şoptindu-i ceva la ureche.

— *Si, certo,* i-a răspuns el privindu-mă. Dar… mai târziu. Lasă-mă câteva minute.

Fata s-a îndepărtat şi am simţit cum întregul grup reuşea din nou să expire.

— Regina de gheaţă, a şoptit cineva.

— E absolut superbă, i-am spus lui Ren.

— Serios? Nu am observat, a rânjit el ca şi cum tocmai i-ar fi oferit cineva un număr nelimitat de bomboane roz Starburst.

Îmi era clar acum că interpretasem cu totul aiurea momentul acela, la căsuţa de turtă dulce, când mă ţinuse de mână. Dacă Mimi era standardul lui, atunci nu mai aveam la ce să mă gândesc.

— Ştii ce, vino puţin, vreau să-ţi arăt ceva.

— Bine. Păi, atunci… ne mai vedem? am spus către restul grupului.

— *Ciao, ciao,* mi-a răspuns unul din ei.

Ren ajunsese deja la mijlocul camerei.

— Unde mergem?

— E surpriză. Hai, vino.

Mi-a ţinut uşa deschisă:

— După tine.

Am intrat pe holul întunecos, iar Ren a trântit uşa în urma noastră. Stăteam în faţa unor scări de dimensiuni impresionante.

— Ah, nu. Pe aici urcăm ca să o vedem pe stră-stră-străbunica Elenei?

— Nu, aia e în altă aripă. Vino. Vreau să-ţi arăt grădina.

A luat-o înainte pe scări, iar eu am avut o clipă de reţinere:

— Hm, Ren, ştii ceva? Arată destul de înspăimântător acolo sus.

— Aşa şi este. Vino!

Am privit în urmă spre uşă. Ce să aleg, scări fioroase sau adolescenţi de toate naţiile excesiv de prietenoşi? Cred că era indicat să îmi încerc şansele cu Ren. M-am grăbit după el, iar paşii mi-au răsunat prin bolţile înalte ale palatului. Odată ajuns în capul scărilor, Ren a împins o uşă înaltă şi îngustă, iar eu am păşit şovăielnic după el.

— Locul ăsta e de necrezut, am mormăit.

Încăperea era ticsită de lucruri, ca şi cum cineva ar fi adunat tot ce era în zece camere, le-ar fi îngrămădit într-una singură şi le-ar fi acoperit cu cearceafuri acum pline de praf. Era până şi un şemineu gigantic străjuit de portretul unui bărbat cu înfăţişare aspră şi care purta o pălărie cu pene.

— Ăsta e adevărat? am spus arătând portretul.

— Sunt sigur că da.

— Arată ca şi cum ar fi dintr-o casă bântuită. Ca şi cum de-abia aşteaptă să mă întorc, ca să-şi schimbe locul.

Ren mi-a zâmbit:

— Şi asta vine din partea cuiva care locuieşte într-un cimitir.

— Nu cred că două zile înseamnă că deja locuiesc acolo.

— Uite, aici.

Croindu-şi drum spre nişte uşi de sticlă, le descuie şi le deschise către balcon:

— Am vrut să vezi grădinile, dar în special să iei o pauză din faţa mulţimii căzute în adoraţie.

— Mda, păreau cam hiperactivi la gândul că mă vor cunoaşte.

— Cei mai mulţi dintre noi suntem în gaşca asta din şcoala primară, deci chiar suntem înnebuniţi să cunoaştem oameni noi. Probabil că n-ar fi rău să mai repetăm scenele în care ne prefacem că nu ne interesează anumite chestii.

— Ia te uită, gardul viu e, de fapt, un labirint, am spus aplecată peste balcon.

Gardul viu din dreptul porţilor de la intrare făcea parte dintr-un model sculptat cu grijă şi punctat din loc în loc cu statui antice şi bănci.

— Tare, nu? Au acelaşi grădinar de zeci de ani şi omul ăsta şi-a petrecut jumătate din viaţă modelând plantele.

— Arată de parcă chiar te-ai putea pierde în el.

— Chiar poţi. Marco s-a aventurat odată de unul singur şi nu l-am mai găsit vreo trei ore. A fost nevoie să urcăm aici sus, cu o lanternă.

Dormea cu capul pe pantofi.

— De ce pe pantofi?

— N-am nici cea mai vagă idee. Vrei să auzi ceva cu adevărat înspăimântător?

Am clătinat din cap:

— Nu chiar.

— Sora mai mare a Elenei, Manuela, refuză să locuiască aici fiindcă de când era mică i-a tot apărut dinainte o rudă îndepărtată. Partea de groază e că de fiecare dată când apare ruda asta, e de o seamă cu Manuela.

— Nici nu mă mir că a plecat la internat, am spus rezemându-mă de balustradă. Locul ăsta mă face să mă simt mult mai bine la gândul că locuiesc într-un cimitir.

— Spuneţi poveşti cu fantome?

Am sărit practic peste margine.

— Lina! Zici că eşti apucată, a remarcat Ren.

— Îmi cer scuze, nu am vrut să vă sperii.

Un băiat s-a ridicat de pe una din canapele şi şi-a întins braţele deasupra capului.

— Salut, Thomas! Ţi-a ajuns cât ai tras cu urechea?

— Mă doare capul. N-am vrut decât să scap puţin de zgomot. Cu cine eşti? l-a întrebat ridicându-se şi croindu-şi drum leneş spre noi.

Doamne Sfin… Şi nu mi-am mai amintit cum era expresia, fiindcă… *cine naiba arată aşa?*

Thomas era înalt şi subţire, cu părul brunet închis şi sprâncene groase, şi avea acea bărbie fermă despre care auzisem, dar pe care nu o văzusem vreodată. Iar *buzele*… Distrugeau orice şansă de a mai fi capabilă să formulez cuvinte.

— Lina? am auzit vag vocea lui Ren care mă privea cu o sprânceană ridicată.

La naiba! Mă întrebaseră ceva?

— Îmi cer scuze. Ce ai spus?

Băiatul râânji:

— Am spus doar că sunt Thomas. Bănuiesc că tu eşti misterioasa Carolina.

Avea accent britanic. Accent. Britanic.

— Încântată de cunoştinţă. Mi se spune Lina, am dat mâna cu el străduindu-mă să stau dreaptă.

Se pare că expresia „cu genunchii înmuiaţi” chiar era adevărată.

— Americancă?

— Da. Din Seattle. Tu?

— De peste tot. Locuiesc aici de patru ani.

Uşa s-a dat brusc de perete şi şi-au făcut apariţia Elena şi Mimi.

— *Ragazzi, dai.* Mama o să-şi iasă din minţi dacă află că sunteţi aici,

sus. După ultima petrecere mi-a ţinut morală patruzeci şi cinci de minute. Nu ştiu care *idiota* a lăsat o felie de pizza pe o *credenza*{37} veche de două sute de ani! Veniţi jos, *por favore*{38}.

— Scuză-ne, El, i-au răspuns la unison Ren şi Thomas.

— N-am vrut decât să-i arăt Linei grădina, a continuat Ren. Iar Thomas tocmai trăgea un pui de somn.

— Cine trage un pui de somn la o petrecere? Norocul tău că arăţi ca un zeu, fiindcă eşti *veramente strano*{39}. Pe bune, Thomas.

Ca un zeu. Am mai tras o dată cu ochiul la Thomas. Mda. Mi-l imaginam cu uşurinţă lenevind pe undeva pe Muntele Olimp.

Mimi şi-a lipit braţele de Ren şi au ieşit cu toţii, mai puţin Thomas şi cu mine. Mi se părea mie, sau şi el mă fixa din priviri?

Thomas şi-a încrucişat braţele la piept:

— Unii dintre noi am făcut pariuri dacă ai să mai apari sau nu vreodată pe aici. Se pare că am să rămân fără douăzeci de euro.

— Ar fi trebuit să mă mut mai devreme, dar mi s-au schimbat planurile.

— Tot nu schimbă faptul că-mi datorezi douăzeci de euro.

— Nu-ţi datorez nimic. Poate că data viitoare ar trebui să ai mai multă încredere în mine.

A zâmbit, ridicând o sprânceană:

— De data asta te las să scapi.

Îmi simţeam oasele de consistenţa jeleului de căpşuni. Flirta de-a binelea cu mine!

— Am auzit bine că locuieşti la cimitir?

— Tatăl meu e îngrijitorul Cimitirului American din Florenţa. Stau cu el vara asta.

— Toată vara?

— Da.

Zâmbetul i-a acoperit cu repeziciune întregul chip. Şi eu zâmbeam.

— Thomas! l-a strigat Elena din cadrul uşii.

— Iartă-mă.

Am urmat-o împreună şi am ieşit din cameră.

Deci aşa te simţi atunci când eşti normal. Mă rog, un fel de normal.

— Primul concert la care ai fost vreodată.

Aproape toată lumea se mutase afară, la piscină, iar eu stăteam împreună cu Thomas pe latura adâncă şi cu picioarele băgate în apă. Apa strălucea cu un albastru aprins, şi ori căzuseră stelele la nivelul nostru, ori erau licurici peste tot.

— Jimmy Buffett.

— Pe bune? Ala cu Margaritaville{40}?

— Mă mir că ştii cine e. Şi da, ai dreptate, a fost o mare de cămăşi havaiene. M-a dus mama.

Ne-am ferit amândoi de un jet de apă venit în direcţia noastră. Jumătate din petrecăreţi se jucau gălăgioşi de-a Baba Oarba în piscină, iar Marco nimerea de fiecare dată pe post de babă oarbă. Era mult mai distractiv decât ar fi trebuit să fie.

— Bine, filmul preferat.

— N-ai să mai râzi de mine.

— Nu. Promit.

— Bine, atunci. *Dirty Dancing.*{41}

— *Dirty Dancing*… a repetat el, dându-şi capul pe spate. Ah, da. Filmul ăla oribil de prin anii optzeci, cu Patrick Swayze în rol de profesor de dans.

L-am stropit cu apă:

— Ba nu e deloc oribil. Şi la urma urmei, cum de ştii atâtea despre el?

— Două surori mai mari.

S-a tras aproape de mine până când trupurile ni s-au lipit de la umăr în talie. Era o senzaţie aidoma celei pe care o ai când lingi o baterie de nouă volţi.

— …Şi zici că alergi, vii dintr-unul din cele mai mişto oraşe din America, ai gusturi oribile la filme, ai leşinat o dată la snowboard şi n-ai încercat niciodată sushi.

— Şi nici să fac alpinism, am adăugat.

— Şi nici alpinism.

Addie, câtă dreptate ai avut! Mi-am furişat o privire spre Thomas. Nu aveam să mai aud finalul. Cine-ar fi bănuit că chiar existau tipi care să arate aşa de bine? Şi, notă de subsol, tocmai îşi strecurase braţul în jurul meu. Ca şi cum nu ar fi fost mare lucru.

— Şi de ce te-ai mutat aici? m-a întrebat el.

— Am venit să locuiesc cu tata. A apărut, hm… destul de recent în viaţa mea.

— M-am prins.

S-a auzit o pocnitură zgomotoasă şi Ren şi-a făcut apariţia din întunericul din spatele nostru:

— Lina, e douăşpe jumătate!

— Deja?

Mi-am scos picioarele din apă, iar Thomas şi-a retras braţul. M-am ridicat fără niciun chef.

— Trebuie să plecăm chiar acum. O să mă omoare! O să mă *omoare!* a spus Ren împreunându-şi mâinile deasupra pieptului şi prăbuşindu-se pe iarbă.

— N-o să te omoare.

— Cine o să te omoare? l-a întrebat Thomas.

— Tatăl Linei. Prima dată când am vorbit cu el mi-a spus că are un

glonţ cu numele meu scris pe el.

— N-a spus asta, am zis privindu-l. Stai puţin. Aşa a zis?

— Aproape, a rostit rostogolindu-se în genunchi şi ridicându-se. Haide, e momentul să plecăm.

— Ai o mulţime de iarbă în păr, i-am spus.

Şi-a clătinat capul ca un câine trimiţând iarba în zbor de jur-împrejur:

— M-am dat pe un deal.

— Pe unul suedez? l-a întrebat Thomas.

— Nu am întrebat ce naţionalitate are.

Am gemut:

— Chiar este douăsprezece jumătate? Poate am mai putea să stăm vreo douăzeci de minute măcar.

Ren şi-a azvârlit mâinile în aer:

— Lina. Ţie nu-ţi pasă dacă trăiesc sau mor?

— Sigur că-mi pasă. Doar că mi-ar fi plăcut să nu fie nevoie să plecăm.

Thomas s-a ridicat şi şi-a petrecut braţele în jurul meu, rezemându-şi bărbia de umărul meu, cu toată greutatea:

— Dar, Lina, e aşa de devreme. Am să mă plictisesc foarte tare fără tine. Nu poţi să obţii o prelungire a orei?

Ren a ridicat din sprâncene:

— Văd că lucrurile *au progresat serios* în ultimele două ore.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. M-am întors cu spatele, să nu mă vadă Ren:

— Îmi pare rău, Thomas. Chiar trebuie să plec.

A răsuflat zgomotos:

— Bine. Atunci nu ne rămâne decât să ne mai vedem o dată.

— *Ciao, tutti,* a strigat Ren adresându-se grupului. Trebuie s-o duc pe Lina acasă. Are oră fixă la care trebuie să ajungă.

S-a auzit un cor de *„Ciao, Lina!"*

— *Ciao!* le-am strigat şi eu.

— Aşteptaţi! a zis Marcus ieşind din piscină. Cum rămâne cu iniţierea? Trebuie s-o facă.

— Ce iniţiere? am întrebat.

— Trebuie să sară de pe trambulină.

Ren a gemut:

— Marco, e-o prostie. Ne-am oprit din clasa a şaptea să mai facem asta.

— Ia staţi puţin, pe mine m-aţi pus s-o fac, şi asta s-a petrecut anul trecut, a protestat Olivier. Să nu mai zic că eram în noiembrie. Mi-au îngheţat biluţele.

— Da, trebuie s-o facă, s-a mai băgat şi altă fată în vorbă. Aşa e tradiţia.

— Dar are blugi pe ea, a protestat Elena. E *troppo*{42} rău.

— Nu contează. Regulile sunt reguli!

Thomas s-a lipit de mine:

— Dacă sari tu, sar şi eu cu tine.

Imagine mentală cu Thomas ud leoarcă. M-am întors către Ren:

— Cât ai să mă urăşti dacă o să mă duci acasă udă toată?

— Nu la fel de mult pe cât o să te urăşti tu singură.

Mi-am azvârlit sandalele din picioare şi m-am îndreptat spre trambulină.

— Tipa nouă chiar o face! a chiuit Marco.

Lumea izbucnise în aplauze furtunoase văzându-mă cum urc pe trambulină, drept care am făcut o plecăciune. Eu eram fata asta? Prea târziu să mă mai întreb. Am fugit pe placă, am sărit mult în sus şi m-am răsucit în cea mai perfectă ghiulea de tun.

M-am simţit mult mai în viaţă decât o făcusem în ultimul an. Poate chiar vreodată.

Capitolul 10

Bine, bine, poate că nu a fost o idee chiar strălucită să merg pe scuter cu hainele ude. Când am ajuns în faţa casei, tremuram deja toată. Să nu mai spun că piscina îmi reactivase starea nebunească a părului, aşa că atunci când mi-am dat jos casca mi-a zburat părul de jur-împrejur, ca un nor.

— Tremuri de frig sau de spaimă?

— De frig. Ren, termină cu asta. Nu am întârziat decât o oră. Ce-o să ne facă?

Uşa de la intrare s-a dat subit de perete şi Howard a apărut în prag, cu silueta-i imensă luminată din spate. Acum chiar tremuram amândoi.

— Vrei să intru cu tine? mi-a şoptit Ren.

Am clătinat din cap:

— Mersi pentru drum. Chiar m-am distrat în seara asta.

— Şi eu. Ne vedem mâine. Succes!

M-am împleticit până la uşă, cu blugii lipiţi de picioare:

— Îmi pare rău că am întârziat. Nu ne-am dat seama cât e ceasul

M-a privit cu atenţie:

— Ai cumva părul ud?

— M-au pus să sar de la trambulină.

— De la trambulină?

— E ritualul lor de iniţiere. Am sărit în piscină.

A mustăcit un zâmbet pe sub privirea sumbră:

— Deci seara asta a fost un succes.

— Da.

— Mă bucur să aud asta, a spus privind peste capul meu. Noapte bună, Ren.

— Noapte bună, domnule… tatăl Carolinei, a zis, apoi şi-a întors scuterul şi a pornit în trombă ridicând pietrişul.

— Bună, bună, m-a întâmpinat un glas de femeie de dinăuntru.

Sonia şi alţi patru oameni stăteau pe canapele, cu pahare de vin în mâini. Pe fundal se auzea jazz şi toţi păreau să fie puţin ameţiţi. Se vedea treaba că şi Howard era în mijlocul unei petreceri. În stilul cimitir. Poate că mai târziu urma să se arunce cu toţii în bazinele micuţe din faţa memorialului.

— Lume, ea este Lina, a anunţat Sonia. Lina, fă cunoştinţă cu lumea.

— Bună.

— *Che bella*{43}. Eşti o frumuseţe, a tors spre mine o doamnă în vârstă cu ochelari ca nişte ochi de pisică.

Howard a zâmbit larg:

— Nu-i aşa?

— Suntem prieteni vechi cu tatăl tău, a vorbit unul din bărbaţi într-o engleză aleasă cu grijă. Îl ştim din zilele lui de cal sălbatic. Ah, ce poveşti ţi-am putea spune…

— Aşa e, i s-a alăturat tipul de lângă el. Nu ţi-a făcut morală fiindcă ai întârziat, nu? Fiindcă ţi-aş putea povesti ce s-a petrecut atunci când am străbătut Ungaria cu rucsacul în spinare şi el a…

— E destul, l-a oprit Howard grăbit. Lina a înotat puţin şi-s convins că ar prefera să urce să se schimbe.

— Păcat, a zis Ochi de Pisică.

— Noapte bună, le-am urat.

— Noapte bună, s-au auzit în cor.

Am urcat scările. *Mă cuprinseseră toţii fiorii.*

— E fata fotografului?

Era Ochi de Pisică. Am îngheţat pe loc.

— Da, e fata lui Hadley.

Tăcere.

Şi a ta, nu? L-am aşteptat să clarifice şi acest aspect, dar cineva a schimbat imediat subiectul.

Despre ce fusese vorba?

Am căutat-o pe Addie pe Face Time de cum m-am schimbat în nişte haine uscate.

— Eşti gata să-mi spui „Ţi-am zis eu”?

— Sunt întotdeauna gata să-ţi spun „Ţi-am zis eu!” Doamne Dumnezeule. Cum a fost? Super tare? m-a bombardat ea cu întrebări ţopăind în sus şi-n jos pe pat.

Mi-am dat sonorul mai încet:

— Da. Su-per-ta-re!

— Spune-mi, te rog, că ai cunoscut cel mai mişto italian din lume.

— Am făcut-o. Numai că nu-i italian. E britanic.

A scos un scheunat:

— Şi mai bine! Are ID online? Trebuie să dau de el.

— Nu ştiu. Nu l-am întrebat.

— Lasă că-l caut singură. Cum îl cheamă?

— Thomas Heath.

— Până şi numele îi sună bine.

Rămase tăcută un minut, cât i-a tastat numele:

— Thomas… Heath… Florenţa, după care am auzit-o cum trăgea adânc aer în piept. SFINTE DOAMNE DUMNEZEULE! E cel mai mişto păr pe care l-am văzut vreodată. Arată ca un top model. Poate chiar unul care face reclamă la lenjerie intimă.

— Nu-i aşa?

— L-ai văzut cum arată fără cămaşă pe el? Trebuie neapărat să intri online să-l vezi în pozele astea. Super. Acum n-o să mai vii niciodată

înapoi în Seattle. De ce ai face-o când Thomas Heath e…

— Addie, linişteşte-te! Nu contează cât de bine arată. Nu rămân aici.

— Ce vrei să spui cu nu contează? Poţi să ai şi tu o aventură de-o vară, nu? Şi wow! Adică, pe bune, wow! E un tip care arată super-bine. Cum ziceai că îl cheamă pe celălalt prieten al tău?

— Ren. Dar numele lui complet este Lorenzo Ferrara.

— Bine, bine, o să mi-l spui pe litere.

— Mama lui zicea că se scrie ca „Ferrari", dar cu „a".

— Ferrari cu a…

Tastă cuvintele, muşcându-şi buza:

— E creţ? Joacă fotbal?

— El e!

A rânjit la mine:

— Ei bine, Lina, ai doi din doi. Ren e adorabil. Aşa că dacă nu-ţi iese treaba cu Modelul de Lenjerie Intimă, rămâi ori cum pe mâini bune.

— Nu, Ren iese din discuţie. I-am cunoscut iubita în seara asta. Zici că-i Sadie Danes, doar că suedeză. Şi „fotoşopată".

— Taci din gură. Ai fost nevoită să fugi ca să-ţi aperi viaţa?

— Cam aşa ceva. Nu a părut deloc încântată că Ren a venit cu o fată nouă.

Addie a oftat, lăsându-se să alunece la loc, pe pernă:

— Am să-mi petrec restul verii trăind indirect, prin tine. Ştiu că e complet aiurea faza cu cimitirul, dar acum sunt sută la sută sigură că trebuie să stai acolo. Mai trebuie să rămâi puţin. Fă-o pentru mine, te rog mult.

— Mai vedem. Ce mai face Matt?

— Tot nu pricepe mesajele mele că-s interesată. Dar cui îi pasă de el? Pe o scală de la unu la zece, cât de ciudat ar fi să-i printez poza lui Thomas şi s-o înrămez?

M-a pufnit râsul:

— Ciudat rău. Chiar şi pentru tine.

— Sau cum ar fi să-mi fac un calendar cu Thomas? „Douăsprezece luni de frumuseţe britanică". Ce zici, crezi c-ai să reuşeşti să-mi faci rost de mai multe poze cu el la bustul gol? Poate data viitoare când vă mai vedeţi verşi din greşeală nişte suc pe el?

— Mda, sigur n-am să fac asta.

Oftă din nou:

— Ai dreptate, ar fi aiurea rău. Şi deci, cum e cu jurnalul?

— Tocmai mă pregăteam să mai citesc din el, am ezitat eu. Noaptea trecută mi-a fost cam greu, dar a fost şi drăguţ. I-a plăcut foarte mult viaţa de aici.

— Şi ţie la fel. Şi mie. Indirect.

Am dat din cap:

— Mai vedem noi.

— Bine, atunci, întoarce-te la jurnal. Vreau neapărat să ştiu ce alegere greşită a făcut. Suspansul ăsta mă omoară cu zile.

— Noapte bună, Addie!

— ’Neaţa, Lina!

* * *

2 IULIE

Florenţa este exact aşa cum mi-am închipuit-o şi totuşi deloc aşa cum mi-am imaginat-o. E absolut magică: piatra e cubică, clădiri vechi, poduri – dar este şi neaoşă. Mergi pe străzile cele mai încântătoare din lume şi deodată te plesneşte în faţă o duhoare de canal, sau te pomeneşti că păşeşti în ceva complet dezgustător. Oraşul ăsta te încântă şi pe urmă te readuce cu picioarele pe pământ. N-am fost niciodată într-un alt loc în care să-mi doresc să prind atât de multe deodată. Îmi petrec mult timp fotografiind lucruri care mi se par unice – haine atârnate pe alei, la uscat, muşcate roşii plantate în conserve vechi de roşii – dar încerc, mai ales, sa surprind oamenii. Italienii sunt aşa de expresivi, că nu trebuie să te gândeşti niciodată ce-o fi în inima lor.

Azi am urmărit apusul la Ponte Vecchio{44}. Cred că nu mă înşel când spun că, în fine, am găsit locul în care mă simt perfect. Nu-mi vine să cred că am străbătut jumătate de lume ca să-l găsesc.

9 IULIE

Francesca m-a inclus în mod oficial în cercul ei de prieteni. Studiază la AAFF, tot în ultimul semestru, sunt deştepţi şi haioşi, şi uneori mă întreb dacă nu cumva sunt urmăriţi de camere TV, pentru o emisiune live. Cum de s-au adunat atâţia oameni interesanţi într-un singur loc? Iată personajele:

Howard: Gentlemanul sudist perfect (gigantul sudist, aşa îi spune Francesca), arătos, blând, genul acela de tip care intră în luptă pentru tine. Face parte dintr-un program de cercetare care studiază istoria Florenţei şi, când nu predă, ia parte la cursurile noastre.

Finn: Unul care s-ar dori Ernest Hemingway, pe insula Martha’s Vineyard. Pretinde c-ar avea barbă şi se dă în vânt după gulerele înalte, dar ştim cu toţii că-şi petrece jumătate din timp citind *Fiesta*{45}.

Adrienne: Franţuzoaică şi probabil cea mai simpatică persoană pe care am cunoscut-o în viaţa reală. Este extrem de tăcută şi incredibil de talentată.

Simone şi Alessio: Îi grupez laolaltă pentru că sunt ÎNTOTDEAUNA împreună. Au copilărit împreună pe undeva prin preajma Romei şi

ajung de fiecare dată la bătăi cu pumnii – mai ales fiindcă niciunul din ei nu a ieşit cu o fată fără ca celălalt să nu se îndrăgostească imediat de ea.

Şi, în final…

Eu: Destul de plictisitoare. O tipă din State, care se visează mare fotograf şi care s-a bucurat din clipa în care i-a aterizat avionul în Florenţa.

Apartamentul meu şi al *Francescăi* a ajuns locul oficial în care ne adunăm. Ne strângem grămadă în balconul mic şi purtăm interminabile discuţii despre chestii precum viteza diafragmei sau timpul de expunere. Am ajuns oare în rai?

20 IULIE

Se pare că nu poţi învăţa italiana prin osmoză, indiferent de câte ori adormi cu volumul de *Italiană pentru începători* proptit pe faţă. Francesca mi-a spus că e cel mai uşor lucru din lume să înveţi o limbă străină, dar a spus-o în timp ce simultan fuma, studia apertura diafragmei şi făcea un sos pesto de casă, aşa că e posibil să nu înţeleagă la fel ca mine noţiunea de „uşor”. M-am înscris la institut la clasa de italiană, modulul începători. Se ţine seara în sala multimedia, de trei ori pe săptămână. Şi Finn şi Howard merg la acelaşi curs. Sunt amândoi mult mai avansaţi ca mine, dar mă bucur să-i am alături.

23 AUGUST

A trecut peste o lună de când nu am mai scris nimic, dar am motive serioase. Sunt sigură că nu vă surprinde nimic atunci când va spun că m-am ÎN-DRĂ-GOS-TIT. Ce clişeu! Serios, acum. Mutaţi-vă la Florenţa, luaţi câteva furculiţe din pastele lor, plimbaţi-vă în lumina apusului de soare şi ÎNCERCAŢI să nu picaţi late după tipul ăla pe care l-aţi ochit din prima zi! Mai mult ca sigur c-o să vă îndrăgostiţi. Îmi place la nebunie Italia! Dar, sinceră să fiu, m-aş fi îndrăgostit de X oriunde în lumea asta. Arată bine, e inteligent şi e tot ceea ce am visat vreodată. Trebuie să ţinem totul secret, lucru care, trebuie să recunosc, îl face şi mai atrăgător. (Da, X. Mă îndoiesc ca o să-mi citească vreodată cineva jurnalul, dar îi dau acest nume, pentru orice eventualitate.)

* * *

POFTIM??? Am lăsat volumul să-mi cadă în poală. Nu fusese nevoie decât de trei pagini pentru ca Howard să treacă de la „Gentlemanul sudist” cel curăţel la amantul secret X. Se pare că nu i-am acordat destulă atenţie.

Am ridicat laptopul şi am contactat-o pe Addie pe Face Time din nou. A răspuns imediat. Avea părul înfăşurat într-un prosop şi ţinea în mână o gofră, pe jumătate mâncată.

— Ia zi, care-i treaba?

— A trebuit să-şi ţină relaţia secretă, am spus pe un ton coborât.

Mi se părea că oaspeţii lui Howard se pregăteau de plecare, dar încă mai auzeam nişte palme date pe spate şi chestii de genul „Hai s-o mai facem şi altă dată" răsunând de pe verandă.

— Howard şi mama ta?

— Da. Vorbeşte despre el, cum că ar fi fost în acelaşi grup de prieteni, şi brusc îi dă un nume nou, fiindcă se teme să nu-i găsească cineva jurnalul şi să descopere că se întâlneau în secret.

— Absolut scandalos! mă anunţă Addie bucuroasă. De ce a fost nevoie să fie aşa de secretoşi? Să fi făcut oare parte din Mafie?

— Încă nu ştiu.

— Sună-mă când îţi dai seama. La naiba! N-am să fiu aici. Wyatt mă duce la service-ul de maşini. Am să-mi recuperez, în cele din urmă, maşina.

— Astea-s veşti bune.

— Mie-mi spui. Aseară Wyatt m-a pus să-i împăturesc toate hainele înainte să mă ducă la Dylan. Mă suni mâine?

— Sigur.

* * *

9 SEPTEMBRIE

Acum, că tot am început sa scriu despre *storia d'amore* aş putea s-o spun de la debut. X a fost, de fapt, unul dintre primii oameni pe care i-am cunoscut când am sosit în Florenţa. Susţinea unul din cursurile semestriale, şi după ce l-am văzut nu mi-am mai putut lua gândurile de la el. E talentat, fireşte, şi arată aşa de bine că te face să te încurci când vrei să spui chestii de genul „Bună!" şi „Pa!" dar a mai fost ceva… are o anume adâncime. Care m-a făcut să-mi doresc să-l cunosc mai bine.

Din fericire pentru mine, am petrecut multă vreme împreună în timpul şi în afara orelor de curs. Doar că nu am fost niciodată singuri. Niciodată. Ba era Francesca cea care stătea într-un colţ şi-şi butona telefonul, ba erau Simone şi Alessio care voiau să ne înfunde cu nu ştiu ce argumente, şi discuţiile dintre noi doi nu ajungeau niciodată prea departe. Mult timp am avut în cap o singură întrebare: ESTE SAU NU ESTE INTERESAT DE MINE? Erau zile în care aş fi jurat că era, iar altele în care nu mai eram la fel de sigură. Poate că citeam prea mult semnele primite.

Dar l-am surprins privindu-mă în timpul orelor şi de fiecare dată

când vorbeam cu el, era acel ceva pe care nu-l puteam ignora. Chestie care a durat săptămâni bune. După care, exact când ajunsesem la concluzia că totul se petrecea doar în mintea mea, l-am văzut la Space{46}. Francesca zice că e clubul oficial al AAFF, doar că el nu venise cu noi până atunci. Am ieşit puţin afară să iau aer şi la întoarcere l-am văzut înăuntru, sprijinit de perete, singur.

Am ştiut că aceea era şansa mea, dar pe măsură ce mă apropiam de el mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai mică idee ce să-i spun. „Bună, nu vreau să zici că-s nebună, dar ai observat cumva chimia asta ciudată dintre noi doi?" Noroc ca nu a fost nevoie să deschid gura. De cum m-a văzut, s-a întins după mine şi m-a apucat de încheietura mâinii.

— Hadley, a spus.

Şi, după felul în care a spus-o, am ştiut că nu-mi imaginasem nimic.

15 SEPTEMBRIE

M am întâlnit cu X la Grădinile Boboli, să putem fi şi noi singuri o clipă. E un parc din secolul al XVI-lea, ca un soi de oază în mijlocul oraşului. Multă arhitectură şi fântâni arteziene, şi destul loc cât să uiţi că eşti într-un oraş. Ne-am luat amândoi aparatele de fotografiat şi după ce am surprins ceea ce voia fiecare, ne-am aşezat sub un copac şi am vorbit. Ştie atât de multe despre artă. Şi istorie. Şi literatură. (Şi cam despre orice altceva, de fapt.) Programul este până la şapte jumătate, dar de cum m-am ridicat să ieşim, m-a tras înapoi şi ne-am sărutat până când ne-a dat afară un gardian.

20 SEPTEMBRIE

Singura chestie dificilă din relaţia mea de iubire cu X este că nu pot spune nimănui despre ea. Ştiu că cei de la şcoală nu ar privi asta cu ochi buni, dar e greu să ţii secret ceva aşa de puternic. E o adevărată tortură să ne petrecem jumătate din zi la câţiva metri depărtare unul de altul şi să nu ne putem atinge.

Nu mă pricep deloc să ţin un secret şi mi se pare că toată lumea ştie că m-am îndrăgostit. O parte se datorează deducţiilor logice. De cele mai multe ori, ne întâlnim noaptea târziu, şi nu ajung acasă decât pe la trei-patru dimineaţa. I-am spus Francescăi că lucrez la un proiect de fotografie nocturnă, dar a dat ochii peste cap şi mi-a spus că ştie ea cum stă treaba cu „fotografia nocturnă". Uneori mă întreb dacă nu cumva se prefac cu toţii că nu ştiu ce se petrece. Sunt chiar aşa de rupţi de realitate? Relaţia mea are loc chiar sub nasurile lor!

9 OCTOMBRIE

X şi cu mine am început să fim extrem de creativi în privinţa locurilor noastre de întâlnire. Ştiam că toată lumea urma să stea în

casă, să înveţe, aşa că am mers la Space (acelaşi) şi după ce am dansat până la epuizare, am pornit-o la nimereală pe străzi. X mi-a spus că are o surpriză pentru mine şi ne-am croit drum prin străduţele întunecoase până când am simţit un miros uimitor – un amestec de zahăr şi unt şi încă ceva. Fericire?

Într-un târziu, după colţ, am văzut un grup de oameni strânşi în faţa unei intrări viu colorate. Era o brutărie secretă – numai câţiva din cei ai locului ştiau de ea. În principiu, brutarii muncesc toată noaptea să facă produse de patiserie pentru restaurante şi, chiar dacă e ilegal, îţi vând câteva pateuri proaspete pentru câţiva bănuţi. Numai câţiva ştiu de asta, iar aceştia… ei bine, să spunem ca sunt în pericol să ajungă animale nocturne.

Toţi cei din rând erau tăcuţi şi nerăbdători, şi când ne-a venit rândul, X a cumpărat un *cornetta*{47} umplut cu ciocolată, un croasant cu glazură şi două *cannoli*{48} umplute, după care ne-am aşezat pe bordură şi le-am devorat. Am ajuns acasă şi am dat de Francesca, Finn şi Simone răsfiraţi pe canapele, care m-au luat peste picior şi m-au întrebat ce fotografii făcusem eu în noaptea aia. Mi-aş fi dorit să le pot povesti.

* * *

Wow!

Mai întâi de toate, treceţi-mă pe lista pentru vizita la brutăria secretă. Habar nu aveam ce erau alea *cornetta* şi *cannoli,* dar realmente salivam după ce citisem paginile din jurnal. Dar şi mai important de atât, care era toată treaba cu secretul ăsta?

Am recitit câteva pasaje. Oare facultăţile chiar aveau o politică prin care interziceau studenţilor să se întâlnească cu seminariştii? Înţelegeam să fie o regulă pentru profesori, dar pentru studenţii care făceau programe de cercetare, ca Howard? Iar mama părea îndrăgostită până peste cap. Cum se putea ca o tipă aşa de îndrăgostită de iubitul ei să plece şi să ţină secret copilul timp de şaisprezece ani?

Am lăsat semn în jurnal, apoi m-am dus la geam. Era o noapte superbă. Norii treceau de lună precum vasele-fantomă şi acum, că plecaseră şi amicii lui Howard, totul era nemişcat şi cufundat în tăcere.

Deodată mi-a atras atenţia o vagă mişcare, şi am îngheţat. Ce era aia? M-am aplecat pe geam, simţindu-mi inima duduind în piept. O siluetă albă se îndrepta spre casă. Ai fi zis că e o persoană, dar se mişca mult prea repede, ca un… mi-am îngustat privirile. Era *Howard* Pe un longboard{49}?

— Ce faci? am şoptit.

Împinse tare şi părăsi în goană aleea, ca o focă ce-şi caută drumul

spre mare. Ca şi cum asta ar fi făcut tot timpul.

Trebuia să fac cumva să-l cunosc mai bine pe tipul acesta.

Capitolul 11

— Lina, eşti trează? E pentru tine, a spus Howard ciocănind în uşa deschisă a dormitorului şi am împins imediat jurnalul sub pat.

Reciteam pasajele din seara trecută. Şi trăgeam de timp. Fiindcă, da, voiam să ştiu ce se petrecuse. Dar voiam să şi prelungesc cât mai mult partea asta fericită. Ca atunci când am oprit rularea Titanicului la jumătate şi am forţat-o pe Addie să mai vadă o dată prima parte.

— Cine este?

— Ren. Trebuie neapărat să-ţi cumpăr un telefon. Dar poţi să stai acum cu al meu. Am să mă folosesc de linia fixă.

— Mersi, i-am răspuns.

M-am ridicat şi m-am dus la el. Părea treaz complet şi deloc-ca-X. Niciun semn al escapadelor nocturne pe roţi. Sau al întâlnirilor pe furiş.

Mi-a dat telefonul:

— Îi spui tu, te rog, lui Ren că nu e cazul să îi fie frică de mine? A stabilit recordul mondial de folosire a cuvântului „domnule" într-o singură conversaţie telefonică.

— Pot, dar nu cred că voi rezolva ceva. L-ai dat complet peste cap când ai vorbit prima oară cu el.

— Am avut motive îndreptăţite, mi-a zis zâmbind. Ne vedem mai târziu? Ar trebui să-mi termin treaba aici pe la cinci.

— Bine, am spus şi am dus telefonul la ureche, iar Howard a ieşit pe coridor. *„Ciao,* misteriosule X!"

— Bună, Ren.

— *Ciao,* Lina! Mă bucur tare mult că eşti în viaţă.

M-am rezemat de uşă şi l-am urmărit pe Howard coborând scările. Se sărutase cu mama într-un parc public? E fix genul de amănunt pe care nu trebuie să-l cunoşti despre părinţii tăi. Şi ce fusese atât de special la modul în care-i pronunţase numele prima oară când se întâlniseră la Space? Părea o chestie desprinsă din scenele unei telenovele pe care mama lui Addie pretindea că nu o urmăreşte.

— Mai eşti acolo? m-a întrebat Ren.

— Mda, scuze. Mi-a zburat mintea, atâta tot, am zis şi am închis uşa dormitorului, apoi m-am aşezat pe pat.

— Şi aşa, deci, nu era supărat?

— Nu. Avea o petrecere şi nici măcar nu cred că a observat că am întârziat.

— *Fortunato*{50}. Ai fost deja la alergat?

— Nu, acum mă pregăteam. Vrei să vii cu mine?

— Sunt deja pe drum. Ne vedem la porţile cimitirului.

M-am schimbat de haine şi-am fugit spre locul de întâlnire. Ren se

îmbrăcase cu un tricou portocaliu aprins şi alerga pe loc, ca un bătrân. Părul îi intrase, ca de obicei, în ochi şi părea încălzit şi transpirat de la sprintul făcut până acolo.

— Cum de hainele astea nu arată americane? l-am întrebat apucându-l de tricou.

— Nu arată americane când sunt purtate de un italian.

— Un italian pe jumate, l-am corectat.

— Şi jumătate e de ajuns. Crede-mă, a adăugat şi ne-am pornit alergarea. Şi deci, mama ta a primit Premiul Cultural *LensCulture*{51}*?*

L-am privit:

— De unde ştii?

— Există o chestie numită internet. E de mare ajutor, să ştii.

— Ah, da. Îmi amintesc oarecum vag de el, de dinainte de a veni să locuiesc în Italia.

Încercasem de dimineaţă de peste zece ori să dau de Addie pe Face Time, s-o pun la punct cu ultimele descoperiri din noaptea trecută, dar nu primisem nimic altceva decât enervantul mesaj NO SERVIZIO. Măcar acum puteam folosi telefonul lui Howard ori de câte ori aveam nevoie.

— Am găsit o mulţime de articole despre ea. Nu mi-ai spus că a fost o tipă aşa de specială.

— *LensCulture* i-a dat startul necesar în carieră. De atunci şi-a făcut din fotografie o meserie.

— Mi-a plăcut poza aia. N-am văzut niciodată aşa ceva. Cum se numea? *Şters?*

Sprintă înaintea mea şi-şi încrucişă braţele, privind peste un umăr. Fotografia reprezenta o femeie care tocmai îşi ştersese un nume tatuat pe umăr.

Am râs:

— Nu-i rău deloc.

Intră şi el în joc:

— Am mai văzut şi autoportretele pe care şi le-a făcut când a fost bolnavă. Erau extrem de intense. Te-am văzut în unele din ele.

Mi-am ţinut privirea neclintită de la drum:

— Nu prea-mi place să mă uit la ele.

— De înţeles.

Drumul cobora şi-am grăbit automat ritmul. Şi Ren la fel.

— Ia spune, te mai întâlneşti în curând cu prietenii tăi, l-am întrebat.

— Te referi la Thomas?

M-am înroşit:

— Şi la ceilalţi.

Prioritatea numărul unu era să-mi dau seama ce se petrecuse între Howard şi mama, dar asta nu însemna că trebuia să-mi irosesc şansa

pe care o aveam cu Thomas, nu?

— Marco e de vină, nu? Vrei neapărat să-l mai întâlneşti, aşa-i? Spune sincer!

Am pufnit din nou în râs:

— Poate că da.

— Dar Thomas nu ţi-a cerut numărul de telefon?

— Nici măcar nu am un număr al meu. Tu mă suni numai la cimitir, mai ţii minte?

Plus că, nici măcar nu mi-l ceruse. Probabil fiindcă îşi amintise de ceasul lui cel scump numai după ce sărise în piscină după mine.

— Eu te-am sunat şi pe mobilul tatălui tău. Chiar dacă am murit de spaimă.

— Cum de-ai ştiut numărul?

— Sonia.

Am oftat:

— Ren, trebuie să treci peste conversaţia aia oribilă de la început, cu Howard. Să ştii că-i un tip tare de treabă. Nu o să-ţi facă nimic rău doar fiindcă încerci să te porţi drăguţ cu mine.

— A ţipat vreodată la tine vreun căpcăun, pentru o chestie pe care n-ai făcut-o? Nu treci uşor peste aşa ceva.

— Un căpcăun? am spus râzând.

— Lumea de aici nu e aşa de înaltă. Fac pariu că toţi se holbează la el, pe oriunde o merge.

— Probabil.

Un camion minuscul ne-a depăşit în viteză, claxonându-ne într-o serie staccato. Ren i-a făcut cu mâna.

— Ştii ce, vrei să ieşi diseară în oraş cu mine? Putem să mergem la îngheţată sau să ne plimbăm, vedem noi. Pe la opt jumătate?

— Crezi că modelul suedez o să fie de acord?

Intenţionasem să fac o glumă, dar Ren m-a privit cu seriozitate:

— Cred c-o să fie în regulă.

Ren şi-a făcut apariţia exact când Howard şi cu mine ne terminam cina. Pregătise un bol imens de paste cu roşii proaspete şi brânză mozzarella, iar eu l-am privit încontinuu de parcă aş fi fost sărită de pe fix. X e *arătos, inteligent şi încântător.* Mai puţin atunci când rămâi însărcinată cu el? Atunci devine brusc aşa de îngrozitor că zbori în cealaltă jumătate de lume şi-l eviţi în următorii şaisprezece ani? Apucasem jurnalul de trei ori în amiaza aia şi de fiecare dată îl lăsasem la loc. Mi se părea copleşitor.

— E totul în regulă? m-a întrebat Howard.

— Da. Mă gândeam doar.

De când căzusem de acord să nu mai vorbim despre mama lucrurile se îmbunătăţiseră. Era un tip uşor de tolerat. O îmbinare dintre un soi

de tip relaxat şi-n vacanţă cu un pasionat de istorie.

Mi-am mai umplut o dată furculiţa cu paste:

— Sunt foarte bune.

— Şi asta, fără vreun bucătar de renume. E cam greu să dai greş când ai nişte ingrediente atât de gustoase. Ce planuri ai pentru mâine? Aş putea să-mi iau liber şi am avea timp berechet să facem un tur.

— Bine.

— Unde mergi în seara asta cu Ren?

— A zis doar că se gândea să mergem în oraş.

— Lina? l-am auzit pe Ren care-şi băgase capul în bucătărie.

— Vorbeşti de lup şi lupul la uşă, am zis.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

Văzându-l pe Howard tresări:

— Şi cred c-ar fi trebuit să bat la uşă, domnule.

Howard îi zâmbi:

— Salut, Ren! Mănânci cu noi? Am făcut nişte *pasta con pomodori e mozzarella.*

— *Buonissimo*. Dar nu, mulţumesc, am mâncat deja. Mama a încercat să facă un meniu ca la KFC şi-a ieşit un ceaun de cartofi striviţi şi lipicioşi. Încă încerc să trec peste imaginea asta.

— Bleah.

Howard a râs:

— Am făcut şi eu aşa. Dar uneori chiar trebuie să mănânci de la KFC, ştii?

Şi-a ridicat farfuria şi a mers în bucătărie. Ren s-a aşezat alături şi mi-a luat o pastă din farfurie:

— Şi pe unde zici să mergem în seara asta?

— De unde să ştiu eu? Tu eşti din Florenţa.

— Da, dar am senzaţia că nu ai petrecut prea mult timp în oraş. N-ai vrea să vezi ceva în mod special?

— Nu e niciun turn înclinat sau ceva de genul ăsta?

— Linaaa. Ăla e în Pisa.

— Linişteşte-te, glumeam. De fapt, chiar e ceva ce vreau să văd. Vino sus cu mine o secundă, am spus şi mi-am dus farfuria în bucătărie, după care Ren m-a urmat în cameră.

— Asta chiar e camera ta? m-a întrebat păşind înăuntru.

— Da. De ce?

— Nu ţi-ai despachetat nimic? E cam gol pe aici, a spus deschizându-mi unul din sertarele goale ale comodei şi închizându-l încet.

— Toate lucrurile mele sunt acolo, am spus, arătând spre valiză

Toate erau trântite claie peste grămadă, de-ai fi zis că avusese loc o explozie.

— Dar nu ai de gând să rămâi o vreme aici?

— Doar vara asta.

— Adică, vreo două luni.

— Sper şi mai puţin.

Am tras cu ochiul spre uşa deschisă. Ah! Mi se păruse mie sau îmi răsunase vocea prin întreg cimitirul?

— Nu cred că ne poate auzi.

— Sper că nu.

Am traversat camera şi-am îngenuncheat să scot jurnalul de sub pat şi-am început să răsfoiesc paginile:

— Am citit de curând despre locul ăsta… Pont Ve… chi… o?

— *Ponte Vecchio?* mă întrebă cu un aer neîncrezător. Glumeşti, nu?

— Ştiu că nu l-am pronunţat cum trebuie.

— Mda, mă rog, l-ai cam terminat. Dar vrei să spui că nu ai fost niciodată acolo? De când eşti în Florenţa?

— De marţi seara.

— Ceea ce înseamnă că miercuri dimineaţa trebuia să fi văzut deja Ponte Vecchio. Îmbracă-te, plecăm chiar acum.

M-am uitat la hainele cu care eram îmbrăcată:

— Sunt îmbrăcată.

— Scuze. E un mod de-a spune. Ia-ţi poşeta sau ce ai tu. Plecăm chiar acum. Trebuie neapărat să-l vezi. E în topul meu cele mai frumoase zece locuri din lume.

— Mai e deschis? E aproape nouă seara.

A mârâit:

— Da, e deschis. Vino.

Am luat banii pe care mi-i dăduse Howard cu o noapte în urmă şi mi-am îndesat jurnalul mamei în geantă. Ren ajunsese deja pe la jumătatea scării, dar se oprise subit, drept care am intrat în el. Howard stătea pe canapea, cu laptopul pe genunchi.

— Unde mergeţi aşa grăbiţi?

— Lina n-a văzut niciodată Ponte Vecchio. O duc eu, a vorbit Ren după ce şi-a dres vocea. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

— Pe care o primeşti chiar acum. Ce idee minunată! Lina, o să-ţi placă la nebunie.

— Mersi. Sper.

Am mers către uşă şi exact când Ren păşea pe verandă, Howard i-a spus:

— Ren, sunt încă cu ochii pe tine.

Ren nu s-a întors, dar s-a îndreptat ca şi cum l-ar fi curentat cineva pe coloană. Surprinzându-mi privirea, Howard mi-a făcut cu ochiul. Super. Lui Ren îi era imposibil de-acum să mai stea relaxat.

Era o noapte călduroasă şi păreau să fie de două ori mai mulţi oameni în Florenţa decât atunci când ieşisem cu Howard. Cu scuterul am ajuns puţin mai rapid, fiindcă treceam de maşinile oprite în trafic,

dar tot ne-a luat ceva. Nu că mi-ar fi păsat. Era foarte plăcut să mergi pe scuter, iar aerul rece care trecea pe lângă noi mi se părea răsplata perfectă pentru că supravieţuisem într-o zi atât de lungă şi toridă. Până să găsească Ren un loc de parcare, luna deja răsărise rotundă şi grea ca o roşie coaptă şi mă simţeam ca şi cum înotasem îndelung într-o apă răcoroasă.

— De ce e aşa de aglomerat în seara asta? am întrebat întinzându-i casca s-o închidă sub scaun.

— E vară. Oamenilor le place să iasă din casă. Iar turiştii vin grămadă. Grămadă, îţi spun!

Am dat din cap:

— Ren, eşti cam ciudat.

— Aud destul de des asta.

— Ce o să vedem acum, mai exact?

— Un pod. Ponte Vecchio înseamnă „Pod vechi”. Peste râul Arno. Vino, e pe aici.

M-am străduit să ţin pasul cu el, căci îşi croia drum cu coatele, şi nu după mult timp, am ajuns pe un trotuar larg amenajat pe toată lungimea râului. Arno se întindea negru şi misterios în ambele direcţii, iar malurile erau luminate ca o pistă de aterizare cu şiruri de luminiţe tremurânde care apăreau şi dispăreau într-o parte şi-n alta.

Am aşteptat o secundă să admir totul.

— Ren… e chiar drăguţ. Nu-mi vine să cred că există oameni care chiar locuiesc aici.

— Aşa, ca tine?

L-am privit şi l-am văzut zâmbind. M-a atins cu replica asta.

— Păi, mda, cred că poţi spune şi asta.

— Aşteaptă puţin. Ce-ai să vezi mai departe o să te facă să vrei să rămâi aici pe vecie.

Cum lumea ne tot înghiontea dintr-o parte în alta, Ren m-a apucat de braţ şi-am pornit-o împreună spre râu, evitând un tip cu părul lung care stătea cu spatele la apă. Cânta dintr-o chitară dezacordată *Imagine,* cu un accent puternic.

— Ee-magine all da pee-pull, cântă şi Ren. Are tata o carte din care cică italienii pot învăţa versurile unor melodii englezeşti. Cred că tipul ăla de acolo are mare nevoie de ea.

— Hei, măcar cântă cu suflet. Pare chiar nostalgic.

Simţeam cum mi se încălzea braţul în locul în care mă ţinea Ren, dar înainte să-mi fac alte gânduri, el se retrase şi-mi puse ambele mâini pe umeri.

— Eşti gata să rămâi cu gura căscată?

— Poftim?

— Gata să vezi Ponte Vecchio?

— Normal. Doar de asta suntem aici, nu?

S-a întors şi mi-a arătat cu degetul:

— Pe aici.

Trotuarul ne purtase spre un pod micuţ, de trecere. Era pavat cu asfalt şi o mulţime de turişti făceau slalom printre păturile de pe care se vindeau genţi de super firmă şi ochelari de soare. Deloc impresionant.

— Ăsta e? l-am întrebat, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

Poate arăta mai bine în lumina apusului.

Ren a pufnit în hohote de râs:

— Nu. Nu de podul ăsta e vorba. Crede-mă, ai să-l recunoşti de cum ai să-l vezi.

Am mers spre centrul podului şi ne-a ieşit în cale un tip negricios care tocmai se ridicase din dreptul păturii şi ne bloca drumul.

— Tinere. Vrei geantă frumoasă, Prada pentru prietena? Cinci sute de euro la magazin, dar zece euro pentru tine. Fă-o să te iubească adevărat.

— Nu, mulţumesc, l-a refuzat Ren.

L-am înghiontit:

— Ştiu şi eu, Ren, pare o afacere excelentă. Zece dolari pentru o iubire adevărată?

A surâs şi s-a oprit în mijlocul podului:

— Nu l-ai văzut, nu?

— Să văd, ce anu… Aaa!

Am fugit spre balustradă. Întins peste râu, la vreo cinci sute de metri depărtare, se vedea un pod care părea c-a fost construit de zâne. Trei arcade de piatră se ridicau graţioase din apă şi pe toată lungimea lui erau şiruri de clădiri colorate, plutind deasupra apei. Arcadele erau despicate la mijloc şi întreg podul era luminat, iar reflecţia din apă îl făcea şi mai strălucitor în întuneric.

Rămăsesem efectiv cu gura căscată. Ren rânjea spre mine.

— Wow! Nici nu mai ştiu ce să spun.

— Aşa e, nu? Vino.

A privit în dreapta, a privit în stânga, şi s-a avântat peste balustradă, ca un săritor cu prăjina.

— Ren!

M-am aplecat peste, aşteptându-mă să-l văd înotând câineşte spre Ponte Vecchio, dar m-am trezit nas în nas cu el. Stătea sprijinit pe o margine de mărimea unei mese, care se întindea la un metru şi jumătate de la marginea podului, extrem de mândru de sine.

— Mă aşteptam să te văd în apă.

— Ştiu. Şi acum, vino. Numai să ai grijă să nu te vadă nimeni.

Am privit peste umăr, dar lumea era mult prea ocupată cu cumpărarea falselor Prada, ca să-mi dea atenţie tocmai mie. M-am căţărat şi am aterizat lângă el:

— Avem voie să stăm aici?

— Sigur că nu, dar de aici se vede cel mai bine.

— E fenomenal.

Pentru că ne aflam la un metru mai jos nu se mai auzea la fel de tare zgomotul de deasupra, şi puteam jura că Ponte Vecchio lucea şi mai tare, cu un aer şi mai regesc. Îmi dădea o stare de spirit solemnă, impresionantă. Ca atunci când intri într-o biserică. Doar că-mi doream să rămân acolo pentru tot restul vieţii mele.

— Ce părere ai? s-a interesat Ren.

— Îmi aminteşte de momentul în care am vizitat cu mama o rezervaţie de maci din California. Înfloreau toţi odată, iar noi am ajuns exact la ţanc. A fost magic.

— Aşa ca acum?

— Da.

S-a tras în spate, lângă mine şi ne-am rezemat amândoi capetele de zid, privind. *În fine, am găsit locul în care mă simt perfect.* Ca şi cum mi-ar fi făcut cu mâna de cealaltă parte a apei. Dacă mă uitam mai atent, puteam chiar să o văd. Am simţit cum mi se umezesc puţin ochii, iar luminiţele de pe Ponte Vecchio se prefac într-un halo auriu imens şi m-am prefăcut preţ de treizeci de secunde că mi-a intrat nişte praf misterios de pe Arno ochi.

Ren rămăsese tăcut pentru prima oară. Odată trecută faza de plâns, l-am privit:

— Şi de ce i se spune „Podul cel vechi”? Nu sunt toate vechi pe aici?

— Este singurul pod care a supravieţuit celui de-al Doilea Război Mondial, şi e foarte vechi, chiar şi pentru standardele italienilor. Din vremuri medievale, adică. Chestiile alea care seamănă cu nişte case au fost măcelării, pe vremuri. Deschideau ferestrele şi aruncau tot sângele şi intestinele direct în râu.

— Nu se poate, am spus privind din nou geamurile.

Majoritatea aveau obloane verzi şi erau închise peste noapte.

— Sunt mult prea frumoase pentru aşa ceva. Ce este acum acolo?

— Nişte magazine luxoase de bijuterii. Şi vezi ferestrele alea depărtate, din vârful podului?

Am încuviinţat:

— Da?

— Alea merg spre un coridor. Se numeşte Vasari, şi a fost folosit de familia Medici ca modalitate de ieşire din Florenţa fără să mai străbaţi întregul oraş.

— Rudele Elenei.

— *Esattamente*[52]. În felul ăsta nu mai era nevoie să se amestece cu noi, oamenii de rând. Cosimo Medici a fost cel care a dat afară toţi măcelarii. A vrut ca podul să arate mai prestigios, a spus şi m-a privit. Ce carte era aia pe care o citeai? Cea de sub pat.

Ai încredere în el. Cuvintele mi se înfipseră în creier înainte să am timp să mă întreb de unde veniseră. Şi ce dacă abia îl cunoşteam pe Ren de două zile? Chiar aveam încredere în el.

Am scos jurnalul din geantă:

— E jurnalul mamei. Locuia în Florenţa când a rămas însărcinată cu mine şi e vorba despre timpul pe care l-a petrecut aici, în Italia. L-a trimis la cimitir înainte să moară.

Ren a privit volumul, apoi pe mine:

— Nu se poate. E-o chestie prea *însemnată.*

Însemnată. Exact aşa era. Am deschis coperta şi-am mai privit o dată cuvintele de rău augur:

— Am început să-l citesc la o zi după ce am ajuns aici. Încerc să-mi dau seama ce s-a petrecut între Howard şi mama.

— Ce vrei să spui?

Am avut un moment de ezitare. Era oare posibil să condensez întreaga poveste în câteva propoziţii?

— Mama l-a cunoscut pe Howard când studia aici şi pe urmă, după ce a rămas gravidă, a plecat din Italia şi nu i-a spus nimic despre mine.

— Serios?

— După ce s-a îmbolnăvit, a început să vorbească o grămadă despre el, şi pe urmă m-a făcut să-i promit că am să vin să locuiesc cu el un timp. Nu mi-a povestit niciodată ce n-a mers între ei doi şi de asta cred că mi-a lăsat jurnalul, să-mi dau singură seama.

M-am întors şi l-am surprins pe Ren privindu-mă. Acum el era cel cu gura căscată:

— Deci, azi-noapte, când ai spus că nu-l cunoşti prea bine pe Howard, a fost de fapt prea mult spus.

— Mda, îl cunosc în mod oficial de… am numărat pe degete. De patru zile.

— Vorbeşti serios?

A dat neîncrezător din cap, cu părul în toate părţile.

— Stai să văd dacă am înţeles bine. Eşti o americancă, locuieşti în Florenţa – nu menţionez că într-un *cimitir,* împreună cu un tată de care abia ai aflat? Eşti chiar mai ciudată decât mine.

— Hei!

S-a împins cu umărul în al meu:

— Nu asta am vrut să spun. Ci doar că suntem amândoi mai altfel decât restul.

— Pe tine ce te face diferit?

— Păi, sunt cumva american, cumva italian. Când sunt în Italia, mă simt mult prea american şi când sunt în State mă simt prea italian. Şi pe deasupra mai sunt şi mai mare decât ceilalţi din clasa mea.

— Câţi ani ai?

— Şaptesprezece. Familia mea a locuit în Texas câţiva ani şi când ne-am mutat înapoi nu vorbeam prea bine italiană. Eram oricum cam mare pentru clasa mea, aşa că au fost nevoiţi să mă ţină un an, să-i ajung din urmă. Ai mei m-au înscris la Şcoala Americană câţiva ani mai târziu, dar nu mi s-a permis să sar peste anul în care trebuia să fiu.

— Când faci optsprezece ani?

— În martie, a zis privindu-mă. Şi deci, rămâi doar peste vară?

— Mda. Howard şi bunica ar vrea să stau mai mult, dar e evident că toate circumstanţele astea sunt dubioase. Abia dacă-l cunosc pe omul ăsta.

— Dar poate ajungi să-l cunoşti. Dacă las treaba cu ferăstrăul electric deoparte, eu chiar îl plac.

Am ridicat din umeri:

— Mi se pare totul prea bizar. Dacă mama nu s-ar fi îmbolnăvit, probabil că n-aş fi aflat nimic despre el. Mi-a spus toată viaţa că a rămas însărcinată când era tânără şi a decis să-l ţină pe tata departe de situaţia noastră.

— Până acum.

— Până acum, am spus, ca un ecou.

— Unde ai să stai după ce pleci din Florenţa?

— Sper să pot locui cu prietena mea, Addie. Am stat la ei tot restul anului şcolar, după ce-a murit mama, şi o să-i întrebe pe ai ei dacă pot sta acolo şi anul viitor.

A privit jurnalul:

— Şi ce ai aflat de acolo?

— Păi, până acum ştiu că au fost nevoiţi să-şi ţină secretă relaţia. Era seminarist la facultatea unde mergea ea şi cred că nu le-ar fi plăcut celor de acolo. Şi era decisă să păstreze secretul. Uite, după ce au început să se vadă, nu i-a mai scris numele de teamă să nu-i citească cineva jurnalul şi să-l descopere. Îl numeşte doar „X”.

Ren a clătinat din cap:

— De-a dreptul scandalos. Păi, probabil că ai acolo toate răspunsurile. Se pare că cele mai secretoase poveşti de dragoste au o viaţă de sertar.

— Posibil. Dar când am ajuns aici, Sonia mi-a spus că mama a locuit împreună cu Howard la cimitir, ceea ce nu e deloc secretos. Şi mi-a zis că, într-o bună zi, mama a plecat, pur şi simplu. Nici măcar nu şi-a luat „La revedere!” de la Sonia.

— Wow! S-o fi întâmplat ceva. Ceva important.

— Ca, de pildă… faptul că mama a rămas gravidă?

— Hm, cred că asta ar fi o chestie importantă, a zis rozându-şi gânditor o unghie. Acum chiar că m-ai făcut curios. Să mă ţii la curent, da?

— Sigur.

— Şi zici că-i plăcea la Ponte Vecchio. Despre ce alte locuri a mai scris?

Am luat jurnalul de la el şi-am început să-l răsfoiesc:

— Vorbeşte de câteva ori despre clubul ăsta, Space.

— Space Electronic? a râs el. Nu-mi vine să cred. Am fost acolo acum vreo două săptămâni, cred. Elenei îi place la nebunie. Îl cunoaşte pe unul dintre DJ, aşa că de cele mai multe ori intrăm gratis. Despre ce altceva?

— De Duomo, Grădinile Boboli… A mai dus-o şi la o brutărie secretă. Ştii pe unde o fi?

— O brutărie secretă?

I-am dat jurnalul:

— Uite, citeşte aici.

A scanat repede pasajul:

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, dar sună excelent. Păcat că nu a notat şi adresa – aş merge oricând după un *cornetta* proaspăt.

Deodată a început să-i sune telefonul. L-a scos din buzunar şi ezitând o secundă a apăsat pe SILENŢIOS. A început imediat să sune din nou, dar el a apăsat încă o dată pe SILENŢIOS.

— Cine este?

— Nimeni.

Şi-a îndesat telefonul la loc în buzunar, nu înainte ca eu să văd numele afişat pe ecran. *Mimi.*

— Auzi, n-ai vrea să mănânci nişte gelato?

M-am încruntat:

— Ce-i aia?

A bombănit:

— Gelato. Îngheţată italienească. Cea mai tare chestie pe care ai s-o încerci vreodată. Ce-ai făcut de când ai venit aici?

— Am stat cu tine.

— Şi-mi zici că n-am decât o vară la dispoziţie.

S-a ridicat, clătinând din cap:

— Vino, Lina. Avem treabă de făcut.

Capitolul 12

Aşadar… îngheţata italienească. Înmulţiţi deliciul unei cupe obişnuite de îngheţată de un milion de ori şi presăraţi-l cu cornuri de unicorn pisate. Ren s-a văzut nevoit să mă oprească după a patra cupă. Probabil c-aş fi continuat la nesfârşit.

Când am ajuns în dreptul uşii de la intrare, Howard urmărea un film vechi cu James Bond şi-şi proptise picioarele goale pe măsuţa de cafea. Lângă el se vedea o cantitate industrială de popcorn.

— Tocmai a început filmul. Vrei să-l vezi?

Am privit ecranul. Un James Bond de modă veche întors spre o clădire, deghizat, purtând o cască la care fusese ataşată o raţă. În mod normal, mă dau în vânt după filmele astea vechi şi banale, dar atunci aveam altele în cap.

— Nu, mulţumesc. Mă duc să mă odihnesc.

Şi să obţin nişte răspunsuri.

* * *

9 NOIEMBRIE

Noaptea asta a fost cea mai buna noapte din viaţa mea şi trebuie să-i mulţumesc unei statui pentru asta.

Eram cu X în Piazza della Signoria şi priveam o statuie sculptată de Giambologna, numita Răpirea Sabinelor{53}. Nu pricepeam de unde-i vine numele, fiindcă nu prea se potrivea cu ce se petrecea acolo. Sunt trei siluete: un bărbat ţine o femeie sus, în aer, şi un altul îngenuncheat are privirile ridicate spre ea. E clar că se petrece ceva îngrozitor, dar cei trei par prinşi într-o mişcare graţioasă, armonioasă chiar.

I-am spus lui X că femeia arăta ca şi cum ar fi fost ridicată, nu răpită, iar el, ca de obicei, a ştiut întreaga poveste a statuii. Pe vremea când Roma s-a stabilit ca oraş, bărbaţii şi-au dat seama că din civilizaţia lor lipsea un ingredient de bază: femeile. Dar unde să le găsească? Singurele femei aflate la distanţă potrivită aparţineau unui trib vecin numit „sabini”, şi atunci când romanii s-au dus şi le-au cerut permisiunea să se căsătorească cu fiicele lor, au primit un mare „nu” ca răspuns. Drept care, într-o mişcare tipic romană, i-au invitat pe sabini la o serbare, i-au copleşit numeric şi le-au furat femeile care au ţipat şi s-au zvârcolit până au fost duse în interiorul cetăţii. În cele din urmă, sabinii au izbutit să pătrundă în Roma, dar era deja mult prea târziu. Femeile nu mai voiau să fie salvate. Se îndrăgostiseră de cei care le furaseră şi au văzut că viaţa în Roma era destul de bună. Motivul pentru care nu am înţeles denumirea grupului statuar a venit

dintr-o interpretare greşită în engleză. Cuvântul latin „raptio” sună la fel ca „rape”, dar înseamnă, de fapt, „răpire”. Aşa că sculptura ar fi trebuit să se numească „Răpirea Sabinelor”, nu „Violul Sabinelor”.

Era deja târziu şi i-am spus lui X ca vreau să ajung acasă, dar deodată s-a întors spre mine şi mi-a spus că mă iubeşte. A spus-o firesc, de parcă nu ar fi fost prima oară când mi-o spunea, şi am avut nevoie de câteva clipe să îmi dau seama ce se petrecea. După care, l-am pus să repete. Mă IUBEŞTE. Luaţi-mă cu totul. Sunt cucerită.

10 NOIEMBRIE

Azi am fost la ore după numai vreo două ore de somn. X a întârziat şi deşi ştiam că dormise în mod cert şi mai puţin ca mine, tot perfect arăta. A călcat regula să-ne-purtăm-ca-amicii-la-şcoală şi mi-a zâmbit larg şi luminos, chestie pe care a observat-o toată lumea. Mi-aş dori să pot opri clipa asta în loc şi s-o pot trăi la nesfârşit.

17 NOIEMBRIE

Uneori simt că timpul meu se împarte în două categorii: timpul petrecut cu X şi timpul când aştept să fiu împreună cu X. Din noaptea aceea petrecută în Piazza della Signoria lucrurile au fost când sus, când jos, între noi doi. Sunt zile în care ne înţelegem perfect, şi altele în care se comportă de parcă nu i-aş fi decât o amică, nimic mai mult. În ultima vreme, am avut senzaţia că a devenit extrem de precaut cu păstrarea secretului relaţiei noastre. Chiar ar fi aşa mare chestie dacă ar şti lumea de noi? Eu cred că s-ar bucura.

21 NOIEMBRIE

Când am plecat în Italia, şase luni mi se păreau că înseamnă o eternitate. Acum mi se pare că timpul mi se prelinge printre degete. Nu mi-a mai rămas decât o lună. Directorul şcolii, Signore Petrucione, mi-a spus că le-ar face mare plăcere să mă mai ţină un semestru, iar eu aş da orice pe lume să mai rămân să studiez şi să-mi petrec timpul cu X, dar cum oare să mă descurc financiar? Dacă am să-i omor pe ai mei cu zile? De fiecare dată, de câte ori vorbim, aduc în discuţie şcoala de asistente şi-mi dau seama că i-am dezamăgit.

Azi, când am ajuns acasă de la ore, am găsit o scrisoare de la părinţi. Incluseseră două scrisori de la universitate, în care mi se comunica faptul că urma să-mi pierd locul în program, dacă nu mă întorceam în semestrul de primăvară. Le-am citit pe diagonală, după care le-am aruncat în dulap. Îmi doresc, în mod secret, să termin odată cu asta!

* * *

O-o, primele probleme încep să apară. Ca tresăltările alea micuţe de dinaintea unui cutremur. Cum le zice? Vibraţii? Le simţeam pe deplin în pasajele astea. I-a spus c-o iubeşte, dar n-a lăsat-o să-i spună prietenei ei cele mai bune despre relaţia lor? De ce era aşa de îndârjit cu secretul ăsta? Ea nu părea deloc la fel de îngrijorată.

M-am întins pe pat şi mi-am acoperit ochii cu braţul. Tânărul Howard părea să fi fost atrăgător şi distant deopotrivă. Oare se folosea de secret drept scuză să nu se dedice complet relaţiei cu mama? Oare ea îl iubea mult mai mult decât o iubea el? Ceea ce era înnebunitor de deprimant. Sărmana mama. Dar cum să se potrivească asta cu ce mi-a povestit Sonia despre Howard, cum că era înnebunit după ea?

Am privit fotografia de pe noptieră. Nu mă puteam abţine să-mi reamintesc sentimentul pe care-l avusesem la Ponte Vecchio. Au fost câţiva care mi-au spus, după ce a murit mama, că am să o simt aproape de mine, dar n-am simţit niciodată asta. Până acum.

M-am rostogolit din pat şi-am luat telefonul lui Howard din dulap.

— *Pronto,* a răspuns Ren cu un aer ameţit.

— Iartă-mă, dormeai?

— Acum, nu. Am văzut numărul lui Howard pe ecran şi am făcut un atac de panică.

Am zâmbit.

— I-am confiscat telefonul. Mi-a spus că-l pot păstra până mă anunţă el. Voiam să te întreb ceva.

— Vrei să ştii dacă am să te duc la Space?

Am clipit:

— Hm… mda. De unde ştiai ce voiam să te întreb?

— Am avut un presentiment. Plus că deja ţi-am luat-o înainte. I-am trimis un mesaj Elenei când am ajuns acasă. Crede că amicul ei DJ lucrează săptămâna asta, deci vom intra gratis. Vrei să mergem mâine? Am să văd dacă mai sunt şi alţi doritori de la şcoală.

Da!

— Ren, e perfect! Şi mulţumesc din nou pentru că m-ai dus să văd Ponte Vecchio.

— Şi pentru că ţi-am făcut cunoştinţă cu noua ta pasiune! Cred că ai stabilit recordul mondial în seara asta, cea mai multă îngheţată mâncată deodată.

— Vreau să mai încerc şi mâine una. Cum se numea ultimul fel pe care l-am mâncat? Cea cu bucăţi de ciocolată în ea?

— *Stracciatella.*

— Aşa o să-mi numesc fiica.

— Norocos copil!

6 DECEMBRIE

Am primit un mail de la şcoala de asistente, prin care am fost oficial informată că m-au eliminat din program. După ce primisem scrisorile de la ai mei, încercasem să obţin o prelungire a termenului limită, dar sinceră să fiu nu m-am străduit prea mult. Părinţii mei sunt supăraţi, dar eu nu simt decât uşurare. Acum nu mă mai ţine nimic. Când i-am spus vestea lui X, a părut surprins. Bănuiesc că n-a crezut că sunt serioasă atunci când i-am spus că am de gând să rămân aici.

8 DECEMBRIE

Veşti minunate! Şcoala s-a oferit să-mi permită să rămân şi un al doilea semestru, cu plata taxelor la jumătate. Petrucione mi-a spus că sunt unul dintre cei mai promiţători studenţi pe care i-a avut (!!) şi că atât el, cât şi reprezentanţii facultăţii sunt de părere că un al doilea semestru de studii mă va ajuta în viitoarea mea carieră. VIITOAREA CARIERĂ. Ca şi cum s-ar fi decis deja! Abia aştept să-i spun lui X. Am vorbit la telefon şi aproape că i-am spus, dar m-am hotărât să aştept să-i spun faţă în faţă. Cel mai devreme ne putem întâlni mâine-noapte. Sper să rezist atâta vreme.

9 DECEMBRIE

I-am spus lui X. Cred că vestea l-a luat cam pe nepregătite, pentru că o secundă a rămas holbându-se la mine. După care m-a luat în braţe şi m-a învârtit. Sunt aşa de fericită!

27 DECEMBRIE

X a plecat acasă de sărbători, iar Francesca m-a salvat de la ceea ce se anunţa a fi cel mai lung şi trist Crăciun din lume. M-a invitat să mergem la Paris, să stăm în apartamentul rămas liber al unei prietene de-ale ei.

Parisul e visul oricărui fotograf. Când nu eram pe afară la fotografiat, stăteam atârnate de balconul apartamentului, înfofolite în pături şi devorând cutii imense de bomboane cu ciocolată pe care susţineam că le cumpăraserăm pentru familii. În Ajun am convins-o pe Francesca să mergem la patinoarul de la primul etaj al Turnului Eiffel şi chiar dacă ea a stat la balustradă şi s-a plâns de frig, eu am patinat mai bine de o oră, bucuroasă de MAGIA întregului moment.

Singurul dezavantaj a fost că îmi era foarte dor de X. Francesca l-a adus în discuţii de vreo două ori şi am avut nevoie de toată tăria din lume să nu-i spun ce se petrecea cu noi doi. E ca şi cum trăim o viaţă dublă: prieteni în public, amanţi în particular. Uram Crăciunul petrecut departe de el. Şi mai sunt şi îngrijorată. Oare cum să progreseze relaţia noastră dacă nu putem nici măcar spune că suntem împreună? Mai pot supravieţui altor şase luni de secrete?

20 IANUARIE

Şcoala a început în forţă şi acum, că a trecut deja exaltarea simţită iniţial la gândul că voi mai rămâne aici un semestru, fac faţă realităţii, care brusc înseamnă calcule şi alte calcule. În fiecare noapte îmi scot carneţelul şi încerc diverse scenarii. Cât îmi permit să mai rămân în Italia dacă intru la cursuri mai puţine? Dar dacă am să mănânc numai spaghete cu sos tomat? Dar dacă mi se aprobă împrumutul pentru studenţi? (Ţinem pumnii.) Cam toate răspunsurile sunt sinistre. Pot rămâne, dar cu greu.

4 FEBRUARIE

Azi mi s-a aprobat creditul. Of! Am dat o petrecere să sărbătoresc. Vremea a fost perfectă (rece şi senin), iar mâncarea divină. Până şi Simone şi Alessio s-au purtat impecabil – nu s-au certat decât o singură dată (record absolut), şi s-au luat de la cine să mănânce ultima bucată din salata Caprese. Finn nu s-a mai întors semestru ăsta. A stat o perioadă în expectativă, după care, în ultima clipă s-a decis să accepte un post de asistent la Universitatea din Maine. Francesca a pus un exemplar din Bătrânul şi marea pe scaunul unde stătea de obicei, aşa că a fost cu noi, măcar cu spiritul. Am avut aceeaşi stare ciudată dată de faptul că amicii mei nu ştiu de mine şi X, dar încep să mă împac cu gândul. Lui nu pare să-i pese şi asta este. E o chestie pe care n-o pot controla.

15 MARTIE

În seara asta s-a petrecut ceva foarte aiurea.

Adrienne nu prea a mai stat cu noi semestrul ăsta. N-a ieşit seara mai deloc şi în ultimul timp mi s-a părut chiar că ne evită şi în clasă, aşa că ne-am hotărât să o luăm prin surprindere şi ne-am dus grămadă la ea la uşă, s-o scoatem la cină. După care, ne-am îndreptat cu toţii spre apartamentul nostru, dar când am ajuns în dreptul clădirii, a început să dea înapoi. Am mers s-o caut şi când am ieşit din casă, am văzut-o pe scară; vorbea la telefon şi plângea cu hohote de parcă i-ar fi fost frântă inima în două. Am încercat să mă furişez înapoi, dar au trosnit podelele şi când m-a văzut mi-a aruncat o privire care m-a îngheţat până la oase. A plecat fără să-şi ia rămas-bun.

20 MARTIE

Printr-un noroc îngrozitor, am primit-o parteneră pe Adrienne pentru tema „În Florenţa”. Şi spun îngrozitor fiindcă nu ne-am mai simţit confortabil una în prezenţa alteia de la întâmplarea de atunci.

Ideea mea era să mergem în Arno să fotografiem pescarii dar Adrienne mi-a spus că are deja în cap subiectul perfect. Felul în care a spus-o n-a mai lăsat loc de discuţii, aşa că mi-am luat aparatul şi am

urmat-o în stradă. Am încercat s-o întreb dacă se simţea bine, dar mi-a dat de înţeles că nu avea de gând să discute despre incidentul din acea noapte trecută. Sau despre nimic altceva, de fapt. Într-un final, am abandonat orice subiect de conversaţie şi am urmat-o în oraş.

Ne-am continuat drumul vreo zece minute, în tăcere, apoi a cotit pe o străduţă laterală şi a intrat într-un magazinaş pentru turişti. Doi domni între două vârste jucau cărţi într-un colţ şi când au văzut-o pe Adrienne au încuviinţat, iar ea s-a dus în spatele magazinului. În spatele casei de marcat era o draperie cu mărgele şi-n cealaltă parte era un apartament micuţ, cu o chicinetă şi un pat dublu. O femeie îmbrăcată într-un capot cu flori stătea în faţa unui televizor alb-negru şi când ne-a văzut a ridicat mâna şi a zis:

— *Aspetta. Cinque minuti.*

Traducere: „Aşteaptă. Cinci minute.” Vedeţi, am început să mai învăţ ceva italiană.

În timp ce încercam să-mi dau seama ce căutam acolo, Adrienne şi-a scos aparatul şi a început să facă poze camerei şi femeii, care părea să n-o bage în seamă. Într-un târziu, Adrienne s-a întors către mine şi mi-a spus:

— Ea e Anna. Este medium. Băieţii ei au magazinul din faţă şi ziua ghiceşte în cărţi. Nimeni altcineva n-o să mai fotografieze un medium. E o profesie unică.

Trebuie să recunosc, era unică. Decorul n-ar fi putut fi mai interesant de atât: o cameră îmbâcsită în spatele magazinului, perdele cu mărgele, fumul din ţigara Annei care se vălătucea spre tavan. Mi-am scos camera şi-am început şi eu să fotografiez. În fine, s-a terminat emisiunea, Anna a închis televizorul şi s-a târşâit spre o masă împinsă la perete, făcându-ne semn cu mâna să luăm loc. După ce ne-am îngrămădit în jurul mesei, a luat un pachet de cărţi şi a început să le întindă una câte una, dinainte, bombănind de una singură în italiană. Adrienne îşi lăsase jos aparatul şi se cufundase în completă tăcere. După câteva minute, Anna şi-a ridicat privirea şi-a spus cu un accent puternic:

— Una dintre voi va găsi dragostea. Amândouă veţi avea sufletele zdrobite.

Am rămas buimacă. Nu-mi dădusem seama că ea chiar ne dădea în cărţi. Dar reacţia mea a fost nimic în comparaţie cu a Adriennei. Arăta complet devastată. De cum şi-a regăsit suflul, a început s-o asalteze cu întrebări în italiană până când Anna s-a supărat şi a oprit-o. La sfârşit, Adrienne i-a dat nişte bani şi am plecat. Pe drumul înapoi nu a mai scos nici măcar un cuvânt.

23 MARTIE

Am mers cu toţii la un curs în Uffizi. Howard s-a oferit să mă conducă acasă şi m-am trezit povestindu-i despre Adrienne şi medium. Câteva minute n-a spus nimic, după care a început să grăbească pasul şi m-a întrebat dacă poate să-mi arate ceva. Am luat-o spre Piazza del Duomo şi când am ajuns acolo m-a condus prin stânga catedralei şi mi-a spus să mă uit în sus. Soarele tocmai începuse să apună şi umbra domului acoperea piazza pe jumătate. N-aveam nici cea mai mică idee ce căutam – nu vedeam decât zidurile cu detalii minunate – dar el a continuat să mă facă să văd ceva anume. În cele din urmă, mi-a luat degetul şi mi l-a aşezat aşa încât să arăt înspre ceva care ieşea din catedrală.

— Uite, acolo, mi-a spus.

Şi am văzut. Exact în mijlocul sculpturilor acelora superbe şi a statuilor de sfinţi e o sculptură a unui cap de taur. Are gura deschisă şi se uită în pământ ca şi cum ar aţinti ceva din priviri.

Mi-a spus că există două poveşti despre capul de taur: prima ar fi că animalele au fost nemulţumite de construcţia domului, iar taurul a fost adăugat pentru a le onora. Cealaltă poveste are un iz mult mai italian.

În vremea când s-a ridicat Duomo, un brutar şi-a deschis un magazin lângă şantier, unde împreună cu soţia sa vindea pâine muncitorilor şi sculptorilor. Soţia brutarului şi unul din sculptori au sfârşit prin a se îndrăgosti unul de altul şi atunci când brutarul a aflat i-a târât prin tribunal, unde au fost umiliţi în public şi condamnaţi să trăiască departe unul de altul. Ca să se răzbune, meşterul a sculptat taurul şi l-a pus în dom într-un loc în care să se uite din grajdul lui, direct la brutar, ca să-i amintească veşnic că soţia lui era îndrăgostită de un alt bărbat.

Ador faptul că ştie atât de multe despre Florenţa şi mi-a luat cu totul gândul de la nebunia cu Adrienne, dar acum stau să mă gândesc la momentul ales să-mi spună povestea asta. Oare a încercat să-mi transmită vreun mesaj?

* * *

Howard. Locul în care-i scrisese numele realmente strălucea pe hârtie. De ce nu-i mai spusese X? Să fi fost o scăpare sau erau pe cale să-şi facă relaţia cunoscută în public? Şi exista oare vreo legătură între Adrienne şi momentul în care i-a spus Howard povestea?

M-am ridicat şi m-am apropiat de fereastră. Era cald în continuare afară, aproape fierbinte, iar luna inundase cimitirul cu razele ei, ca un reflector. Mi-am dat violetele deoparte şi m-am aplecat pe geam, cu coatele rezemate de pervaz. Straniu, eram la mai puţin de o săptămână de când venisem şi pietrele de mormânt nu mă mai

deranjau la fel de mult. Erau precum oamenii pe lângă care treci, pe stradă: sunt acolo, dar nu prea-i vezi. Sau ca zgomotul de fond.

La marginea şirului de copaci s-a ivit lumina unor faruri şi am urmărit maşina care înainta pe drumul sinuos. De ce o dusese Adrienne pe mama la un medium care să-i dea în cărţi despre viaţa lor amoroasă? Nu cumva era şi ea interesată de Howard? Oare cu el vorbise atunci, pe scară?

Am oftat. Până în prezent, jurnalul nu-mi clarifica nimic. Doar făcea lucrurile şi mai confuze.

Capitolul 13

— Sunt atâtea locuri pe care vreau să ţi le arăt în Florenţa, că mi-e greu să-mi dau seama de unde să încep.

L-am privit. Howard şi cu mine ieşeam din nou în oraş şi nu îmi dădeam deloc seama ce ar fi trebuit să simt în privinţa lui. Îmi era extrem de dificil să mi-l închipui drept misteriosul donjuan X când îl vedeam cu melodia *Siveeeeeeeet Emoootion* a lui Aerosmith dată la maxim, ascultată cu geamurile lăsate şi bătând din degete în volan. Plus că nu ştia să cânte nimic.

M-am lipit de portieră şi mi-am închis ochii o clipă. Stătusem până târziu gândindu-mă la Howard şi la mama, şi pe urmă, în zori de zi şi-a făcut apariţia un grup incredibil de exuberant de cercetaşi italieni care s-a poticnit prin tot cimitirul. Prinsesem aproximativ patru minute de somn.

— Te deranjează dacă o luăm tot de la Duomo? Putem să ne urcăm până sus de tot şi de acolo vezi tot oraşul.

— Sigur.

Am deschis ochii. Dacă aş aduce în discuţie brutarul şi taurul? Şi-ar aminti?

— Credeam c-ai să-l inviţi pe Ren să meargă cu noi.

— N-am ştiut că asta era o opţiune.

— Este bine-venit întotdeauna.

— Doar că îl sperii de moarte.

Fapt absolut ridicol. L-am cercetat scurt cu privirea. Indiferent de trecutul lui dubios, Howard arăta de parcă ar fi încercat să evoce imaginea tatălui perfect din anii 1950. Proaspăt bărbierit, tricou alb curat, zâmbet cuceritor.

Şah, şah şi mat.

A accelerat cât să depăşească un tir:

— N-ar fi trebuit să-i fac viaţa grea aseară. Îmi dau seama că-i un puşti în regulă, şi e foarte plăcut să existe cineva cu care să te ştiu în siguranţă.

— Mda, i-am răspuns, mişcându-mă pe scaun şi amintindu-mi subit de telefonul din noaptea trecută. De fapt, m-a invitat să mergem undeva diseară.

— Unde?

Am ezitat:

— La un… club. Or să mai vină şi unii de la petrecere.

— Pentru cineva care a sosit de mai puţin de o săptămână ai un calendar social bine pus la punct. Se pare că va trebui să-mi restricţionez toate ieşirile împreună pe durata zilei, spuse şi zâmbi. Trebuie să recunosc, sunt foarte bucuros că-ţi cunoşti mai bine colegii

de la şcoală. Am sunat-o pe directoare cu câteva zile înainte să ajungi aici şi mi-a spus că i-ar face plăcere să îţi facă un tur al şcolii. Poate vine şi Ren cu noi. Sunt sigur c-ar putea să-ţi răspundă la orice întrebare.

— Nu e cazul, am zis grăbită.

— Păi, atunci rămâne pe altă dată. Nu trebuie să fie neapărat acum.

Am făcut înconjurul unui sens giratoriu, apoi a parcat în dreptul unui şir de magazine.

— Unde suntem? l-am întrebat.

— La magazinul de telefoane mobile. Ai nevoie de unul numai al tău.

— Serios?

Mi-a zâmbit:

— Serios. Îmi e dor şi mie să vorbesc cu lumea. Haide, vino.

Geamurile magazinului erau acoperite de praf, iar înăuntru, un omuleţ care arăta ca un descendent direct al cocoşatului Rumpeltstiltskin, şi-a înălţat ochii din cartea pe care o citea.

— *Signore* Mercer? l-a întrebat el.

— *Si.*

Omuleţul a ţopăit cu agilitate jos de pe scaun, pornind să cotrobăie pe raftul din spatele tejghelei. Într-un târziu, i-a înmânat lui Howard o cutie:

— *Prego*{54}.

— *Grazie*{55}.

Howard i-a dat un card de credit şi apoi mi-a oferit cutia:

— I-am rugat să-l pregătească cu tot ce-ţi trebuie, să nu pierdem timp, doar să-l ridicăm.

— Mersi, Howard.

Am scos telefonul şi m-am uitat la el bucuroasă. Acum aveam propriul meu număr pe care să i-l dau lui Thomas. În cazul în care m-ar fi întrebat. *Doamne, de-ar fi la Space diseară. Şi dă Doamne să mă întrebe.* Fiindcă, ştiţi ce? Cu toată drama părinţilor mei, tot nu-mi puteam lua gândul de la el.

* * *

Howard a parcat maşina în acelaşi loc în care o lăsase în noaptea cu pizzeria, şi a gemut de cum am ajuns în dreptul domului.

— Coada asta e chiar mai mare decât în mod normal. Ai zice că se dau Ferrari-uri gratis dacă ajungi în vârf.

Am privit şirul care ducea în Duomo. Era format din aproape zece mii de turişti asudaţi, iar jumătate din ei arătau ca şi cum se găseau pe punctul de-a avea o cădere nervoasă. Mi-am dat capul pe spate să mă uit la clădire, dar nu era nici urmă de taur. Probabil că nu-l puteam

găsi de una singură.

S-a întors spre mine:

— Ce-ai zice să luăm mai întâi un gelato şi pe urmă vedem dacă se mai micşorează coada. Uneori e mai aglomerat dimineaţa.

— Ştii vreun loc unde se vinde îngheţată *stracciatella?*

— Orice gelaterie care se respectă trebuie să aibă stracciatella. Când ai încercat-o?

— Noaptea trecută, cu Ren.

— Mi s-a părut mie că arăţi schimbată. Îţi schimbă complet perspectiva existenţială, nu? Ştii ce? Hai să ne luăm câte un cornet. Să ne începem ziua cum trebuie. După aia o să prindem curaj pentru stat la rând.

— Sună bine.

— Locul meu preferat e la doi paşi de aici. Te deranjează dacă mergem puţin pe jos?

— Mnu.

Ne-a luat cam vreun sfert de oră să ajungem la gelaterie. Prăvălia avea cam aceeaşi mărime ca maşina lui Howard şi deşi era de-abia timpul pentru micul dejun, localul era ticsit cu oameni care devorau bucuroşi ceea ce deja ştiam că era cea mai delicioasă substanţă din lumea asta. Aveau cu toţii expresii de extaz total întipărite pe chip.

— Popular loc, am remarcat spre Howard.

— E cel mai bun. Serios.

— *Buon giorno.*

O femeie cu siluetă în formă de pară ne făcea semn cu mâna din spatele tejghelei şi mi-am croit drum în faţă. Avea o varietate imensă. Munţi întregi de gelato colorată garnisită cu bucăţele de fructe sau de spirale de ciocolată erau stivuiţi în nişte lăzi metalice şi fiecare din ele arăta ca şi cum ar fi putut să-mi îmbunătăţească ziua cu nouă sute la sută. Ciocolată, fructe, nuci, fistic… Cum să pot alege, oare?

Howard a venit alături de mine:

— Te superi dacă am să comand eu pentru tine? Îţi promit că-ţi cumpăr alta, dacă nu-ţi place ce ţi-am ales.

Şi cu asta mi-a dispărut problema.

— Sigur. Probabil că nici nu există arome rele de gelato, nu?

— Aşa e. Ai putea face chiar şi gelato din praf, şi tot ar ieşi bine.

— Bleah.

Şi-a ridicat privirile către femeie:

— *Un cono con bacio, per favore.*

— *Certo.* {56}

Doamna a luat un cornet dintr-un teanc de pe tejghea pe care l-a umplut cu o îngheţată care arăta precum ciocolata, după care i-a dat-o lui Howard care, la rândul lui, mi-a dat-o mie.

— Nu e din aia cu aromă de praf, nu?

— Nu. Încearc-o.

Am luat puţin. Extrem de gustoasă şi cremoasă. Ca mătasea, numai că sub formă de îngheţată.

— Mmm, delicioasă. Ciocolată cu nuci?

— Ciocolată cu alune de pădure. Se numeşte *bacio*{57}. Cunoscută şi drept îngheţata preferată a mamei tale. Cred c-am fost aici de vreo sută de ori împreună.

Inima mi-a aterizat la picioare înainte să apuc să o prind. Era uimitor cum reuşeam să fiu extrem de bine, de detaşată şi deodată – *bum* – îmi era aşa de dor de ea, că mă dureau până şi unghiile.

Mi-am coborât ochii spre cornet, cu lacrimi în colţuri.

— Mersi, Howard.

— Pentru puţin.

Howard şi-a cumpărat şi el un cornet, apoi am ieşit în stradă şi-am tras adânc aer în piept. Auzindu-l pe Howard cum vorbise de mama, aproape că mă pleoştise de tot, dar era totuşi vară în Florenţa, iar eu mâncam îngheţată *bacio*. N-ar fi vrut ca eu să mai fiu tristă în asemenea condiţii.

Howard m-a privit gânditor:

— Aş vrea să-ţi arăt ceva la Mercato Nuovo. Ai auzit vreodată de fântâna *porcellino?*

— Nu, dar nu cumva mama a înotat în ea?

A pufnit în râs:

— Nu. Aia era alta. Ţi-a povestit despre turistul neamţ?

— Da.

— Nu cred c-am râs niciodată aşa de mult ca atunci. Am să te duc şi acolo, într-o zi. Dar nu te las să înoţi.

Ne-am continuat drumul pe străzi. Mercato Nuovo semăna cu o colecţie de magazine în aer liber pentru turişti; o mulţime de prăvălii cu suveniruri, ca de pildă tricouri cu inscripţii haioase, de genul:

SUNT ITALIAN, DE ACEEA NU POT FI CALM.

NU ŢIP, SUNT ITALIAN.

Şi preferatul meu:

PARIU PE CHIFTELELE TALE, CĂ-S ITALIAN!

Am vrut să mă opresc să văd dacă nu cumva găsesc ceva ridicol să-i trimit lui Addie, dar Howard a depăşit piaţa şi m-a condus spre un loc în care o mulţime de oameni încercuiau o statuetă de bronz a unui porc mistreţ din gura căruia curgea apă. Avea râtul şi colţii lungi, iar nasul de culoare aurie, ca şi cum ar fi fost uzat.

— „Porcellino” înseamnă porc mistreţ? l-am întrebat.

— Da. Asta este Fontana del Porcellino. De fapt, e doar o copie a celei originale, dar e în locul ăsta de prin secolul al şaptesprezecelea. Legenda zice că dacă-i freci nasul, ai să te reîntorci cu siguranţă în Florenţa. Nu vrei să încerci?

— Sigur că da.

Am aşteptat până s-au dat din drum o mamă cu băieţelul ei, după care am înaintat şi mi-am folosit mâna fără gelato să frec serios râtul mistreţului. Şi-am rămas nemişcată. Mistreţul mă privea cu ochi de mărgea şi cu molarii ăia înfiorători şi am ştiut fără să întreb că şi mama stătuse în acelaşi loc şi se îngreţoşase, cu apa din fântână care-i stropise picioarele şi sperând din tot sufletul să rămână veşnic în Florenţa. Şi uite ce păţise mai departe. Nici măcar nu mai ajunsese s-o viziteze, şi nu mai avea s-o facă nici de acum înainte.

M-am întors şi m-am uitat la Howard. Mă privea cu un aer de bucurie amestecată cu tristeţe, de parcă ar fi avut aceleaşi gânduri şi acum nici el nu se mai putea bucura pe deplin de gelato.

Să-l întreb, pur şi simplu?

Nu. Voiam s-o aud de la ea.

* * *

Condiţiile de la Duomo nu se îmbunătăţiseră. De fapt, rândul se lungise şi mai mult, iar de o parte şi alta a lui ţâşneau altele mici. În plus, Florenţa decisese că puteam să suportăm şi mai multă căldură şi de pe feţele oamenilor se prelingeau machiajul, loţiunea protectoare, precum şi orice speranţă de a se mai putea cumva răcori.

— Mai bine stăteam acasăăăăă, se văicărea fetiţa din spatele nostru.

— *Fa CALDO*{58}*,* a rostit femeia din faţa noastră.

Caldo. Un cuvânt italienesc pe care-l recunoşteam perfect.

Howard mi-a întâlnit privirea. De la *porcellino* rămăseserăm amândoi tăcuţi, dar era mai degrabă un soi de tăcere tristă, nu din cea stânjenitoare.

— Îţi promit că o să merite. Zece minute, nu durează mai mult.

Am încuviinţat şi-am continuat să ignor toate senzaţiile de tristeţe care-mi cuprindeau stomacul. De ce nu avuseseră mama şi Howard parte de un sfârşit fericit? Merita pe deplin. Şi, sinceră să fiu, părea că şi el.

Într-un final, am ajuns la capătul rândului. Pietrele domului reuşeau în mod miraculos să genereze aer rece şi când am intrat a fost nevoie de efort susţinut să nu ne tăvălim pe podeaua de piatră şi să nu plângem de fericire. Apoi, am zărit cu coada ochiului scara de piatră pe care se înşiruia lumea şi brusc am simţit nevoia să plâng din cu totul alt motiv. Mama spusese că urcase pe o mulţime de trepte, dar uitase să menţioneze un detaliu, şi anume cât de strâmtă era scara. Ca un tunel de cârtiţă.

M-am mişcat agitată.

— Te simţi bine? m-a întrebat Howard.

Nu. Dar am încuviinţat.

Coada se pierdea în şirul de oameni care urcau scara, am ajuns în capătul ei şi-am simţit cum mi se opresc picioarele. M-au înţepenit de tot. Adică au refuzat efectiv să urce.

Howard s-a întors şi m-a privit. Era nevoit să se aplece de spate ca să încapă cu totul:

— Nu suferi de claustrofobie, nu?

Am clătinat din cap. Doar că niciodată nu-mi imaginasem că aş putea să mă strecor printr-un tunel de piatră cu o grămadă de turişti transpiraţi.

Cei din spate au început să-şi ridice gâturile şi-am auzit un bărbat mormăind în barbă. Mama spusese că priveliştea era fantastică. M-am forţat să păşesc pe prima treaptă. O scară aşa de îngustă nu avea cumva un risc major de incendiu? Dacă începea un cutremur? Şi, doamna care se dă cu spray nazal în spate, puteţi să-mi faceţi şi mie *puţin loc,* vă rog?

— Lina, nu ţi-am spus toată povestea cu *porcellino*.

Am privit în sus. Howard coborâse după mine până la treapta imediat următoare şi mă susţinea din priviri. Încerca să-mi distragă atenţia.

Bine jucat, Howard. Bine jucat.

— Spune-mi povestea, am decis privind în jos spre trepte şi, concentrându-mă asupra respiraţiei, am început să urc.

Din spate m-a ajuns un ropot ezitant de aplauze.

— Acum mulţi ani a existat un cuplu care nu putea să aibă copii. Încercaseră ani de zile, iar bărbatul o învinuia pe femeie pentru ghinionul lor. Într-o zi, după o ceartă, femeia stătea la geam plângând, când a văzut o turmă de porci mistreţi care trecea în fugă pe lângă casă. Porcii abia fătaseră purcei, iar femeia spuse cu voce tare că şi-ar dori să aibă şi ea un pui, aşa cum aveau porcii mistreţi. Din întâmplare, chiar atunci a auzit-o o zână care s-a hotărât să-i îndeplinească dorinţa. După câteva zile, femeia a aflat că era însărcinată, dar când a născut şi ea şi soţul ei au rămas şocaţi, fiindcă pruncul arăta mai mult a porc mistreţ decât a om. Cei doi au fost însă atât de fericiţi să aibă un fiu, că l-au iubit indiferent de asta.

— Povestea asta nu pare deloc adevărată, a spus o femeie spatele meu.

Am scâncit. Încă patru sute de trepte?

Capitolul 14

A meritat pe deplin să urc. Imaginea Florenţei era pe cât de uimitoare o descrisese mama, o mare acoperişuri roşii conturate pe un cer de un albastru nepătat şi înconjurate ca într-o îmbrăţişare imensă, fericită, de dealuri de un verde blând. Am rămas sus, să ne coacem, cam jumătate de oră cu Howard arătându-mi toate clădirile importante din Florenţa, iar eu făcându-mi curaj să o iau înapoi pe trepte *în jos,* chestie care s-a dovedit a fi mai uşoară. După aceea, ne-am oprit să luăm masa la o cafenea şi am părăsit Florenţa cu o realizare tulburătoare. Indiferent de tot ceea ce citeam în jurnal, mie chiar îmi plăcea de Howard. Eram oare trădătoare?

Ren a oprit scuterul în faţa casei la puţin după ora nouă.

— A ajuns Ren, mi-a strigat Howard de jos.

— Îi spui tu că mă mai aranjez puţin şi sunt gata? Să nu-l mai sperii de data asta.

— Am să fac tot ce pot.

M-am privit în oglindă. Când ajunsesem acasă îi dădusem de cap maşinii de spălat rufe şi pe urmă mi-am agăţat o grămadă de haine la uscat, pe verandă. Din fericire, afară era tot caniculă, aşa că hainele mele s-au uscat într-o clipită. Renunţasem la tricouri boţite. Dacă Thomas urma să fie acolo, aveam de gând să arăt trăsnet! Indiferent de ceea ce insista părul meu să facă. Încercasem din nou să-l îndrept cu placa, însă buclele mele erau într-o dispoziţie extra-rebelă şi i-au scuipat în faţă aparatului. Măcar erau cârlionţi verticali.

Te rog, te rog, te rog, fă în aşa fel să fie acolo. M-am răsucit rapid. Mă îmbrăcasem cu o rochie mini din jerseu pe care mi-o găsise mama cu mai mult de un an în urmă, la un magazin de caritate. Era chiar superbă şi nu avusesem unde să o port. Până atunci.

— Arăţi bine în seara asta, Ren, a tunat vocea lui Howard venind dinspre treptele din faţă.

Am gemut. Ren i-a răspuns, dar nu am înţeles nimic din conversaţia lor, în afara remarcilor „da, domnule”.

După câteva minute s-a auzit un ciocănit în uşă:

— Lina?

— Stai puţin.

Am terminat să mă dau cu rimel şi m-am mai uitat o dată în oglindă. De mult nu mai petrecusem o veşnicie să mă aranjez. *Ai face bine să fii acolo în seara asta, Thomas Heath!*

Am deschis uşa dintr-o smucitură. Ren avea părul ud, de parcă tocmai atunci ar fi făcut un duş, şi purta un tricou cu guler polo de o culoare verde-măslinie care-i scotea în evidenţă ochii căprui.

— Bună, Lina, Ai… se opri. Wow!

— Wow ce?

Îmi ardeau obrajii.

— Arăţi aşa de…

— Aşa de cum?

— *Bellissima.* Îmi place rochia asta la nebunie.

— Mersi.

— Ar trebui să te îmbraci mai des cu rochii. Ai nişte picioare absolut…

Roşeaţa mi s-a împrăştiat ca un foc scăpat de sub control.

— Uite ce-i, trebuie să încetezi să mai vorbeşti despre picioarele mele. Şi nu te mai holba!

— Iartă-mă, a spus aruncându-mi o ultimă privire, după care s-a întors ţeapăn spre colţ, ca un pinguin care tocmai fusese scos din joc.

— Îmi place mai mult când îţi laşi părul ondulat.

— Da?

— Mda. Aseară mi s-a părut că nu semeni deloc cu tine.

— Hm.

Aveam obrajii aprinşi ca focul. Şi-a dres vocea:

— Şi ia zi, cum e jurnalul? S-au despărţit şi s-a terminat deja totul?

— Ssst!

— A plecat să verifice ceva la Centrul pentru Vizitatori. Nu poate să ne audă.

— Ah, bine, atunci.

L-am tras înăuntru în dormitor şi am închis uşa în urma noastră.

— Şi nu. Încă mai ţin relaţia secretă şi ba e rece, ba e cald, dar încă mai sunt tot la chestiile bune care s-au petrecut. E încă lapte şi miere totul.

— Te superi dacă mă laşi şi pe mine să îl citesc?

— Jurnalul?

— Mda. Poate te ajut să înţelegi ce a mers aiurea. Şi-aş găsi mai multe locuri în care să te duc în Florenţa.

Am ezitat aproximativ trei zecimi de secundă. Era o ofertă mult prea bună pentru a fi refuzată.

— Sigur. Dar trebuie să-mi promiţi, să-mi promiţi de-adevăratelea că n-ai să-i spui lui Howard. Vreau să-l termin de citit înainte să vorbesc cu el despre asta.

— Promit. Bine, atunci, Space nu se deschide decât după ora zece. Ce-ar fi să încep să-l citesc de pe acum?

— Bună idee, am spus şi am pescuit jurnalul din noptieră. Cam jumătate din el are scris şi cealaltă jumătate e cu fotografii, aşa că ar trebui să meargă destul de repede. Am însemnat unde am rămas eu, aşa că să nu citeşti mai departe de acolo.

M-am întors şi l-am surprins privindu-mi picioarele:

— Ren!

— Scuze!

M-am dus la el şi-am deschis coperta:

— Uite ce a scris pe coperta interioară.

A scos un fluierat uşor:

— „Am făcut o alegere greşită”?

— Mda.

— Asta sună rău.

— Cred că l-a scris ca mesaj pentru mine.

Ren a răsfoit câteva pagini:

— N-ar trebui să-mi ia mai mult de jumătate de oră. Citesc foarte repede.

— Super. Auzi, ştii cumva… cine mai vine cu noi la Space?

— Vrei să spui, dacă o să fie Thomas acolo?

— Hm, el şi alţii.

— Nu ştiu. Ştiu doar că Elena a trimis un mesaj pe grup, a zis fără să mă scape din ochi. Şi cred că vine şi Mimi.

— Drăguţ.

A urmat o pauză, după care ne-am întors amândoi privirile în aceeaşi clipă.

— Bine, am să stau pe verandă, am decis şi mi-am luat laptopul şi-am ieşit alergând din cameră.

Nici eu nu prea reuşeam să nu mă holbez la el. Ciudat!

Ren a revenit pe verandă. Sperasem să-mi surâdă zeii italieni ai internetului şi să-mi pot verifica e-mailurile, să mă uit la un videoclip cu pisici pe YouTube, dar nu avusesem deloc noroc. În loc de asta, m-am bălăngănit în leagăn şi-am lovit balustrada din când în când să-mi dau avânt.

— Ştii, semeni mult cu mama ta.

M-am îndreptat de spate:

— Cum aşa?

— Era haioasă. Şi avea curaj. E foarte mişto că a riscat totul, că s-a lăsat de şcoala de medicină şi de toate alea. Şi are nişte fotografii foarte bune. Chiar dacă se afla abia la început, poţi să-ţi dai seama că urma să fie cineva.

— Ai văzut seria de portrete cu femeile italience?

— Mda. E super! Plus că eşti leită mama ta.

— Mersi.

S-a aşezat lângă mine:

— E nouă jumătate. Eşti gata să mergem la Space?

— Gata.

— I-am spus lui Howard că o să claxonăm când plecăm. Am avut o discuţie plăcută ceva mai devreme. Chiar cred că facem progrese.

— I-am spus să se comporte cum trebuie.

— De asta zâmbea încontinuu la mine? M-a cam speriat cu faza asta.

REGULILE LINEI DE MERS CU SCUTERUL:

1. Niciodată nu se merge cu scuterul când eşti udă leoarcă.
2. Niciodată nu se merge cu scuterul când ai fustă scurtă.
3. Încearcă să fii atentă la semnalele luminoase. Altfel, de fiecare dată când şoferul accelerează, ai să te propteşti în el şi-o să urmeze o clipă de descâlcire, după care te îngrijorezi crezând că el e convins că o faci dinadins.
4. Dacă, din întâmplare, nu urmezi regula numărul doi, ai grijă să eviţi contactul vizual cu şoferii bărbaţi. Altfel te vor claxona entuziasmaţi de fiecare dată când îţi zboară fusta în sus.

Ren a întors pe o stradă cu sens unic şi s-a oprit în dreptul unei clădiri cu două etaje în jurul căreia era o coadă lungă de oameni.

— Aici este.

Prin ferestre pulsa muzica. Mi-am simţit stomacul ajuns în sandale:

— Ăsta e chiar un club *club*.

— Da.

— O să fie nevoie să dansez?

— Ren!

De cealaltă parte a străzii, Elena încerca să alerge spre noi, dar tocurile făceau din asta o treabă dificilă. Efectul obţinut era oarecum „frankensteinian”.

— Ne-a trecut Pietro pe listă. *Ciao,* Lina! Mă bucur să te revăd, a spus apăsându-şi obrazul de al meu şi scoţând un sunet ca de pupat zgomotos. Ai o rochie foarte frumoasă.

— Mersi. Şi mersi că ne-ai băgat înăuntru. Chiar am vrut să văd cum e în Space.

— Ah, da, mi-a spus Ren ceva despre părinţii tăi, au fost şi ei aici cândva, nu? Nu sunt aici în seara asta, nu?

Am râs:

— Nu, în mod cert nu.

— Cine vine în seara asta? s-a interesat Ren.

— Toată lumea a zis că vine, dar o să vedem noi cine apare Nu-ţi face griji, Lorenzo. Sunt sigură că cineva-ul ăla va veni. *Vieni,* Lina.

Şi-a unit braţul cu al meu şi m-a tras după ea pe stradă până în faţa rândului. Avea deja un obicei, să mă tragă după ea.

— *Dove vai?*{59} a ţipat un tip de la rând când i-am trecut înainte.

Şi-a azvârlit părul pe spate:

— Ignoră-l. Noi suntem mult mai importanţi. *Ciao,* Franco!

Franco purta un tricou negru şi era disproporţionat de musculos în sus, ca şi cum ar fi sărit de ziua exerciţiilor pentru picioare de mult prea multe ori. Tipul a desfăcut cordonul de catifea de pe un stâlp

care bloca intrarea şi ne-a permis să intrăm.

Am păşit într-un hol pe jumătate luminat, plin de haine. Să fie garderoba?

— Continuaţi, ne-a zis Elena. Petrecerea e în direcţia asta.

Am continuat să înaintez, cu braţele întinse în faţă, oarbă ca un liliac. Era extrem de întunecos. Şi de zgomotos. În fine, am intrat într-o cameră dreptunghiulară cu un bar lung într-o parte. Se auzeau două melodii diferite, una în engleză, alta în italiană şi undeva în spate era un grup care făcea karaoke. Lumea nu putea vorbi, doar urla, să se facă auzită.

— Lina, vrei ceva de băut? m-a întrebat Elena arătându-mi barul.

Am dat din cap.

— O să-i aşteptăm aici să se strângă. Odată intraţi în club, nu mai avem cum să ne găsim unii pe alţii.

— Nu ăsta e clubul? am întrebat-o.

A râs ca şi cum m-ar fi considerat simpatică.

— Nu, ai să vezi imediat.

Am privit de jur-împrejur. Asta să fi fost camera în care Howard spusese primul „Hadley…?" Mă puteam aştepta să-l văd rezemat de perete, cu vreo două capete bune mai înalt decât restul lumii. Doar că nu făcea deloc parte din scena asta. Era, mai degrabă, un tip pe care ţi-l imaginai pe plajă, relaxat, iar cei de aici erau genul ăla de ghici-cât-de-scumpi-sunt- blugii-ăştia-rupţi-ai-mei.

Ren m-a înghiontit:

— Vrei să cânţi cu mine la karaoke? Am putea să alegem ceva în italiană şi eu să mă prefac că nu vorbesc nici eu italiana. Am muri de râs. Ce zici…

S-a întrerupt, văzând cum Marco şi Mimi îşi croiau drum spre noi. Mimi avea o fustă minusculă şi părul lung prins într-o coadă lejeră, pe spate. N-avea nici măcar un fir de păr ca Meduza. L-am privit scurt pe Ren. Îi plăceau şi picioarele ei?

Bine, mda, aşa era, îi plăceau.

Cineva trebuia să-l înveţe odată pentru totdeauna arta discreţiei.

— Salutare, oameni buni, ne-a urlat Marco, cu un volum impresionant al vocii. Lina! a ţipat venind spre mine cu braţele deschise, dar m-am ferit. Se pare că eşti prea rapidă pentru mine.

— Ai să încerci să mă iei în braţe de fiecare dată când ai să mă vezi?

— Da, mi-a răspuns, după care s-a întors şi a luat-o în braţe pe Elena. Întreab-o pe Elena.

— Marco, *basta!* Lasă-mă jos sau te dau de mâncare la o haită de lupi.

— Asta-i nouă, zise Marco rânjind la mine. E destul de creativă cu ameninţările.

Mimi ţipa, la rândul ei, încercând să acopere muzica cu vocea.

— Ren, de ce nu m-ai mai sunat? Nu ştiam dacă o să vii sau nu aici.

Nu i-am putut auzi răspunsul, dar am văzut-o zâmbind şi începând să se joace cu nasturii cămăşii lui, lucru care n-ar fi trebuit să mă deranjeze, dar a cam făcut-o. Chiar dacă îl plăcea, asta nu însemna că trebuia să-şi expună în public afecţiunea ei suedeză.

— Lina?

M-am întors cu încetinitorul. *Te rog, fă să fie el…*

— Thomas!

Avea un tricou albastru regal pe care scria IZGONIT DIN AMSTERDAM şi arăta chiar mai bine decât mi-l aminteam. Dacă asta mai era posibil. Am uitat imediat de jocul lui Mimi cu nasturii.

— Mi-a spus Elena că s-ar putea să vii şi tu. Am încercat să-l sun pe Ren să…

— Salut, intrusule! i-a spus Ren îngrădindu-l dintr-o parte şi aproape rostogolindu-l.

— Ren, ce naiba? a zis el îndreptându-se.

— Cred c-am avut vreo zece apeluri de la tine.

— Nu era nevoie decât să răspunzi la unul din ele.

Ren a ridicat din umeri:

— Iartă-mă, omule. Am fost ocupat.

Mimi s-a furişat lângă Ren şi m-a fixat din priviri de parcă nu ar avut habar cine eram.

— Bună, Mimi, am salutat-o eu.

— Bună, a răspuns mijindu-şi ochii.

— Sunt Lina. Ne-am cunoscut în seara aia, la Elena, mai ştii?

— Îmi amintesc.

Elena s-a avântat în mijlocul grupului nostru straniu tensionat:

— *Ragazzi,* gata cu vorbăria! Vreau să dansez.

— Tu dansezi? m-a întrebat Thomas.

— Nu prea.

— Nici eu. Am putea să stăm de vorbă. Să mergem să ne plimbăm pe cheiul lui Arno. Ştiu un loc mişto…

— Nici vorbă, s-a băgat Ren luându-mă de mână. Thomas, nu-i poţi lua experienţa asta. E la Space. Vrea să danseze.

— Nu am cine ştie ce gânduri de dansat, am protestat eu.

— Ba sigur că da, a continuat el coborându-şi vocea. Pe bune, acum. Aici a început totul, nu?

Am încuviinţat, apoi l-am privit pe Thomas:

— Mai bine rămân. N-aş suporta să trăiesc cu gândul că am ratat şansa să mă fac de râs în public.

— Ar fi oribil să-ţi etalezi mişcările à la *Dirty Dancing.* Nimeni nu râde de iubita mea.

— Pe bune, ştii mult prea multe despre filmul ăsta!

— *Ragazzi!* ne-a strigat Elena. Vorbesc serios, hai să mergem!

Am urmat-o printr-o uşă îngustă. Thomas şi-a sprijinit mâna pe spatele meu provocându-mi tot soiul de senzaţii plăcute, şi ne-am trezit curând urcaţi pe o rampă şi apoi într-o cameră mare. Preţ de o secundă nu am văzut nimic solid, totul părea o mişcare continuă. Apoi am fost scăldaţi în lumina unui reflector şi… Doamne Dumnezeule!

Ne-am trezit într-o încăpere gigantică cu un tavan înalt de vreo şapte metri jumate şi în care forfoteau oamenii ca într-un furnicar, doar că purtau haine de firmă. Din loc în loc am văzut instalate nişte platforme, aşa că unii din ei erau la un metru jumătate deasupra tuturor celorlalţi. Şi toţi dansau. Şi nu vorbesc de mişcări simple, de genul „umple coşul de cumpărături" sau „stropitoarea de apă" care dominau balurile mele de acasă. Dansau de-a binelea. Un dans de tipul hai-să-facem-sex-pe-ringul-de-dans.

Mamă, în ce m-ai băgat?

— Bine ai venit la Space, mi-a strigat Ren în ureche. Niciodată nu l-am văzut aşa de aglomerat. Poate fiindcă e sezon turistic.

— Ţineţi-vă după mine, a vorbit Marco punându-şi mâinile înainte ca un săritor la trambulină şi începând să-şi croiască drum prin mulţime, cu noi în urma lui.

— *Ciao, bella,* mi-a şuierat la ureche un bărbat.

Mi-am tras capul deoparte. Toţi cei pe lângă care treceam erau transpiraţi. Locul ăsta era destul de greţos.

Într-un târziu, am ajuns într-un pic de spaţiu, undeva pe la mijlocul ringului şi toţi au început să danseze. Imediat. Bănuiesc că nimeni nu avea nevoie de o perioadă de încălzire înainte să-şi dea drumul la mişcări, nu?

Am simţit cum încep să-mi transpire palmele. Era momentul să-mi ţin discursuri de creştere a stimei de sine. *Lina, eşti o tânără încrezătoare şi ai totul sub control. De ce nu încerci să faci o versiune mai sexy a alergătorului? Sau să dansezi Hokey Pokey? Nu mai sta nemişcată. Eşti complet ridicolă.* Am făcut greşeala fatală să mă uit la Mimi, ceea ce a înrăutăţit lucrurile de un milion de ori. Avea braţele ridicate deasupra capului şi arăta trăsnet! Mişto-sexy-europeano-trăsnet. Am vrut instantaneu să mă târăsc undeva într-o gaură.

— Hai, că te pricepi, mi-a strigat Ren încurajându-mă cu degetul mare ridicat în sus.

M-am ghemuit. *Bine, haide, începi să te mişti. S-o copiez oare pe Elena? Hai să ne legănam înainte şi înapoi. Mişcă-ţi şoldurile. Prefă-te că nu te simţi complet idioată.* I-am aruncat o privire lui Thomas. Făcea un pas ciudat de înainte-înapoi care m-a făcut să-mi doresc să mă topesc în uitare, fiindcă *era aşa de dulce…* Nici el nu ştia să danseze. Poate mergeam împreună la plimbare prin Florenţa mai târziu.

Ceva absolut nebunesc s-a petrecut imediat după aceea. Muzica era

aşa de tare că-mi bubuia şi răsuna prin oase şi dinţi şi toţi din jur se distrau aşa de bine, că dintr-odată am început să dansez. De-adevăratelea. Să mă distrez pe bune. Ei, poate nu chiar la fel de bine ca Ren care dansa cu Mimi în stilul *Dirty Dancing,* dar oricum. DJ-ul şi-a tras microfonul aproape de gură şi-a ţipat ceva în italiană, iar toţi l-au aclamat şi şi-au ridicat paharele deasupra capetelor.

— El e prietenul meu. *E mio amico!* a ţipat Elena.

— Lina, te descurci de minune! mi-a strigat Ren.

Mimi făcea o mişcare nebunească de rotire a şoldurilor, o chestie care arăta ca şi cum ar fi necesitat o concentrare maximă, dar când l-a auzit pe Ren mi-a aruncat o privire ca un vortex polar. Aveam senzaţia că nu mă plăcea prea mult. Thomas mi-a dat un ghiont cu umărul:

— Ai mai fost vreodată într-un loc ca ăsta?

— Nu.

— E ciudat, ar trebui să ai douăzeci şi unu de ani să intri într-un club ca ăsta în State.

Eram aşa de aproape unul de altul că-i puteam vedea picăturile mici de transpiraţie din păr. Până şi transpiraţia îi era sexy. Eram, în mod oficial, dezgustătoare.

Ren s-a desfăcut de Mimi şi a venit lângă mine, de cealaltă parte.

— Te distrezi?

Nu mai avea suflare.

— Da.

— Bine. Mă întorc imediat.

Mimi l-a luat de mână şi au dispărut în mulţime.

Thomas a făcut o mutră uimită:

— E cam protector cu tine, nu crezi?

— E din cauza lui taică-meu. Îl tot bate la cap, aşa că lui Ren îi e teamă să nu mi se întâmple ceva şi să fie singurul vinovat.

— N-o să ţi se întâmple nimic. Eşti cu mine acum.

Cam mult spus, dar am zâmbit oricum. Ca o idioată. Thomas îmi bloca orice control pe care-l aveam asupra muşchilor faciali. Şi-a ridicat bărbia privind pe deasupra mulţimii.

— Uite-l. Se pare că *vorbeşte* cu Mimi.

M-am ridicat pe vârfuri prinzând ocazia să-mi odihnesc mâna pe umărul lui. Ren şi Mimi stăteau sprijiniţi de perete, ea avea braţele încrucişate şi părea enervată. Sau poate aşa arăta ea de obicei.

— Deci, sunt împreună, nu?

— Da. O place de vreo doi ani. Se pare că perseverenţa chiar dă roade.

Am încuviinţat:

— Da.

— Ştii ce, trebuie să-l sun pe tata şi pe urmă merg să-mi iau ceva de băut. Vrei şi tu?

— Sigur, mersi.

Mi-a trimis unul din zâmbetele lui care-mi topea oasele şi s-a făcut nevăzut în mulţime.

— Lina, dansează cu mine, m-a rugat Elena luându-mi braţele şi învârtindu-mă pe loc. Ce se întâmplă cu tine şi Thomas? Este *amore?*

Am râs:

— Nu ştiu. E doar a doua oară când îl văd.

Da, dar te place. Îmi dau seama. El nu e niciodată interesat de nimeni şi alaltăieri seară, după ce ai plecat, m-a întrebat dacă am numărul tău.

— Oh, la, la, a spus Marco. Fata nouă şi cu Thomas.

Elena şi-a dat ochii peste cap:

— Parcă ai fi copil mic.

— Ah, da? Ia zi, poate un copil mic să facă asta? a zis îndoindu-şi braţele de la coate şi începând să facă dansul robotului.

— Marco, *basta!* Eşti jalnic la asta.

— Vrei să fac dansul viermelui?

— Nu!

Melodia s-a transformat într-una mult mai ritmată şi-n curând toţi trei ne-am apucat de mâini şi-am început să sărim în sus şi-n jos ca nişte puştani. Nu era de mirare că-i plăcuse mamei aici. Era destul de distractiv. În afara faptului că temperatura continua să crească. Nu aveau oare niciun fel de aer condiţionat?

— Pe unde-i Thomas? m-a întrebat Elena.

Cârlionţii i se lipiseră de frunte din cauza transpiraţiei.

— S-a dus să ia ceva de băut.

— E plecat de mult, a zis făcându-şi vânt cu mâna. *Fa troppo caldo.* Transpir ca un porc.

Dintr-odată, am simţit cum se înclină camera cu mine şi am fost pe punctul de a cădea. Elena m-a prins de braţ:

— Eşti bine?

— Am ameţit. E prea cald.

— Ce?

— Mi-e prea cald!

— Şi mie, a urlat Marco. Mi-e prea cald!

— Trebuie să stau jos un minut.

— Lina, sunt nişte canapele pe aici. Uite acolo, a zis indicându-mi locul în care stătuseră Ren şi Mimi. Vrei să vin cu tine?

— Nu, e în regulă.

— Îi spun eu lui Thomas unde eşti.

— Mersi, am spus şi-am pornit spre cealaltă parte a ca

Canapelele arătau ca nişte incubatoare pentru cine ştie ce boli infecţioase, dar eram disperată. Simţeam că era posibil să leşin în orice clipă. Prima canapea era ocupată de un tip costeliv, răstignit pe

spate. Avea nişte lanţuri de aur şi o pereche de ochelari imensă şi tresărea la intervale regulate de parcă s-ar fi aşezat pe el o muscă sau aşa ceva. Un domn mai în vârstă era aşezat în celălalt capăt şi când m-a văzut mi-a zâmbit şi mi-a spus ceva în italiană.

— Îmi cer scuze, nu înţeleg, am zis făcându-mi loc mai departe.

Simţeam cum îmi bubuie capul în ritm cu muzica. Speram să găsesc un loc gol pe undeva, altfel urma să mă alătur amicului meu rapper leşinat alături.

Uite-l! M-am grăbit să prind locul liber, dar m-am oprit fix când am ajuns acolo, fiindcă am simţit pe fund o pereche de mâini. Şi nu într-un mod accidental. M-am răsucit. Era tipul în vârstă de pe canapea. Avea părul lung, slinos şi mirosea, printre altele, ca un şobolan murat în vodcă. Sau aşa îmi închipuiam eu că ar mirosi aşa ceva.

— *Dove vai, bella?*

— Lasă-mă în pace!

S-a întins şi mi-a pipăit umărul cu degetele. Am ţâşnit într-o parte:

— Nu pune mâna pe mine!

— *Perche? Non ti piaccio?* m-a întrebat şi am observat că unul din dinţi era gri.

Era mult mai bătrân decât crezusem eu la început. Cu zece ani mai bătrân decât oricine altcineva de acolo.

Dă-o încolo de canapea. M-am întors să fug, dar s-a întins după mine şi m-a prins de braţ. Tare:

— Termină! am spus şi mi-am smucit mâna, dar m-a strâns şi mai tare. Elena! Marco! am ţipat, deşi nu-i vedeam nicăieri.

Pe unde era Ren? Am încercat să mă trag deoparte, dar bărbatul m-a cuprins de talie trăgându-mă spre el până când mi-am simţit pelvisul unit de al lui.

— Dă-mi. Drumul!

Un cap în piept? Un genunchi în biluţe? Ce trebuia să faci când erai atacată? Rânjea şi-mi evita fiecare mişcare disperată pe care o făceam. Cum aveam să ies din asta? Erau oameni de jur împrejur, numai că nimeni nu-mi dădea atenţie.

— Ajutor!

Dintr-odată, m-a apucat cineva de umeri şi m-a tras deoparte, iar omul şi-a slăbit strânsoarea cât să-mi trag corpul deoparte. Era Mimi. Cu un aer de războinică frumoasă şi ofticată.

— *Vai via, fai schiffo,* a zbierat ea la bărbat. *Vai!*

Omul şi-a ridicat ambele braţe în aer, rânjind şi a luat-o din loc.

— Lina, de ce nu i-ai spus să plece?

— Am încercat. Nu a vrut deloc să-mi dea drumul.

— Să încerci mai tare data viitoare. Spune-le *stronzo* şi dă-i jos de pe tine. Eu sunt nevoită tot timpul să fac asta.

— *Stronzo?*

Tremuram toată. Mi se părea că tocmai fusesem azvârlită într-un tomberon – ceea ce mi se părea complet revoltător. Şi-a încrucişat braţele la piept:

— Ia zi, care-i treaba cu tine şi Ren? Ce se petrece?

Am încercat să mă concentrez:

— Îmi cer scuze, ce ai spus?

Mi-am frecat braţele străduindu-mă să-mi şterg de pe piele senzaţia mâinilor lui Dinte Gri.

— Ce se petrece cu tine şi Lo-ren-zo?

Vorbea rar, exagerându-şi cuvintele, crezând probabil o puteam înţelege.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Dar el unde era, oare?

Mimi m-a privit o clipă:

— Ştii că Ren e cu mine, da? Stă cu tine doar pentru că-i pare rău că ţi-a murit mama.

Probabil că aveam ceva adrenalină rămasă de la întâlnirea mea cu domnul GreţosMcGreţoşenie, dar m-am trezit debitând prima chestie care mi-a trecut prin cap:

— De asta ţi-a ignorat toate apelurile aseară?

I-am văzut ochii mărindu-se şi a păşit spre mine, cu un aer ucigaş:

— A stat acasă cu sora lui mai mică.

— Nu, a fost la Ponte Vecchio cu mine.

Te rog, dă Doamne să-l fi pronunţat cum trebuie.

— Aici erai!

Thomas s-a băgat între noi, cu câte un pahar de apă minerală în fiecare mână. A privit-o pe Mimi şi a pălit:

— Hopa! Ce am pierdut?

— Tacă-ţi gura, Thomas, a spus şi a plecat smucindu-se.

— Ce-a fost toată chestia asta? m-a întrebat Thomas.

— N-am nici cea mai vagă idee…

— Lina!

Ren îşi făcea loc prin mulţime.

— Aici erai. Vrei să pleci? Cred că sunt o mie de grade. Probabil li s-a stricat aerul condiţionat.

Am simţit cum mă cuprinde uşurarea şi cum trebuie să-mi opresc un lac de lacrimi fierbinţi.

— Pe unde ai fost?

— Te-am căutat, a spus plecându-se spre mine. Eşti bine?

— Vreau să plec. Acum.

— Şi eu trebuie să plec, a intervenit Thomas. Merg şi eu cu voi doi.

Cred că ne-a luat vreo oră să ieşim de acolo şi când am ajuns pe trotuar am tras câteva guri de aer rece, ca şi cum am fi ieşit de pe fundul oceanului.

— Libertate, a spus Thomas. Zici că ne-au pus la fiert înăbuşit.

M-am rezemat de zid şi am închis ochii. Nu mai voiam să intru niciodată acolo. Niciodată. Ren m-a atins pe braţ:

— Lina, eşti bine?

Am făcut un semn de jumătate da şi jumătate nu. Bine? Încă mai simţeam mirosul şobolanului ăluia murat.

— Ia zi, ce părere ai despre Space? E locul perfect să începi o relaţie?

— A cui relaţie? a întrebat Thomas. A mea cu Lina? a continuat el cu o privire plină de subînţeles pe care abia dacă am observat-o.

— Vorbeşte despre părinţii mei.

Am tras adânc aer în piept:

— M-a atacat un tip mai bătrân. M-a prins şi n-a vrut să-mi mai dea drumul.

— Ce vrei să spui? În Space? a zis Ren întorcându-se ca şi cum ar fi putut vedea prin ziduri. Când?

— Exact înainte să mă găseşti tu. M-a salvat Mimi.

— Deci asta se petrecea acolo, a remarcat Thomas. Eşti în regulă? Ce nenorocit!

— Te doare ceva? m-a întrebat Ren.

— Nu, doar că a fost oribil.

Ren avea un aer furios:

— De ce nu ai strigat după mine? L-aş fi distrus.

— Habar nu aveam pe unde erai.

Lui Thomas a început să-i sune telefonul şi s-a uitat bombănind:

— Mă tot sună taică-meu. Avem rude venite în oraş şi i-am promis că nu stau mult plecat, a spus privindu-mă. Dar nu plec până când nu-ţi aflu numărul de telefon.

— Da, sigur.

Repetasem acasă pentru scena asta, dar când a venit momentul să-i spun numărul, l-am uitat şi-am fost nevoită să uit la hârtia pe care-l scrisesem.

— Excelent. Te sun mâine.

M-a strâns în braţe, după care l-a bătut pe Ren pe umeri şi i-a spus:

— Haide, pa, ne mai vedem.

— Pa, a spus şi Ren şi s-a întors să-l vadă plecând.

M-am folosit de asta şi mi-am şters ochii. Aveam rimelul întins peste tot.

— Avea un tricou complet tâmpit, nu crezi?

— Poftim?

— „Izgonit din Amsterdam”. Nimeni nu e izgonit din Amsterdam. Tocmai asta-i chestia.

— N-am de unde să ştiu.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat acolo. N-ar fi trebuit

să te las singură, a zis privindu-mă mai îndeaproape. Stai puţin. Ce faci, plângi?

— Nu, i-am răspuns şi o lacrimă uriaşă mi s-a rostogolit pe obraz. Urmată de alta.

— Ah, nu.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a privit în ochi:

— Îmi pare foarte rău. N-o să mai mergem niciodată acolo.

— Îmi cer scuze, mă simt complet aiurea. Dar tipul ăsta a fost dezgustător.

Dar acesta era doar pe jumătate motivul pentru care plângeam. Am tras adânc aer în piept:

— Ren, de ce i-ai spus lui Mimi că a murit mama?

Am văzut cum i se măresc ochii:

— Nu ştiu. A venit vorba. M-a întrebat de ce te-ai mutat aici şi i-am spus. De ce, ţi-a spus ceva?

— Ştii, nu trebuie să-ţi fie milă de mine. Nu am nevoie să-mi citeşti jurnalul şi să mă duci peste tot. Pot să mă descurc şi singură. Înţeleg prea bine că ai şi tu o viaţă a ta.

— Că… ce? Nu mi-e deloc milă de tine. Vreau să zic, da, e trist că ţi-ai pierdut mama, dar îmi petrec tot timpul cu tine fiindcă îmi place. Eşti… diferită.

— Diferită?

— Ştii ce vreau să spun, cum am vorbit noi doi aseară. Suntem la fel, mai ştii?

Mi-am trecut braţul peste faţă, ca şi cum asta avea să ajute pe deplin la situaţia rimelului:

— Îmi promiţi?

— Da, îţi promit. De unde ţi-a venit ideea asta?

— De la Mimi, am spus şi m-am oprit.

Mai conta? Era doar o fată geloasă. Şi de fiecare când o vedea, Ren se purta de parcă atunci ar fi câştigat la loterie.

— Ce anume a spus Mimi?

— Nimic. Putem să mergem la Piazza Signoria? Vreau să văd statuia aia.

Capitolul 15

Am rămas tăcuţi tot drumul spre Piazza. Trecuse deja de ora 11 şi oraşul avea un alt aer. Ca şi cum se golise. Ca mine, după o jenantă criză de plâns post-club. Ren a oprit scuterul lângă bordură şi ne-am dat amândoi jos.

— Asta este?

— Asta este. Piazza Signoria.

Mă privea ca pe o cutie cu globuri de sticlă de Crăciun, dar eram încă plină de suspine, aşa că era oarecum îndreptăţit s-o facă.

Am păşit în piaţă. Una dintre laturi era limitată de o clădire masivă, cu aer de fortăreaţă, care avea un turn cu ceas şi-n faţa căreia se găsea o statuie a unui bărbat înconjurat de câteva siluete mai mici. O mână de oameni se plimbau de colo-colo, dar în mare parte era liber.

— Ce e clădirea de acolo? am întrebat.

— Palazzo Vecchio.

— Ceva… vechi… Palatul vechi?

— *Essattamente.* Devii din ce în ce mai bună.

— Ştiu. Am recunoscut cuvântul „vechi". Practic, sunt deja fluentă.

Ne-am zâmbit. Îmi simţeam ochii ca pe nişte baloane cu apă, dar măcar nu mai scânceam. Bleah. Am avut noroc că nu mă abandonase la cea mai apropiată staţie de taxiuri.

— Şi mai zi-mi o dată, ce spuneai că s-a petrecut aici?

— Ăsta e locul în care i-a spus prima dată că o iubeşte. Se uitau la o statuie. Ceva cu „răpi"…

— Ah, da. *Răpirea sabinelor.* Cred că e pe undeva prin zona aia acoperită.

Am înaintat în piaţă şi am trecut pe lângă alte statui, după care am pătruns printr-o intrare arcuită într-o curte interioară plină de sculpturi. Am recunoscut-o imediat:

— Uite-o.

Răpirea sabinelor era făcută din marmură albă şi aşezată sus pe un piedestal, cu cele trei siluete îmbinându-se într-o coloană înaltă. Am înconjurat-o agale. Mama avusese dreptate. Nimeni nu arăta fericit *per se,* însă erau conectaţi şi în mod cert se completau unul pe celălalt. Erau totodată goi şi le ieşeau în afară toţi muşchii şi tendoanele, pretutindeni. Giambologna nu se ţinuse de poante.

Ren mi-a arătat:

— Uite cum priveşte femeia în urmă, la celălalt bărbat. Sigur nu voia să meargă. Iar tipul de jos pare speriat de moarte. Mi se pare mie, sau e un loc complet aiurea în care Howard s-a găsit să-i spună mamei tale c-o iubeşte?

— Da, dar studia Istoria Artei şi tocmai îi spusese toată povestea. M-

ar surprinde să aflu că nu are nicio semnificaţie pentru el, personal.

Ren a ezitat:

— Că tot veni vorba de Howard… Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce?

A tras adânc aer în piept:

— L-am întrebat aşa, de departe, despre brutăria aia secretă.

M-am răsucit imediat:

— Ren! I-ai spus despre jurnal?

— Nu, sigur că nu, a zis dându-şi părul din ochi şi evitându-mi privirea. Am avut discuţia asta când te pregăteai tu de club. Am inventat o poveste despre maică-mea care a găsit o brutărie secretă când s-a mutat aici, şi pe urmă l-am întrebat dacă el ştia vreuna. Aveam de gând să-ţi fac o surpriză şi să te duc în seara asta acolo, după Space.

M-a privit într-un târziu, cu nişte ochi mari, în care se citea emoţia, şi a oftat. Ar fi fost ca şi cum încercam să mă supăr pe un pui de focă.

— Ţi-a spus unde este?

— Nu. Tocmai asta a fost chestia ciudată. Mi-a spus că n-a fost niciodată în viaţa lui în aşa un loc.

Am mijit ochii:

— Cum? Şi i-ai descris-o?

— Da. Am încercat să fiu destul de vag, să nu-şi dea seama că vorbeam despre întâlnirile lui cu mama ta, dar s-a comportat de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică idee.

— Adică, nu şi-a amintit că a dus-o acolo?

A clătinat din cap:

— Nu, a fost mai mult de atât. Ca şi cum n-ar fi auzit niciodată în viaţa lui de vreo brutărie secretă în Florenţa.

— Poftim? Asta nu pare deloc ceva ce-ai putea uita vreodată.

— Aşa zic şi eu, nu?

— Oare te-a minţit?

— Poate. Dar de ce s-o facă? s-a întrebat clătinând încă o dată din cap. Am tot încercat în ultimele ore să descopăr vreun motiv pentru care ar fi putut uita de brutărie, dar nu am găsit nimic până acum. Nu vreau să te supăr, dar povestea părinţilor tăi e cam şubredă.

Mi-am rezemat spatele de una din coloane şi m-am prăbuşit la pământ cu un zgomot înfundat.

— Mie-mi spui… De ce crezi că citesc jurnalul ăla?

S-a aşezat alături şi s-a aplecat lângă mine până când ni s-au atins braţele:

— Îmi pare rău.

Am dat afară aerul, cu zgomot:

— Nu-i nimic. Ai făcut ce trebuia. E ceva putred la mijloc. Şi eu m-am tot gândit la asta.

— Poate că ar trebui să-l întrebi despre o altă chestie jurnal. Să-l testezi puţin.

— Cum ar fi *Răpirea sabinelor?*

Am privit-o amândoi deodată.

— Mda. Să vezi ce face când îl întrebi despre asta.

— Bună idee! am spus privind în jos.

Venise rândul meu să ezit:

— Uite ce-i, am făcut o chestie… pentru care cred că ar trebui să-mi cer scuze.

— Ce anume?

— Când eram la Space, m-am… certat oarecum cu Mimi şi i-am spus că i-ai ignorat apelurile când erai cu mine pe Ponte Vecchio.

I-am văzut ochii mărindu-se:

— *Cavolo.* Probabil că de-asta mi-a spus că sunt un *cretino* şi-a plecat, nu?

— *Probabil.* Adică, nu ştiu ce e acela *cretino,* dar îmi cer scuze. Thomas mi-a spus că-ţi place de mult timp de ea şi sper să nu fi stricat lucrurile între voi doi.

— Am s-o sun când ajung acasă. O să fie totul în regulă, a spus de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine însuşi.

Am tras adânc aer în piept:

— Ştii ce, am să înţeleg dacă n-ai să mai poţi să te vezi cu mine. Mi se pare că se cam complică lucrurile pentru tine.

— Nu. Nu se complică nimic, a zis şi şi-a scos mobilul din buzunar. Este aproape unsprezece jumătate. Ne întoarcem la cimitir?

— Da. Ar trebui să mă apuc din nou de jurnal.

— Şi de bărbatul cel misterios.

Când am ajuns acasă, l-am găsit pe Bărbatul Misterios scoţând, în mod inexplicabil, din cuptor o tavă cu brioşe.

— Faci prăjituri?

— Da.

— Dar e aproape miezul nopţii.

— Mă specializez în dezastre din bucătărie făcute târziu în noapte. Mi-a trecut prin cap că ţi-ar plăcea o gustare când ajungi acasă, iar brioşele mele cu afine sunt legendare. Şi prin „legendare” vreau să spun comestibile. Ia loc.

Era o comandă. Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat.

— Ia spune-mi, pe unde ai mai umblat în noaptea asta?

Am ezitat o secundă, după care m-am avântat:

— La Space. E un club lângă Arno.

A lăsat să-i scape un chicotit:

— Încă mai există?

Aha! Măcar îşi mai amintea de Space.

— Da. Ai fost acolo?

— De multe ori. Şi mama ta.

M-am aplecat spre el:

— Şi… aţi fost împreună?

— De multe ori. De obicei în serile în care ar fi trebuit să învăţăm. Nu ştiu cum mai e acum, dar era un loc unde se întâlneau studenţii străini. Erau o mulţime de americani.

A mutat câteva brioşe pe o farfurie, după care a aşezat-o pe masă şi şi-a tras şi el un scaun.

— Mi s-a părut cam jegos. Nu prea mi-a plăcut.

— Nici mie nu-mi plăcea, să fiu sincer. Plus că nu-s cine ştie ce dansator.

Deci lui trebuia să-i mulţumesc pentru calităţile mele de dansatoare. Am luat o brioşă şi-am desfăcut-o, iar aburul mi-a urcat în rotocoale spre faţă. *Acum ori niciodată.*

— Auzi, Howard, vreau să te întreb ceva. Ştii o mulţime de lucruri despre istoria artei, nu?

— Da, mi-a răspuns zâmbind. Ăsta-i un subiect despre care-ţi pot spune destule. Ştii că predam Istoria Artei când am cunoscut-o pe mama ta, nu?

— Da.

Mi-am coborât privirile spre brioşă şi-am tras adânc aer în piept:

— După ce am plecat de la Space, am făcut o plimbare cu Ren şi ne-am oprit într-o piaţă. *Piazza della Signoria,* parcă! În fine, era o statuie interesantă acolo, dar nu am ştiut care era povestea ei.

— Hm.

S-a ridicat, a luat cutia de unt de pe blat şi s-a aşezat la loc.

— Sunt o mulţime de statui acolo. Ştii cumva cine a sculptat-o?

— Nu. Era într-o galerie în aer liber. Ca într-un fel de curte interioară acoperită. Puteai să intri fără probleme.

— Ah, da. La Logia dei Lanzi. Să vedem… sunt leii casei Medici, şi Cellini… Cum arăta?

— Erau doi bărbaţi şi o femeie, am spus ţinându-mi răsuflarea.

— O femeie pe care o ţinea unul din ei în braţe?

Am încuviinţat. Howard a zâmbit:

— *Răpirea sabinelor.* E chiar interesantă, fiindcă artistul – Giambologna – nici măcar nu a considerat-o o operă de artă adevărată. A intenţionat să facă o demonstraţie artistică prin care să arate că este posibil să încorporezi trei figuri umane într-o singură sculptură. Nici măcar nu s-a străduit să-i dea vreun nume, şi până la urmă a ajuns să fie opera pentru care a rămas cunoscut.

Bun. Interesant, dar nu era nici pe departe povestea pe care i-o spusese mamei. Am mai încercat o dată:

— Ştii cumva dacă mama a văzut-o vreodată?

A lăsat capul într-o parte:

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc să-i fi vorbit vreodată despre Giambologna. De ce? Ţi-a povestit despre asta?

Nu-mi amintesc. Avea chipul la fel de senin ca o tabletă de ciocolată. În mod cert spunea adevărul, dar ar fi fost oare posibil să fi uitat? Suferise oare vreo traumă la cap sau avea cumva vreun blocaj mintal care-l împiedica să-şi amintească detaliile relaţiei lui cu mama?

Brusc am simţit cum mi se infiltrează în fundul minţii un gând nou. Dar dacă nu uitase? Şi nici nu încerca să nege lucrurile? Dacă… Am ţâşnit în picioare, zdrobind brioşa în mână:

— Trebuie să merg sus.

Am fugit din cameră înainte să mă întrebe de ce.

Urcam treptele şi auzeam vorbele maică-mii învârtindu-mi-se în cap: *Da, X. Mă îndoiesc că o să-mi citească vreodată cineva jurnalul, dar îi dau acest nume, pentru orice eventualitate.*

De cum am ajuns în dormitor, am încuiat uşa în urma mea şi-am scotocit după jurnal. Am aprins veioza şi-am început să-l răsfoiesc:

Howard: Gentlemenul sudist perfect (gigantul sudist, aşa îi spune *Francesca),* arătos, blând, genul acela de tip care intra în luptă pentru tine.

Îmi place la nebunie Italia! Dar, sinceră să fiu, m-aş fi îndrăgostit de X oriunde în lumea asta.

Howard s-a oferit să mă conducă acasă şi m-am trezit povestindu-i despre Adrienne şi medium.

„Nu se poate!”, mi-am spus cu răsuflarea întretăiată.

Exista un motiv întemeiat pentru care Howard nu ştia despre brutăria secretă şi nici despre semnificaţia statuii lui Giambologna şi pentru care mama „greşise” şi-i spusese numele lui real.

Nu el era X!

— Addie, răspunde, răspunde, am şoptit.

— Salut, sunt Addie! Lăsaţi un mesaj şi am să…

— Ah!

Am aruncat telefonul pe pat şi am început să străbat camera dintr-o parte în alta. Unde era? M-am dus în dreptul geamului. Mama mea fusese îndrăgostită de cineva care nu era Howard. Avusese o aventură pasională în care s-a afundat complet şi a sfârşit însărcinată *cu copilul altcuiva.* Al lui Howard. Asta să fi fost alegerea ei greşită? Că rămăsese însărcinată cu Howard când de fapt era îndrăgostită de cu totul

altcineva? Ăsta era motivul pentru care fugise din Italia?

M-am prăbuşit pe scaun, dar m-am ridicat înapoi la loc. Ren trebuia să-mi răspundă! Am plonjat pe pat cotrobăind după telefon prin cuverturi şi i-am format numărul.

Mi-a răspuns după al doilea ţârâit:

— Lina?

— Bună! Auzi, am făcut ce mi-ai sugerat. L-am întrebat despre statuie.

— Şi ce a zis?

— Ştia totul despre ea, toată istoria, toate cele. După care l-am întrebat dacă a văzut-o vreodată cu mama şi nu a fost în stare să-şi amintească.

— Care-o fi treaba? Ori are cea mai slabă memorie din lume, ori…

— Ori nu a fost niciodată acolo, l-am întrerupt nerăbdătoare.

— Ce spui?

— Ren, ia gândeşte-te. Poate că nu ştie despre brutărie sau despre confesiunile amoroase de la statuia cu sabinele tocmai pentru că *nu este el X*..

— Aha.

— Pricepi?

— Aha. Păi, mda. Bine, ia-mă cu încetul.

— Îmi imaginez că s-a petrecut ceva de genul ăsta: mama s-a mutat în Italia şi şi-a făcut o grămadă de prieteni, printre care se număra şi Howard. După câteva luni se îndrăgosteşte de tipul ăsta, X. După care se petrece ceva, ori se ceartă prea mult, ori e presiunea prea mare, fiindcă şcoala are nişte reguli ciudate despre oamenii cu care ai voie să te întâlneşti, şi pe urmă se despart. După care mama se reîntoarce la domnul ăsta drăguţ din sud, care probabil că o iubeşte în secret. Mama încearcă să facă relaţia să meargă, dar nu şi-l poate scoate pe X din minte. După care află, într-o bună zi, că este însărcină şi se panichează, fiindcă poartă copilul unui tip de care nu îndrăgostită.

— Acum se leagă totul!

— Ştiu. Şi asta explică şi motivul pentru care a stat departe de el în toţi anii ăştia. Vreau să zic, e un tip foarte de treabă şi din poveştile pe care le-a spus mama i-a fost în mod clar cel mai bun prieten, dar nu te poţi *preface* că eşti îndrăgostită de cineva. I-ai face mult prea mult rău.

— Sărmanul de Howard cel fioros, oftă Ren.

— Şi tocmai de asta a scris „Am făcut o alegere greşită”. Poate că ăsta a fost marele ei regret. Că a avut un copil cu cineva pe care nu l-a iubit.

— Numai că tu eşti copilul acela. Chiar crezi că ar fi scris aşa ceva pe coperta jurnalului ei?

— Ah, probabil că nu, am spus şi m-am aşezat. Dar, Ren, e aşa de tristă toată povestea asta! Vreau să spun, după felul în care vorbeşte

Howard despre ea îţi dai imediat seama cât de mult a iubit-o. Iar mama mi-a spus o grămadă de chestii despre cât de mult s-au distrat împreună. Nu i-a fost de ajuns – iubea pe altcineva.

— E la fel ca-n cântecul acela vechi *Love Stinks*.

— N-am auzit de el.

— Nu? Apare într-o mulţime de filme. E despre cum de fiecare dată când te îndrăgosteşti, persoana respectivă iubeşte pe altcineva. Şi uite aşa, e un cerc încâlcit în care nimeni nu rămâne cu persoana iubită.

— Ah, deprimant de-a dreptul.

— Mie-mi spui, a zis şi s-a oprit brusc. Ai să-i spui lui Howard că ştii? Despre X, adică?

— Nu, adică sunt sigură că o să vorbim despre asta, în cele din urmă. Dar nu până nu termin jurnalul. Trebuie să fiu sigură că teoria mea e corectă.

* * *

5 APRILIE

O altă noapte de dramă. Simone a luat bilete la un club nou de pe lângă Piazza Santa Maria Novella şi tot grupul nostru, plus alţi câţiva, ne-am întâlnit pe la unşpe. Am stat mult în studio şi am lucrat, aşa ca am venit singură şi, când am ajuns acolo, primele persoane pe care le-am văzut au fost Adrienne şi Howard. Stăteau undeva pe o latură a clădirii, Adrienne cu spatele sprijinit de zid şi Howard plecat către ea, spunându-i ceva pe un ton jos. Scena a fost aşa de intimă că o clipă nu am înţeles prea bine ce vedeam, de fapt. Nu-i văzusem până atunci să vorbească singuri, unul cu altul. Ce era asta?

Am intrat în club fără ca ei să mă observe şi-am dat de restul grupului, după care cei doi au intrat, fiecare separat, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. După care lucrurile au luat-o şi mai mult razna. Pe la jumătatea nopţii Adrienne i-a spus lui Alessio că este un mincinos – fiindcă şi-a călcat promisiunea să o ducă la o expoziţie de artă – şi dintr-un motiv sau altul asta l-a aţâţat şi pe Howard. I-a spus că ea ar trebui să fie ultimul om din lume îndreptăţit să numească pe cineva mincinos şi că dacă ar avea o brumă de demnitate ar trebui să dezvăluie tuturor adevărul. Adrienne i-a şuierat că nu era treaba lui, după care a intervenit Simone şi le-a spus amândurora să se calmeze.

Se pare că nu-s singura cu secrete.

19 APRILIE

X a fost plecat din oraş o săptămâna întreagă, dar se întoarce acasă mâine. MÂINE. Nu m-am putut gândi la nimic altceva în tot timpul ăsta. După cursuri i-am spus Francescăi că trebuie să găsesc *Rochia*. Ştiţi ce vreau să zic, rochia aia unică-în-viaţă care îţi garantează că

toţi se vor îndrăgosti de tine (sau în cazul meu, care o să mă facă să arăt nemaipomenit când îi spun vestea cea mare).

Francesca a fost persoana perfectă pe care aş fi putut-o ruga asta, pentru că atunci când vine vorba de cumpărături are răbdarea unui sfânt. Ne-a luat cinci ore, dar am găsit-o. E o rochie de vară de culoarea untului, extrem de feminină, cu un decolteu în formă de inimă şi cu fusta lungă până deasupra genunchiului. Francesca m-a convins să mă tund. Cine ar fi bănuit că dacă-ţi tai câţiva centimetri de păr inutil obţii deodată pomeţi bine definiţi?

Şi care e marea mea veste, vă întrebaţi? Pe la începutul săptămânii Petrucione m-a întrebat dacă aş fi interesată să mai rămân şi în august să asist la pregătirile pentru noul semestru. Am să fiu plătită şi mi se va extinde viza de student, ceea ce înseamnă că am să rămân aici până la finalul verii!!!

20 APRILIE

M-am trezit devreme dis-de-dimineaţă încântată la culme c-am să-l revăd pe X şi-am găsit un mesaj pe telefon. S-a decis să-şi prelungească şederea la conferinţa la care asistă şi n-o să ajungă decât lunea viitoare. Atunci mi-a venit o idee excelentă: am să-l surprind în Roma! Nu contează că e toată ziua la seminarii, măcar o să fim amândoi în acelaşi oraş. Pot să-mi petrec foarte bine zilele făcând pe turistul. Trenurile rapide ajung acolo în numai nouăzeci de minute, aşa că dacă-l prind pe cel de la 4 de după-amiază, am să-l aştept la hotel fix când îşi termină ziua de lucru. De-abia aştept să văd ce faţă face!

21 APRILIE

E cea de-a treia încercare pe care o fac să mă aşez să scriu despre cele petrecute la Roma. Nu-mi vine sa cred că scriu asta, dar S-A TERMINAT.

N-am reuşit să găsesc pe internet conferinţa despre care vorbea X, aşa că atunci când am ajuns l-am sunat pe mobil şi i-am spus că sunt la gară şi că am nişte veşti grozave. Exact atunci s-a pornit un anunţ în boxele din staţie şi când s-a liniştit treaba mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Mi-a spus să aştept acolo unde eram.

După o jumătate de ceas, a intrat ca o furtună în gară şi am simţit că era ceva în neregulă. L-am întrebat dacă voia să stăm într-una din cafenelele de acolo şi-n următoarele douăzeci de minute l-am ascultat vorbind. Pe scurt: simte că a ajuns într-un stadiu de stagnare cu munca lui, are nevoie de un nou spaţiu de creaţie, s-a hotărât să se lase de şcoala şi să-şi caute altceva de lucru în Roma. Ah, da, şi totul s-a terminat între noi doi.

S-a terminat.

Am stat acolo, iar cuvintele mi s-au învârtit în jur. Ca şi cum mintea mea nu le-ar fi putut procesa. După care m-au lovit. Asta era sfârşitul. Se despărţea de mine.

Brusc nu i-am mai putut asculta scuzele, auzeam doar adevărul brut. De nouă luni îmi minţeam prietenii. Am avut relaţii încordate cu familia. Mi-am schimbat complet modul de viaţă doar ca să fiu mai aproape de el, iar relaţia noastră nu a fost niciodată pentru el ceea ce a fost pentru mine. Mi-a trecut prin cap că l-aş putea face să se răzgândească – să-i spun că am descoperit cum puteam sta mai mult în Florenţa – dar chiar şi în momentele alea de negare am ştiut că era complet inutil. Când cineva iese dintr-o relaţie nu e absolut nimic de făcut să-l mai ţii acolo.

X încă mai vorbea când m-am ridicat de pe scaun. I-am spus „la revedere" pe un ton normal ca şi cum nu m-aş fi simţit zdrobită într-un milion de bucăţi, după care m-am dus la casa de bilete şi mi-am luat un bilet la trenul următor. Nu stătusem mai mult de o oră în Roma. Nici măcar nu ajunsesem să mă îmbrac în rochie.

22 APRILIE

M-am trezit de dimineaţă cu gândul că am avut un coşmar, dar la fel ca-n ultimele zile realitatea m-a aşteptat să-mi revin complet înainte să mă doboare la pământ din nou. Aveam ochii aşa de umflaţi fiindcă plânsesem până adormisem, că a fost nevoie să-i acopăr cu o cârpă rece până să arăt cât de cât normal să pot merge la ore. Tot weekendul mă agăţasem de o rază de speranţă la gândul că X urma să fie în clasă, dar fireşte că nu era. Oare chiar să se fi terminat totul?

25 APRILIE

Se vede că Francesca a ştiut totul de la bun început. Aseară, după cină, m-a ţinut pe după umeri şi mi-a spus că X nu merită şi că n-a meritat-o niciodată. Am rămas aşa de surprinsă. Ştiau toţi?

De dimineaţa, Petrucione a anunţat că X a demisionat. Am simţit o uşurare imensă – nu fiindcă a plecat, în mod oficial, ci pentru ca i-a pronunţat cineva numele. Nu i-am lăsat pe cei din jur să afle de relaţia mea, acum nu-i puteam implica nici în tristeţea pe care o simţeam. Mă simt atât de singură. Nu mă ajută deloc dacă vorbesc cu Francesca. De fiecare dată când îl aduc în discuţie, spune numai lucruri urâte despre el şi sfârşesc simţindu-mă şi mai rău. Florenţa e locul perfect în care să te îndrăgosteşti, ceea ce înseamnă că este locul cel mai nefericit în care să fii distrus din dragoste. Sunt zile în care nu-mi doresc altceva decât să merg acasă. Mai merită să mai rămân peste vară?

* * *

— Mamă, am şoptit.

Tristeţea ei acoperea jurnalul precum vopseaua care nu apucase niciodată să se usuce cum trebuie. Cum era posibil să fi avut inima făcută bucăţele într-o gară din Roma şi nici măcar să nu-mi *menţioneze* asta? Oare am cunoscut-o cu adevărat pe femeia asta?

Am scanat ultimele paragrafe din nou. Nu era nicio îndoială, X fusese un nemernic. Cel mai tare mă scotea din minţi că-i spusese că avea nevoie de „un nou spaţiu de creaţie”. Ce replică mai era şi asta? Şi era îngrozitor că nu-şi dăduse seama din timp unde ducea conversaţia asta, mai ales că din afară se vedea clar că relaţia lor nu avea să ducă nicăieri. Tot timpul cât am citit ultimele pagini am avut senzaţia că văd un dezastru feroviar cu încetinitorul.

Şi mai era şi Howard. Mi-am pus degetul pe paragraful în care vorbea despre el şi Adrienne. Era şi el băgat în nişte lucruri în spatele scenei. Oare fusese împreună cu Adrienne şi se despărţise exact înainte de despărţirea mamei de X? Oare părinţii mei erau interesaţi de alţi oameni şi fuseseră împreună doar pentru o perioadă scurtă de timp? De asta nu rezistase relaţia lor? Şi, la urma urmei, ce fusese atât de special la X ăla?

Voiam să continui să citesc, dar pleoapele insistau să-mi coboare. M-am dat bătută, într-un final, am înghesuit jurnalul în noptieră şi-am stins veioza.

Capitolul 16

— Am nevoie de ajutorul tău.

Mă trezisem cu o idee excelentă şi cu toate că aşteptasem o oră acceptată social, tot m-am văzut nevoită să-l dau jos din pat pe Ren. Acum eram afară, pe veranda casei lui şi părea că se trezise în proporţie de treizeci la sută.

— Nu mai putea aştepta?

Avea pe el o pereche de pantaloni negri de trening şi un tricou decolorat şi, ca de obicei, îşi scutura capul să-şi dea părul din dreptul ochilor. Probabil că era din cauza luminii dimineţii, dar arăta chiar drăguţ. Mult mai drăguţ decât ar fi trebuit să arate cineva abia scos din pat.

S-a prins că mă uitam la el:

— Ce e?

Mi-am mutat rapid privirile în altă parte:

— Nu-i nimic. Doar că mai am nevoie să mă ajuţi cu o ultimă chestie.

— Uite, ştii că-mi place tot misterul ăsta Howard-Hadley, nu? Dar nu s-ar putea să trag un pui de somn mai întâi?

— Nu! Ren, dar de ce eşti aşa de obosit?

— Am stat cu Mimi pe telefon până pe la trei dimineaţa.

Soarele a devenit dintr-odată prea puternic:

— Era supărată pentru ce i-am spus aseară?

— Mda. A fost destul de urât, a oftat el. Dar hai să nu vorbim despre asta. Cu ce vrei să te ajut?

— Poţi să mă duci până la AAFF?

— La şcoala la care a fost mama ta?

— Da. I-am sunat de dimineaţă. S-au mutat acum câţiva ani în altă clădire, dar vreau să merg să văd dacă pot să obţin vreo informaţie despre Francesca.

— Francesca de la poliţia modei?

— Cred că e singura mea variantă norocoasă ca să dau de X. Se pare că a ştiut de la început despre el.

— Wow, ia-o mai încet: Vrei să dăm de X? De ce?

— Pentru că mama a avut viaţa asta despre care nu am ştiut nimic şi vreau să aflu de ce e X aşa de grozav de n-a putut trece peste el şi a fost nevoită să-i frângă inima lui Howard.

— Stai puţin, asta e doar o teorie, nu? Dacă nu e ăsta motivul pentru care a plecat din Italia?

Am gemut:

— Haide, Ren. Nu vrei să ştii cine e misteriosul domn X? S-a purtat aşa de urât cu ea când s-au despărţit. A distrus-o, pur şi simplu. Vreau

doar să văd ce mare scofală e de capul lui. Cred că aşa am să înţeleg mult mai bine povestea asta.

— Hm, a căscat lăsându-şi capul plecat pe umărul meu.

— Deci, ai de gând să mă ajuţi?

— Sigur că da. Când vrei să mergi?

— Cât mai curând posibil.

Avea pielea caldă şi mirosul acela de băiat adormit, ca un căţeluş.

— Miroşi bine, a remarcat el, ca un ecou al gândurilor mele.

— Nu, deloc. Am alergat zece kilometri în dimineaţa asta şi încă nu am făcut duş.

— Tot bine miroşi.

După cum se vedea, fluturaşul cel mic din stomac îşi făcea treaba în continuare. Era în plină defilare. M-am mişcat repede din loc.

Nu. Te. Mai. Gândi. La. Ren.

Am alergat repede spre cimitir. Aveam destule de clarificat şi fără să mai complic lucrurile îndrăgostindu-mă de unul din cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Nu mai zic că se întâlnea cu un top model suedez. Care avea probleme de gestionare a furiei. Şi să nu uităm că tocmai îi dădusem numărul de telefon celui mai arătos tip pe care-l cunoscusem vreodată.

Am ajuns şi aproape că mi-a sărit inima din piept. Howard stătea pe balansoar cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu un aer de tip *tare de treabă.* Era o nedreptate de proporţii cosmice că-n tot vârtejul ăsta din *Love Stinks* tocmai el rămăsese singur într-un cimitir, cu o brioşă oribilă şi nişte muzică veche. Îmi venea să-i cumpăr ceva, baloane, orice.

— Bună dimineaţa, Lina.

— ’Neaţa.

M-a privit ciudat. Poate fiindcă mă uitam la el ca la un boboc de raţă rănit.

— Am trecut pe la Ren, am început eu.

— Aveţi planuri azi?

— Da, vine peste puţin timp să mă ia.

— Ce să faceţi?

— Păi, cred că mergem să mâncăm ceva.

Să-l invit şi pe el? Stai. De fapt, nu mergeam să mâncăm nimic.

— Bine. Mă gândeam că dacă vreţi am putea să mergem diseară să vedem un film. E un cinema în aer liber în oraşul vecin unde rulează filme nedublate şi săptămâna asta e unul din preferatele mele.

— Sună excelent, l-am linguşit eu.

Nu mai aveam nevoie decât de pompoane şi de un megafon. *Mai încet, mai încet. A trecut ceva timp de când i-a rupt inima, nu e de azi, de ieri.*

M-a privit cu atenţie:

— Mă bucur că-ţi place ideea. Am s-o întreb şi pe Sonia.

— Sigur.

Am dat buzna în casă. I-am aruncat o privire şi m-a cuprins mila într-un asemenea hal, că aproape mi s-a revărsat prin ochi. O iubise pe mama. Ceream aşa de mult dacă voiam să-l fi iubit şi ea?

— Ai spus „Piazzale Michelangelo", corect? mi-a strigat Ren.

— Corect. Mi-au spus să parchez acolo şi pe urmă să merg spre sud.

— Bine, e puţin mai în faţă.

Fusese un drum rapid cu scuterul şi am avut grijă să stau câţiva centimetri mai în spate, să nu ni se mai atingă picioarele. Sau cel puţin nu atât de des.

— O să ne vedem cu cineva la AAFF, da? m-a întrebat.

— Da. Nu le-am spus de ce venim, dar mi-au zis că o să fie cineva acolo de la biroul de înscrieri.

Începuse să meargă în urma unui şir de autobuze cu turişti, unul din ele atât de mare că ar fi putut trece drept un vas de croazieră. Piazzale Michelangelo era un vârtej de turişti. Cu toţii păreau hotărâţi să descopere acolo chestiile pentru care dăduseră banii.

— De ce sunt atât de mulţi oameni aici?

— E cea mai bună privelişte din oraş. Ai să vezi imediat ce se dă autobuzul ăsta din drum.

Autobuzul a încetinit, iar Ren l-a depăşit şi dintr-odată ne-am trezit cu o imagine panoramică imensă, a Florenţei, de la Ponte Vecchio, la Palazzo Vecchio şi Duomo. M-am felicitat singură în minte, în semn de laudă că recunoşteam jumătate de oraş, în numai cinci zile.

Ren a părăsit drumul principal, oprindu-se într-o parcare puţin mai mare decât valiza mea. Ne-am strecurat şi am izbutit să coborâm.

— Încotro? m-a întrebat.

I-am dat instrucţiunile:

— Femeia de la şcoală mi-a spus că e uşor de găsit.

Faimoasele cuvinte de pe urmă. Ne-am petrecut următoarele treizeci de minute mergând de jos în sus pe străzi, în principiu fiindcă toţi cei întrebaţi ne dădeau indicaţii complet diferite.

— Prima regulă când ai de-a face cu italienii, a bombănit Ren. Le place să-ţi spună pe unde s-o iei. Mai ales dacă nu au nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc.

Observasem cum Ren adopta o politică de genul „sunt italian" numai când îi convenea.

— Şi-şi folosesc foarte mult mâinile, am adăugat. Ultimul tip mai avea puţin şi ai fi zis că direcţiona un avion la sol. Sau dirija o orchestră.

— Ştii cum faci un italian să tacă din gură?

— Cum?

— Îi legi braţele.

— Asta este!

M-am oprit în drum şi Ren s-a ciocnit de mine. Trecuserăm deja de cinci ori pe lângă ea, dar era prima oară când observam inscripţia aurie minusculă de deasupra uşii. AAFF.

— Credeau oare că lumea o să îşi pună binoclu ca să le citească semnul de pe uşă?

— Nu mai fi morocănos.

— Scuze.

Am apăsat pe sonerie şi s-a auzit un târâit puternic, urmat de o voce de femeie:

— *Pronto*

Ren s-a aplecat în faţă:

— *Buon giorno. Abbiamo un appuntamento.*

— *Prego. Terzo piano*{60}.

Uşa s-a deschis. Ren s-a uitat la mine.

— La etajul doi. Facem întrecere.

Am început deodată să ne împingem unul pe altul şi-am luat-o în galop pe scări până într-o recepţie largă şi luminoasă. O femeie într-o rochie mulată, de culoarea levănţicii, s-a speriat de noi şi s-a ridicat din spatele biroului:

— *Buon giorno.*

— *Buon giorno,* i-am răspuns.

S-a uitat la adidaşii mei şi a dat-o pe engleză:

— Dumneavoastră aţi sunat ca să vă întâlniţi cu directorul nostru de recrutări?

— Te-am bătut, mi-a şoptit Ren.

— Ba nu, i-am răspuns recăpătându-mi răsuflarea şi înaintând un pas. Bună ziua. Da, eu am fost. Dar aş fi vrut, de fapt, să vă întreb câteva lucruri despre una din fostele dumneavoastră studente.

— Poftim?

— Mama mea a fost studentă aici, acum şaptesprezece ani şi încerc să dau de una din colegele ei de grupă.

A înălţat din sprâncene:

— Păi, ştiţi prea bine că nu vă pot da niciun fel de informaţii personale.

— Îi ştiu doar numele de botez.

— Şi după cum am spus, chiar nu vă pot ajuta.

Ah!

— Dar Signore Petrucione? Dumnealui ne-ar putea ajuta? a întrebat-o Ren.

— Signore Petrucione? a zis tipa încrucişându-şi braţele. Îl cunoaşteţi?

Am încuviinţat:

— Dumnealui era director când a învăţat mama aici.

Ne-a fixat o clipă cu privirea, după care s-a întors şi s-a prelins afară din cameră.

— Tare. O adevărată rază de soare, a remarcat Ren. Crezi că se mai întoarce?

— Aşa sper.

După o clipă, femeia a reintrat în cameră, urmată de un bătrân plin de energie, cu păr alb sârmos. Era îmbrăcat elegant în costum şi cravată şi a rămas extrem de surprins să mă vadă.

— *Non e possibile!*

L-am privit pe Ren:

— Hm, bună ziua. Sunteţi cumva Signore Petrucione?

Omul a clipit des:

— Da, iar tu eşti…

— Lina. Mama a fost studentă aici şi…

— Eşti fata lui Hadley.

— …Da.

— Mi s-a părut că am vedenii, a zis traversând încăperea cu mâna întinsă spre mine. Ce surpriză. Violetta, ştii cine e mama fetei ăsteia?

— Cine? a întrebat ea hotărâtă să nu se lase impresionată.

— Este Hadley Emerson.

Femeia a rămas cu gura căscată.

— Ah.

— Lina, vino cu mine.

L-a privit pe Ren:

— Şi ia-ţi şi prietenul cu tine.

Ren şi cu mine l-am urmat pe Petrucione pe un hol până am ajuns într-un birou micuţ ticsit cu fotografii. S-a aşezat, apoi ne-a îndemnat prin semne să facem la fel. Am fost nevoită să mut de pe scaun o cutie cu negative, ca să am unde lua loc.

— Lina, am fost foarte trist când am aflat despre mama ta. A fost o tragedie. Şi nu numai datorită contribuţiei ei la lumea artei. A fost un om absolut minunat.

Am încuviinţat:

— Mulţumesc.

— Cine este băiatul? a spus arătând către Ren.

— Acesta este prietenul meu, Lorenzo.

— Încântat de cunoştinţă, Lorenzo.

— Asemenea.

S-a aplecat în faţă, cu coatele rezemate de birou:

— E minunat că vizitezi Florenţa. Şi ce încântare că te-ai oprit la AAFF. Violetta mi-a spus că ai solicitat nişte informaţii despre colegii de grupă ai mamei tale?

Am tras adânc aer în piept:

— Da. Ei bine, încerc să aflu mai multe despre viaţa mamei la şcoală şi speram să pot intra în legătură cu una dintre amicele ei de demult.

— Fireşte. Cu care anume?

— Se numeşte Francesca. Studia mod…

— Francesca Bernardi. Altă studentă care şi-a făcut un nume în lume. A avut un articol publicat în Vogue chiar primăvara trecută.

Şi-a atins fruntea cu două degete:

— Nu uit niciodată un nume. Am s-o rog pe Violetta să verifice registrele noastre cu absolvenţi. Mă întorc imediat.

S-a ridicat şi a ieşit grăbit din birou, lăsând uşa întredeschisă.

— Câţi ani are omul ăsta? Nu spunea mama ta că are vreo două sute de ani? mi-a şoptit Ren. Şi asta se petrecea atunci, nu acum.

— Da, aşa zicea. Înseamnă că acum ar avea vreo două sute şaptesprezece?

— Cel puţin. Şi dă pe dinafară de energie. Ar trebui s-o lase mai moale cu cafeaua espresso.

— Să-l întreb despre X? Au ţinut relaţia secretă de şcoală, dar aş putea să-l întreb dacă n-a fost cineva care şi-a dat demisia pe la jumătatea semestrului al doilea al mamei.

— Păi, fă-o.

Am privit zidul şi mi-au rămas ochii agăţaţi de o fotografie a unei bătrâne care se uita direct la aparat. M-am ridicat şi am mers la ea:

— Mama a făcut-o pe asta.

— Pe bune? De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu.

Petrucione a dat buzna înapoi în birou:

— Aha, văd că ai găsit poza mamei tale.

— De cele mai multe ori îi recunosc opera.

Şi, apropo, mă făcea să sufăr îngrozitor.

— Ei, este în mod cert unică. A avut un talent natural pentru portrete.

Mi-a dat o foaie şi ne-am aşezat amândoi:

— Am notat numele complet al Francescăi şi am inclus şi numărul companiei ei. Sunt sigur că va fi extrem de fericită să vorbească cu tine.

— Mulţumesc, îmi este de un real ajutor.

— Cu foarte mare plăcere, mi-a spus cu chipul luminat.

Crezusem că voi obţine informaţia şi că voi pleca, dar brusc nu mai aveam de gând să o fac:

— Cum a fost mama? Cât a stat aici, vreau să spun.

Petrucione mi-a zâmbit:

— Ca un semn de exclamare în formă umană. Nu am văzut pe

nimeni niciodată atât de încântat să facă ceea ce făcea. Şcoala noastră e foarte selectivă în alegeri, dar chiar şi aşa, ocazional avem câte un plutitor – aşa-i numim pe studenţii care sunt de nivel mediu, dar care au destul talent cât să fie acceptaţi. Mama ta nu a fost aşa. A fost plină de talent – se îneca în el de-a dreptul – dar asta nu este decât o parte a ecuaţiei. Trebuie să ai şi talent, şi hotărâre. Cred că ar fi reuşit dacă ar fi avut numai hotărârea ei, mi-a zis zâmbind. Toţi studenţii o plăceau, îmi amintesc că era extrem de populară. Odată chiar mi-a jucat o farsă. A făcut o poză abstractă cu Ponte Vecchio şi a transformat-o într-o temă. Deja văzusem până atunci destule fotografii cu Ponte Vecchio cât să-mi ajungă pentru o viaţă întreagă şi-i avertizasem pe toţi din clasă că dacă încerca vreunul să folosească podul ca sursă de inspiraţie îl picam pe loc. Dar ea a făcut-o şi normal că mi-a plăcut fotografia, şi abia după aceea mi-a spus ce era… a chicotit el dând din cap.

Am simţit cum mă cuprinde o senzaţie de căldură şi cum simt sentimentele bolborosind înăuntrul meu. Îmi plăcea la nebunie să-i aud vorbind pe cei care chiar o cunoscuseră. Era ca şi cum aş mai fi ţinut-o o secundă de mână. Ren mi-a întâlnit privirea. „X” mi-a spus el fără cuvinte.

— Ah, am tras adânc aer în piept. Domnule Petrucione? Mai am o singură întrebare.

— *Prego.*

— Mama a menţionat că a existat un… membru masculin al facultăţii, un profesor sau cam aşa ceva, cineva care şi-a dat demisia la mijlocul semestrului. Ştiţi cumva cine ar putea fi?

Vibraţiile pozitive din cameră s-au evaporat brusc. Petrucione avea un aer de dezgust întipărit pe chip, ca şi cum i-ar fi oferit cineva o farfurie cu rahat de câine.

— Nu, nu ştiu.

Am schimbat o privire rapidă cu Ren:

— Sunteţi sigur?

— Şi convins.

M-am mişcat pe scaun:

— Bine. Păi, probabil că nu a stat prea mult timp pe aici. Cred că a sfârşit prin a se angaja în Roma, în alt domeniu…

S-a ridicat în picioare şi a dat din mână ca să mă întrerupă:

— Îmi pare rău, dar am avut o mulţime de oameni care au venit şi au plecat. Nu mai ţin minte.

Apoi a dat din cap spre noi:

— Mi-a făcut o reală plăcere să te cunosc. Dacă mai treci prin oraş, te rog să te opreşti să ne saluţi.

Avea o voce blândă în continuare, dar decisă. Ca un final. Nu avea deloc de gând să vorbească despre X.

— Mulţumesc pentru tot ajutorul, am spus după o clipă, ridicându-mă în picioare.

Când Ren şi cu mine am trecut pe lângă biroul Violettei, femeia a sărit în picioare cu un zâmbet la fel de mare cât Arno.

— A fost aşa o onoare să vă cunosc şi mă bucur că v-am putut fi de ajutor. Să aveţi o zi *minunată!*

— Mersi!

De cum s-a închis în urma noastră uşa de sticlă, Ren întrebat:

— Ce a fost chestia asta?

Capitolul 17

— Petrucione ştie sigur despre cine vorbeam. Ai văzut ce faţă a făcut?

Ren a încuviinţat.

— Da, nu aveam cum s-o ratez. Şi cu vreo cinci secunde înainte spusese că nu uită niciodată numele oamenilor. Pur şi simplu, nu a vrut să ne spună.

— Să sperăm că avem mai mult noroc cu Francesca.

I-am format numărul şi am dus telefonul la ureche:

— Sună.

— *Pronto?*

Era o voce de bărbat.

— Hm, Francesca Bernardi?

Mi-a răspuns într-o italiană rapidă:

— Hm, Francesca, am mai spus o dată.

L-am auzit ţâţâind, apoi telefonul a sunat din nou şi mi-a răspuns o femeie:

— *Pronto?*

Avea un glas plin, uşor gutural.

— Alo, Francesca?

— *Si.*

— Mă numesc Carolina. Nu mă cunoşti, dar ai cunoscut-o pe mama. Hadley Emerson, mai ştii?

Tăcere. M-am întors spre Ren nedumerită.

— Ce e? mi-a şoptit el.

— Carolina, rosti ea rar. Ce surpriză. Da. Am cunoscut-o pe mama ta. Mi-a fost o prietenă dragă.

Am simţit cum îmi bubuie inima:

— Încerc să aflu mai multe despre… studiile ei în Florenţa. Aţi fost colege de cameră, nu?

— Da. Şi n-a existat femeie mai împrăştiată ca ea! Credeam c-o să ajung îngropată de vie sub toate resturile alea.

— Mda… asta a fost o discuţie permanentă de-a noastră. Ai putea să-mi răspunzi la câteva întrebări despre viaţa ei din Florenţa?

— Sigur că da, dar de ce mă întrebi pe mine? Nu am mai vorbit cu Hadley de o veşnicie.

— Păi, am ezitat eu.

Niciodată nu am ştiut cum să dau oamenilor vestea despre mama. Era ca deschiderea unui baraj. Nu ştiai niciodată cu ce urma să te lovească.

— Pentru că a murit. De puţin peste şase luni.

Francesca a tras zgomotos aer în piept:

— *Non ci posso credere.* Cum?

— *Cancer la pancreas.* A fost extrem de rapid totul.

— Vai, sărmana de ea. *Era troppo giovane, veramente.* Îmi face mare plăcere să-ţi povestesc despre mama ta. După ce şi-a terminat programul, a dispărut de pe faţa pământului. Niciunul din noi nu a mai putut să dea de ea.

— Îţi… am făcut o grimasă. O să sune ciudat. Dar îţi aminteşti cumva dacă ieşea cu cineva?

— Oh, viaţa amoroasă a lui Hadley Emerson. Era ca un roman de dragoste. Mama ta era îndrăgostită şi, da, cred că jumătate din Florenţa era îndrăgostită de ea. Am ştiut dintotdeauna cine era potrivit pentru ea, toţi ştiam, dar a trebuit să existe Matteo care să strice totul.

— Matteo? am întrebat cu o voce joasă.

Nici nu fusese nevoie s-o împing de la spate, îmi trântise numele în braţe, pur şi simplu. Ren a devenit brusc atent.

— Da, profesorul nostru.

— Profesorul, i-am şoptit lui Ren.

Ei bine, asta scotea la lumină întregul secret.

— …A lăsat-o extrem de confuză, iar eu am fost aşa de furioasă că l-a rănit pe amicul nostru… se opri. Mă simt de parcă ţi-aş spune nişte secrete de demult.

— Care e numele de familie al lui Matteo?

Se opri:

— Cred că Rossi. Da, îmi sună cunoscut. Dar nici nu ar trebui să-l menţionez. Bărbatul acela a fost o pierdere de timp pentru toată lumea, în special pentru mama ta.

A oftat:

— Cu toţii am vrut s-o salvăm de el. Dar era şarmant. Foarte frumos. Şi dominator. Credea că atunci când găseşte un talent şi-l poate însuşi ca fiind al lui propriu. A fost ceva scandal când l-au dat afară.

— L-au dat afară?

S-a terminat cu minciuna cu spaţiul de creaţie.

— Da, dar astea-s toate vechi, a zis ridicând tonul. Ştii cine ar fi persoana potrivită cu care să vorbeşti? Howard Mercer. Şi el ne-a fost coleg şi lucrează undeva la un cimitir, chiar în afara Florenţei. A fost foarte apropiat de mama ta. Vrei să-ţi dau numărul lui de telefon?

— Nu, mulţumesc, am răspuns repede. Deci aşa, Matteo Rossi. Ai vreo idee pe unde o mai fi, zilele astea?

— Nici cea mai mică. Şi prefer aşa. Câţi ani ai, Lina? Am şi eu o fiică.

— Şaisprezece.

— Şaisprezece? Cu greu ar fi putut Hadley să aibă o fiică de vârsta

ta. Să vedem, asta înseamnă că te-ai născut în… vocea i se pierdu. *Aspetta.* Şaisprezece ani, zici?

— Hm, mda.

Vocea i s-a ascuţit:

— Lina, tu suni pentru că…

— Trebuie să plec, am spus brusc. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, am spus şi am apăsat repede pe butonul de sfârşit de conversaţie.

Ren era aplecat peste mine, cu urechea la câţiva centimetri de receptor. S-a tras deoparte:

— Ce s-a petrecut?

— Începuse să-şi dea seama cine e tata. Mi s-a părut că încă mai sunt în legătură unul cu altul, şi nu vreau să ajungă toate astea la urechile lui Howard.

— Cum zicea că-l cheamă pe X?

I-am surâs triumfătoare:

— Profesorul Matteo Rossi. Va trebui să-l găsim.

Am alergat cu Ren la cea mai apropiată cafenea cu internet, care se pare că e de-a dreptul o minune. Mă aşteptam să găsesc o mulţime de cappuccino sau măcar un galantar cu brioşe din acelea uriaşe glazurate cu zahăr, dar cafeneaua consta din câteva calculatoare cu aer antic şi-un grup de oameni furioşi care aşteptau la coadă să le vină rândul să-şi şteargă mesajele nedorite din e-mailuri. Extrem de frustrant.

Ren se mişca de pe un picior pe altul:

— Sigur nu vrei să mergi acasă să foloseşti computerul meu?

— Nu, vreau să-l găsesc imediat pe Matteo.

Mi-a sunat telefonul şi l-am scos mediat din geantă.

— Vrei să mergi cu mine la o petrecere mâine-seară? E dată de o tipă care a terminat şcoala anul trecut. Cu trupă, cu bar, artificii…

— Thomas.

M-am pregătit să fac faţă goanei fluturilor din stomac, dar nu s-a petrecut nimic. De fapt, cred că mi-a trecut prin faţă un ciulin din de câmp, nimic mai mult. L-am privit fugar pe Ren. *Lina, trebuie să te aduni odată pentru totdeauna!* De ce mi se părea că arată aşa de bine azi? Să fi fost doar pentru că era singura persoană dornică să mi se alăture într-o căutare nebunească a fostului iubit al mamei?

— Cine e? m-a întrebat Ren.

— Nimeni.

— Bun, Lina, deci…

Colţurile gurii i-au coborât, cu un aer simpatic, de îngrijorare:

— E clar că Petrucione nu a vrut să vorbească despre Matteo şi nici

Francesca nu prea l-a plăcut. Chiar crezi c-ar fi o idee bună să încercăm să dăm de el? Dacă e un nemernic?

— Sigur s-a comportat ca un nemernic. Dar, da, vreau să-l cunosc. A însemnat enorm în viaţa ei şi probabil că şi-a dorit să aflu despre el – altfel, de ce aş mai avea jurnalul ei? Simt că găsirea lui e o parte importantă din tot secretul ăsta.

A dat din cap, fără să pară convins:

— Bine. Dar să ştii că „Matteo Rossi" e un nume foarte comun. E ca şi cum l-ai căuta în Statele Unite pe Steve Smith.

— O să-l găsim, am spus încrezătoare. Ia, gândeşte-te, deja am fost norocoşi pe ziua de azi. Numărul unu, am găsit şcoala…

— Ăla a fost un miracol.

— …şi numărul doi, odată ce am ajuns acolo, ţi-a trecut prin cap să aminteşti de Petrucione. Dacă n-ai fi făcut-o, cred că Violetta ne-ar fi azvârlit direct în stradă.

O femeie aflată în celălalt capăt al încăperii tocmai se ridica din faţa calculatorului.

— Hei, ia te uită, cred că s-a eliberat unul.

M-am grăbit să ajung la el, cu Ren în urma mea şi ne-am strecurat amândoi pe scaun.

— Vrei să caut pe site-uri în italiană? m-a întrebat Ren.

— Da. Ultimul lucru pe care-l ştim despre el e că s-a mutat la Roma, aşa că poate mai e şi acum acolo.

— Ce să caut?

Mi-am scos jurnalul din geantă şi-am început să frunzăresc paginile:

— Matteo Rossi Academia de Arte Frumoase din Flo renta? Matteo Rossi fotograf Roma? Pune acolo tot ce ştii despre el.

A introdus toate informaţiile şi apoi începu să meargă în josul paginii, oprindu-se din când în când să citească. Am încercat şi eu să citesc, dar nu apărea nici măcar una din cele cinci expresii învăţate până atunci.

— Nimic. Nimic. Nimic… ceva? Ce zici de asta?

— Ce anume?

A dat clic pe unul din rezultatele căutării:

— Seamănă cu un anunţ publicitar. În engleză.

> **COMBINĂ DRAGOSTEA DE CĂLĂTORII CU PASIUNEA TA PENTRU FOTOGRAFII**
>
> Alătură-te renumitului fotograf şi proprietar de galerie Matteo Rossi într-o călătorie prin Roma care-ţi va schimba modul în care vezi lumea. Rossi, profesorul care susţine câteva ateliere pe tot parcursul anului, va duce hobby-ul tău la un alt nivel. Sunt bine-veniţi toţi

doritorii, indiferent de gradul de experienţă.

— Ren, l-ai găsit! Ăsta trebuie să fie.

— Hai să-i vedem site-ul, a spus dând clic pe link-ul de la finele anunţului, iar acesta se încărcă bucată cu bucată înfiorător de lent.

— Ah, durează o veşnicie, am gemut.

Era ca şi cum aş fi fost martoră la epoca de gheaţă cu încetinitorul.

— *Pazienza,* a rostit Ren.

Într-un târziu, site-ul s-a târât pe ecran. Era monocromatic şi avea un banner auriu sus, pe care scria ITALIA PRIN LENTILE.

I-am smuls lui Ren mouse-ul din mână şi am mers în josul paginii să citesc cantitatea enormă de text de pe site. Fiecare paragraf era scris şi în engleză, şi în italiană, şi în linii mari era o aburealã despre cât de incredibil de fericit şi de succes vei fi, îndată ce ai să-i plăteşti lui Matteo o grămadă de bani pentru şansa de a-i sta la picioare. Tipul ăsta era incredibil de enervant.

Ren mi-a indicat un link din josul paginii:

— Date biografice. Încearcă acolo.

Am dat clic. Şi am aşteptat. Şi iar am aşteptat. A mai apărut şi s-a mai încheiat o epocă de gheaţă. În fine, s-a încărcat o imagine cu faţa lui Matteo, alb-negru şi m-am aplecat să o văd mai bine.

Moment în care am încetat să respir.

Capitolul 18

Dintr-odată am perceput camera la fel ca pe puloverele mele de lână pe care mi le trimitea mătuşă-mea cu ocazia Crăciunului. Fierbinte. Care-ţi dădea mâncărimi pe piele şi te asfixia.

Deşi îmi tremurau mâinile, am reuşit să dau clic pe poză să o măresc. Ten măsliniu. Ochi închişi la culoare. Părul tăiat scurt şi apoi dat cu gel de parcă de asta i-ar fi atârnat toată viaţa, altminteri s-ar fi văzut nevoit să stea juma' de zi încercând să-l ţină sub control.

Ştiam prea bine.

— Doamne sfinte. Doamnedoamnedoamne. Cred că am să vărs.

M-am ridicat, dar camera s-a învârtit cu tot cu mine şi Ren m-a prins şi m-a tras la loc pe scaun.

— Lina, e în regulă. Totul e bine, avea o voce care parcă venea din adâncurile apelor. Probabil e doar o coincidenţă. Vreau să spun că semeni foarte mult şi cu mama ta. Aşa spune toată lumea.

— Ren, nu mi-a spus niciodată că el e tatăl meu.

— Poftim?

M-am întors:

— Mama nu mi-a spus niciodată că Howard ar fi tata. Nu mi-a spus decât că i-a fost cel mai bun prieten.

Ochii i s-au mărit:

— *Davvero?* Şi tu de ce ai crezut că el este?

— Din cauza bunică-mii. Ea mi-a spus că Howard e tatăl meu şi că mama nu mi-a spus-o niciodată fiindcă a vrut să-i dau o şansă fără să fiu supărată pe el.

Mi-am pus mâna în dreptul inimii – încerca să-mi spargă cutia toracică:

— E clar că nu semăn deloc cu Howard. Ren, priveşte aici. Ne uităm amândoi la acelaşi ecran, nu?

— Trebuie să existe o explicaţie. Poate că… şi se opri.

Nu era loc de niciun „poate".

— Şi de când am ajuns aici lumea îmi spune că arăt ca o italiancă. La fel ai spus şi tu când ne-am întâlnit sus, pe deal. Doamne Dumnezeule! Sunt italiancă. Sunt *italiancă!*

— Pe jumătate italiancă. Lina, liniştеşte-te. Dacă eşti italian nu înseamnă că e sfârşitul…

— Ren, tu crezi că el ştie? Crezi că Howard ştie?

A ezitat, uitându-se din nou la imagine.

— Nu ştiu. Ar trebui, nu-i aşa?

— Atunci de ce mă tot prezintă tuturor ca pe fiica lui? Ah, nu, am spus şi m-am îndoit de mijloc. În noaptea în care am fost la Elena, avea invitaţi şi l-am auzit pe unul din ei întrebând dacă sunt cumva

„fata fotografului”, iar el a spus că da. Nu a spus că sunt şi a lui.

— Dar mie mi-a spus că e tatăl tău. Prima oară când am vorbit cu el. Şi la fel zice şi Sonia, nu?

— Atunci, ori mint cu toţii, ori chiar cred ceea ce spun.

Mi-am pus capul în mâini:

— Ren, dar dacă numai mama era cea care a ştiut totul? Dacă nu cumva ăsta e motivul pentru care a trimis jurnalul? Ca eu să ştiu adevărul, chiar dacă nu-l mai ştie nimeni altcineva?

Ren a lăsat să-i scape o grimasă:

— Ar face oare una ca asta? Pare un lucru destul de…

Răutăcios? Insensibil? Alege unul.

Am dat din cap:

— Nu mai ştiu nici eu. De când am început să citesc jurnalul, mă tot întreb dacă am cunoscut-o vreodată cu adevărat.

Am mai privit o dată ecranul:

— Chiar azi-noapte mă gândeam că ar fi trebuit să se mute destul de repede cu Howard, fiindcă ziua mea de naştere e în ianuarie. Dar nu cred că era vreo grabă. Probabil că era deja însărcinată când s-a mutat cu el.

— Şi acum ce facem?

Am tras adânc aer în piept.

— Trebuie să-l sunăm pe Matteo. Trebuie să mă întâlnesc cu el.

— Ştii ce, Lina, asta chiar mi se pare o idee proastă. De ce să nu mergem mai întâi să vorbim cu Howard? Sau să termini jurnalul…

— Ren, te rog mult. Cred că asta a vrut mama să fac. Şi nu pot da ochii cu Howard în halul ăsta. Nu pot. Ăla de jos numărul lui Matteo?

Mi-am luat telefonul şi am încercat să formez, dar mâinile îmi tremurau mult prea tare.

— Lasă-mă pe mine, a spus luându-mi telefonul. Să sun la numărul de la galerie?

— Da. Să aflăm când e deschis. Şi unde este. Cum ajungem acolo? Putem să mergem pe scuter până la Roma?

— Nu, o să luăm trenul. Sunt multe din care să alegem.

S-a aplecat spre mine cu telefonul lipit de ureche. Suna.

Ren a mers cât a putut de repede la gară, iar eu m-am ţinut de el ca o maimuţă nebună. Căutasem programul pe internet şi găsisem un tren rapid care pleca în douăzeci şi şase de minute. Am reuşit să ajungem în douăzeci şi trei.

— Am ajuns. Am ajuns, am spus cu răsuflarea întretăiată.

Ren s-a prăbuşit şi el pe un loc gol:

— N-am alergat… niciodată… aşa de… repede.

Mi-am apăsat coastele cu degetele. Aveam o durere oribilă într-o parte:

— Care ar fi fost… şansele… să existe un tren… chiar acum?

A aşteptat o secundă să-şi tragă răsuflarea înainte să-mi răspundă:

— Circulă toată ziua, dar ăsta e unul din cele rapide. Şi exact de asta avem nevoie. Fiindcă dacă află părinţii mei că te duc la Roma să te întâlneşti cu nu ştiu ce străin, cred c-or să mă omoare. Iar Howard o să mă azvârle într-o oală cu ulei încins.

— Matteo nu e nu ştiu ce străin. Iar Howard… am gemut eu. E oribil. Deja i-a frânt mama inima, urmează să afle că nu are nici măcar o fiică.

Exact atunci a venit din boxe un bubuit bun de spart timpane şi amândoi ne-am acoperit urechile cu mâinile, cât timp domnul respectiv a făcut un anunţ interminabil în italiană. În fine, anunţul s-a oprit şi a fost înlocuit de un scârţâit, iar trenul a început uşor să iasă din gara. *Se întâmplă. Chiar se întâmplă.*

— Ai jurnalul, da? m-a întrebat Ren.

— Da, am răspuns şi l-am scos din geantă. Am să citesc pe drum. Cât timp avem până ajungem?

— Nouăzeci de minute. Să citeşti repede.

Şi-a proptit picioarele pe locul din faţa noastră şi s-a lăsat pe spate, închizând ochii.

— Ren?

A deschis ochii:

— Da?

— Trebuie să mă crezi că-n mod normal sunt foarte plictisitoare.

— Mă îndoiesc.

* * *

9 MAI

Mai e puţin şi se încheie semestrul. Simone şi Alessio au terminat mai devreme. Au reuşit să-şi facă rost de locuri de muncă împreună, la un muzeu din Napoli, şi am răsuflat cu toţii uşuraţi că nu vor fi nevoiţi să se despartă. Cu cine s-ar mai certat? Şi Adrienne a terminat mai devreme, dar a plecat fără să-şi ia rămas-bun.

Acum, că grupul s-a redus la noi trei, Francesca, Howard şi cu mine am petrecut atât de mult timp împreună, că am ajuns să glumim spunând c-ar fi cazul ca Howard să nu mai cheltuiască bani şi să se mute cu noi. Orele s-au terminat, dar tehnic vorbind mai sunt câteva săptămâni înainte de termenul la care trebuie să susţinem proiectele de final, iar eu am început deja să-l asist pe Petrucione.

Simt ca şi cum aş fi ajuns la finele unei epoci. Anul care a trecut va păstra în el cele mai bune momente din viaţa mea, dar şi pe cele mai rele. N-am mai auzit o vorbă de la X din ziua în care l-am lăsat în gară şi acum, că s-au mai tocit marginile ascuţite ale acelei zile, îmi tot pun

aceeaşi întrebare: Cum e posibil ca relaţia noastră să fi însemnat atât de mult pentru mine şi atât de puţin pentru el?

12 MAI

În ultimele weekenduri Howard şi cu mine am închiriat o maşină şi am târât-o pe Francesca după noi, prin aşezările de pe dealurile Toscanei. Ne-am stabilit nişte roluri precise: Howard conduce şi face pe DJ-ul, eu citesc cu voce tare dintr-un ghid de călătorie, iar Francesca stă în spate şi se plânge. Ne distrăm de minune şi sunt foarte bucuroasă că-i am, să-mi distrag atenţia de la altele. Doar n-am să rămân tristă pentru totdeauna, nu?

13 MAI

Francescăi tocmai i s-a oferit un post de asistent al unui fotograf de renume din Roma. Dacă o să accepte (şi asta se va şi petrece), va începe în mai puţin de o lună. Şi Howard s-a apucat de mers la interviuri pentru un loc de muncă. Mi-a spus că o să facă orice e nevoie ca să rămână în Italia. Om de serviciu cu doctorat în Istoria Artei, îl vrea cineva? Am fost dintotdeauna uniţi în spirit în ceea ce priveşte Florenţa. În vreme ce restul prietenilor noştri se plângeau de turiştii din oraş şi de cât de scumpe erau toate, noi doi le arătam vitraliile şi încercam fiecare aromă ciudată de gelato pe care o întâlneam.

Îmi pare rău să recunosc, dar deşi încă mai iubesc Florenţa din tot sufletul, acum a devenit un loc trist pentru mine. Oriunde merg, văd locuri în care mergeam cu X şi mi se pare că aud ecourile discuţiilor noastre. Stau ore în şir şi mă întreb de ce a fost despărţirea noastră atât de bruscă. Oare au descoperit cei de la şcoală? A cunoscut pe altcineva? E inutil să mă mai gândesc la asta. M-aş putea întreba la nesfârşit.

14 MAI

Mai am doar o săptămâna până la susţinerea tezei. Petrucione mi-a recomandat câteva şcoli de artă pentru fotografia de portret şi mi-a spus că dacă mi-aş întregi portofoliul, aş putea să-mi aleg orice program vreau. O parte din mine e gata pentru faza următoare, dar o altă parte vrea să rămână în oraşul ăsta mereu.

15 MAI

Probabil ca lui Howard i-a ajuns să mă vadă că-l tot amân spunându-i că muncesc la portofoliu, fiindcă m-a legat la ochi când ieşeam din studio şi mi-a spus că mă duce la Cimitirul şi Memorialul American din Florenţa. A lucrat acolo ca voluntar în ultimele luni (de adăugat cel de-al Doilea Război Mondial la lista lungă de interese pe

care o are) şi de curând l-au abordat şi i-au oferit postul de supraveghetor. Cel de până acum tocmai a făcut luna asta un atac de cord şi se grăbesc să găsească pe cineva care să-l înlocuiască. Nu-mi imaginez o persoană care să se potrivească mai bine sau care să fie într-un loc mai potrivit decât Howard. Mi-a zis că are şanse mici de succes, dar încearcă să pară nepăsător, iar eu ştiu cât de mult îşi doreşte slujba asta.

18 MAI

Ce mi se întâmplă oare? Într-o zi mi se pare că toate merg cum trebuie, iar în altele sunt aşa de plângăcioasă şi de emoţionată de parcă aş sta din nou în gara aia din Roma. Îmi petrec majoritatea nopţilor muncind până târziu, dar chiar dacă nu o fac, tot nu adorm. De fiecare dată când îmi închid ochii mă gândesc numai la X. Ar fi trebuit să-mi treacă până acum, dar îmi doresc să mai avem o ultimă conversaţie. Într-un moment de slăbiciune am încercat să-l sun, dar numărul a fost deconectat. Ştiu că e mai bine aşa, dar tot dezamăgită m-am simţit.

20 MAI

Lui Howard i s-a oferit slujba! Francesca, şi cu mine l-am dus la pizzeria lui preferată să sărbătorim şi când ne-am întors în apartament, Francesca a zbughit-o pe trepte şi m-a lăsat cu Howard în stradă. Eram pe punctul să-i spun „noapte bună”, când a început să se tot codească până când, din senin, m-a invitat să mă mut cu el la cimitir pentru restul verii. Şi a făcut ca totul să sune extrem de uşor: îţi termini aplicaţiile pentru post-universitară. Stai în dormitorul liber. Mai rămâi puţin în Florenţa. Ce mai ofertă! Am spus „Da!” înainte să termine de vorbit.

22 MAI

Azi a fost, în mod oficial, ultima mea zi de student la AAFF. Plănuiesc să-mi iau liber weekendul ăsta şi de luni am să îl asist pe Petrucione la ore. Am petrecut după-amiaza cu Francesca, făcând bagaje. N-am crezut c-am să spun vreodată aşa ceva, dar o să-mi fie dor de salteaua mea sărăcăcioasă şi de clienţii gălăgioşi de la brutărie. Atâtea lucruri bune mi s-au întâmplat aici!

Francesca a plecat deja de o oră. Perioada ei de probă începe în două săptămâni şi vrea să-şi viziteze mai întâi părinţii. Am ajutat-o să-şi care în stradă toate cele nouă bagaje, după care am rămas îmbrăţişate. Deşi susţine că ea nu plânge niciodată, când s-a desprins de mine avea dermatograful puţin întins. Să sperăm că se va ţine de cuvânt şi ne va vizita curând, pe mine şi pe Howard.

24 MAI

Ei bine, e oficial. Sunt locuitor al Cimitirului şi Memorialului American. Probabil ca m-a ajuns tot stresul sfârşitului de an, fiindcă ieri am fost atât de sfârşită că aproape nu m-am dat jos din pat. Administratorul de dinainte a lăsat locul complet mobilat, aşa că Howard s-a putut apuca direct de treabă. Dormitorul extra mi se potriveşte perfect, iar Howard a spus că nu-l deranjează dacă acopăr pereţii cu fotografii.

26 MAI

Cimitirul este superb şi, deşi ştiu că ar trebui să-mi petrec tot timpul liber lucrând la aplicaţiile pentru post-universitară, mă trezesc că fac pauze ca să colind printre pietrele funerare. Zidul Dispăruţilor este deosebit de interesant. Cum se poate ca, la un moment dat, să fi fost cu toţii oameni vii care respirau şi deodată să fi dispărut? L-am fotografiat în dimineaţa asta şi am avut parte de o plimbare lungă şi frumoasă împreună cu asistenta administratorului, Sonia. E o femeie minunată. Deşteaptă, la fel ca Howard şi extrem de dedicată muncii de aici.

30 MAI

Este o săptămână excelentă. În fiecare zi, după ce terminăm de lucrat, Howard şi cu mine gătim, ne uităm la filme vechi şi facem plimbări lungi, şi mi se pare ca totul e perfect. Uneori vine şi Sonia şi jucăm cărţi sau ne uităm la filme sau, pur şi simplu, vorbim. Nu ştiu exact cum să explic asta, dar ani de zile am simţit că sunt în căutarea a ceva – ca şi cum nu m-aş fi aflat niciodată în locul potrivit. Aici, cu Howard mi s-a evaporat senzaţia asta. Nu ştiu dacă e din pricina oraşului, sau a tăcerii din cimitir, sau fiindcă am atâta timp să lucrez la fotografii, dar niciodată nu m-am simţit mai în largul meu. Locul ăsta are o putere tămăduitoare.

31 MAI

În dimineaţa asta, i-am arătat lui Petrucione câteva din fotografiile pe care le-am făcut la cimitir. E undeva în colţul din nord-vest un loc din care se vede prefect tot spaţiul şi am fotografiat de acolo, în diferite momente ale zilei. E uimitor să vezi cum se schimbă lumina şi culorile pe măsură ce trece ziua.

Cred că are sens, dar faptul că trăiesc într-un cimitir m-a făcut să mă gândesc deseori la moarte. E o ordine a lucrurilor pe care nu o găseşti în viaţa reală şi pe care o găsesc straniu de consolatoare. Poate că în asta constă frumuseţea morţii. Nu mai e nimic dezordonat. Totul este sigilat şi încheiat.

* * *

Sigilat şi încheiat.

— Bleah, am spus cu voce tare.

Greşea *foarte* mult în privinţa asta. Cum să fie totul încheiat când lăsai oameni în urma ta fără să le fi spus măcar ce secrete ai avut?

— Care-i treaba? m-a întrebat Ren. Ceva nou?

— S-a mutat cu Howard la cimitir. Dar sunt numai prieteni, nimic mai mult. Ar fi trebuit să fie deja însărcinată.

Am dat din cap:

— Matteo trebuie să fie.

— Pot să te ajung din urmă?

I-am înmânat jurnalul şi m-am lăsat pe spate privind peisajul care defila în goană pe geam. Mergeam ca printr-o felicitare cu sate verzi şi dealuri care se rostogoleau unele după altele, şi era aşa de frumos că-ţi venea să ţipi de bucurie.

De ce a ales să-mi spună totul în felul ăsta?

Capitolul 19

Până când a oprit trenul am acumulat destulă adrenalină cât să furnizez energie unei insule întregi. Nu că i-ar fi păsat vreunui alt pasager. Se pregăteau pe îndelete strângându-şi revistele şi laptop-urile, în vreme ce eu stăteam blocată pe culoar, bâţâindu-mă nervos.

Ren m-a înghiontit cu umărul:

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Trebuie.

A încuviinţat.

— Când coborâm, mergem direct în stradă. Dacă trecem de valul de oameni, putem să prindem un taxi şi ajungem în vreo zece minute.

Zece minute.

În fine, rândul a început să se mişte, iar eu şi Ren am ieşit în goană de pe peron. Clădirea gării avea un tavan înalt şi era chiar mai aglomerată decât cea din Florenţa.

— Pe unde? l-am întrebat.

S-a învârtit puţin înainte să-mi răspundă:

— Cred că… pe acolo. Da.

— Eşti pregătit de o rundă nouă de alergat?

— Hai s-o facem.

M-a apucat de mână şi-am sprintat spre ieşire evitând oamenii ca într-un joc video în care aveam capcane în drum. Zece minute. Zece minute. Viaţa urma să mi se schimbe. Din nou. Oare mai aveam să am şi eu parte de o zi normală şi plictisitoare?

Lângă staţia de taximetre erau multe maşini oprite, iar eu şi Ren ne-am azvârlit în prima disponibilă. Şoferul nostru avea o mustaţă groasă şi o problemă cu apa de colonie.

Ren i-a citit adresa:

— *Dieci minuti,* ne-a răspuns şoferul.

— Zece minute, mi-a tradus Ren.

Respiră. Respiră. Respiră. Încă mă ţinea de mână.

Pe scurt, pentru cei care au urechi de auzit. Doar dacă nu aveţi de ales – să zicem că sunteţi urmăriţi de o turmă de dinozauri înfometaţi, sau aţi fugit de acasă într-un oraş străin să vă căutaţi un tată misterios – şi nici măcar atunci să nu luaţi taxiul în Roma. Niciodată!

— Ren, cred că tipul ăsta o să ne omoare, i-am şoptit.

— De ce? Fiindcă a fost a doua oară când aproape că ne-am lovit frontal de altă maşină? Sau fiindcă încearcă să se ia la bătaie cu alţi şoferi?

— *Dove hai imparato aguidare?* a urlat şoferul nostru la altul.

Ieşise pe geam şi făcea un gest pe care nu l-am văzut, dar a cărui

semnificaţie am înţeles-o pe deplin.

— Am senzaţia că-mi trece toată viaţa pe dinaintea ochilor, am zis.

— Şi cum este?

— Interesantă.

— Şi a mea. Deşi, trebuie să recunosc, a devenit mult mai incitantă de acum cinci zile, de când ai alergat la mine, pe deal.

— Nu am alergat la tine. De fapt, am încercat să te evit.

— Serios? De ce?

— M-am gândit că ar fi penibil. Şi pe urmă chiar a fost.

A rânjit:

— Şi uită-te acum la noi. Ne petrecem împreună ultimele noastre minute pe pământul ăsta.

Şoferul ochise o bordură şi a parcat dintr-o smucitură după care a oprit. Am zburat împreună cu Ren pe locurile din faţă.

— Au, m-am frecat la faţă. Mai am oare nas?

— Unul turtit, mi-a răspuns Ren.

Era azvârlit la podea ca o hârtie mototolită.

— *Siamo arrivati,* ne-a anunţat politicos şoferul.

Ne-a privit în oglinda retrovizoare, după care a indicat aparatul de taxat:

— *Diciassette* euro.

M-am scotocit de bani prin geantă şi i-am dat, după care am coborât pe trotuar. În secunda în care am închis portiera, taxiul zburase deja cu scârţâit de roţi înapoi în trafic, făcând alte patru maşini să se proptească în frâne şi să contribuie la ceea ce putea fi descris drept o orchestră uriaşă de claxoane.

— N-ar trebui să-i dea voie să conducă.

— Cam ăsta-i standardul. Să fiu sincer, e unul din şoferii mai buni cu care am mers până acum. Uite, galeria e chiar acolo.

M-am răsucit. Ne găseam în faţa unei clădiri din piatră cenuşie, cu litere aurii pe uşă:

ROSSI GALLERIA E SCUOLA DI FOTOGRAFIA
GALERIA ŞI ŞCOALA DE FOTOGRAFIE ROSSY

Rossi. Lina Rossi. Ăsta era, de fapt, numele meu? Ce porcărie. Avea un „r” din ăla italienesc. Nici n-aş fi fost în stare să-l pronunţ.

— Haide, am spus.

Înainte să pună emoţiile stăpânire pe partea mea cea mai bună, am marşat spre uşă şi am apăsat soneria.

— *Prego,* s-a auzit vocea unui bărbat la interfon.

Matteo?

Uşa s-a deschis cu un clic zgomotos. L-am privit pe Ren.

— Eşti gata?

— Cui îi pasă de mine? Tu eşti gata?

— Nu.

Înainte să mai gândesc, am deschis uşa şi m-am trezit imediat într-un foaier generos, rotund ca formă. Pereţii erau acoperiţi cu un mozaic strălucitor şi de tavan atârna o instalaţie luminoasă imensă, cu vreo zece braţe cu becuri, răsfirate precum tentaculele unei meduze. Un bărbat blond, la cravată şi îmbrăcat într-o cămaşă elegantă stătea în spatele unui birou curbat, de culoare argintie. Era tânăr şi avea un aer de american. Sigur nu era el Matteo.

— *Buon giorno.* English? ne-a întrebat pe un ton plictisit.

— Da, am răspuns şi mi-am auzit ecoul propriei mele voci.

— Mă tem că aţi pierdut cursul. A început de mai bine de o jumătate de oră.

Ren a păşit alături de mine:

— Nu am venit aici pentru curs. V-am sunat acum vreo două ore pentru o întâlnire cu Matteo, mai ştiţi? Numele meu este Lorenzo.

— Lorenzo Ferrara? a spus şi ne-a studiat o clipă. Cred că nu mi-am dat seama, de fapt, că eşti aşa de tânăr. Din nefericire, domnul Rossi este sus şi predă. Şedinţele nu au o durată precisă şi nu vă pot promite că o să aibă timp să vă primească după aceea.

— O să-l aşteptăm, oricum ar fi, am răspuns repede.

Domnul Rossi. Din câte ştiam, era undeva chiar deasupra mea în clipa asta.

— Şi tu te numeşti…? m-a întrebat bărbatul.

— Lina, am răspuns ezitant.

Oare Matteo avea să-mi recunoască numele de familie?

— Mă numesc Lina Emerson.

Ren m-a fulgerat din priviri, dar am ridicat nonşalant din umeri. Ideea era să-i spun lui Matteo cine eram, nu?

— Prea bine. Nu vă promit nimic, am să-l anunţ că sunteţi aici.

Telefonul a sunat cu un târâit puternic şi el l-a smucit de pe birou:

— *Buon giorno. Rossi Galleria e Scuola di Fotografia.* Bună ziua, Galeria şi Şcoala de Fotografie Rossi.

— Hai să aruncăm o privire de jur-împrejur, i-am propus lui Ren.

Simţeam cum încep să mă bâţâi de nervi. Poate că un tur al galeriei îmi va ţine mintea ocupată de la cele ce urmau să se petreacă.

— Sigur.

Am pătruns printr-o uşă boltită în prima încăpere. Camera era construită din cărămidă aplicată şi toţi cei patru pereţi fuseseră acoperiţi cu poze înrămate. Atenţia mi-a fost imediat atrasă de o fotografie mai mare şi m-am dus spre ea. Era imaginea unei clădiri acoperite cu graffitti scorojit dintr-o metropolă, ca New York de exemplu, sau ceva asemănător şi pe unul din pereţii ei scria TIMPUL NU EXISTĂ, CEASURILE DA. În colţul din dreapta jos se vedea o

semnătură mare, lăbărţată: M. ROSSI.

— Asta e chiar mişto, l-am auzit pe Ren.

— Da, mamei i-ar fi plăcut la nebunie stilul ăsta.

Corecţie. Mamei chiar i-a plăcut stilul lui. Glandele sudoripare mi-au intrat imediat în acţiune.

Ren a luat-o înaintea mea câţiva metri, iar eu am cotit-o în altă direcţie. Majoritatea operelor erau ale lui Matteo şi erau de foarte bună calitate. Foarte bune.

— Lina? Poţi veni o clipă aici?

Ren vorbea pe un ton dinadins calm, ca atunci când cuiva că are un păianjen imens pe spate şi nu vrei să-l sperii.

— Ce? m-am grăbit eu să ajung la el. Ce este?

— Uită-te.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama ce priveam şi pe urmă aproape că m-am cutremurat. Era o poză *cu mine*. Mă rog, cu spatele meu şi chiar îmi aminteam când anume mi-o făcuse mama. Aveam cinci ani şi-mi făcusem un teanc de cărţi pe care să mă pot urca să mă uit pe geam la poneiul vecinilor cu care aveam o relaţie intensă de iubire şi ură totodată. Eram îmbrăcată în rochia mea preferată. Am citit indicaţiile de pe fotografie. *Carolina,* de Hadley Emerson.

— Cum de are el aşa ceva?

Deodată am simţit că-mi pierd pământul de sub picioare.

— Ştie despre mine. Nu va fi nicio surpriză.

— Eşti sigură că vrei să mai rămânem?

— Nu mai ştiu nici eu. Crezi că m-a aşteptat să apar în faţa lui?

— Scuzaţi-mă, l-am auzit pe bărbatul din foaier.

Se uita la noi ca şi cum îi trecea prin cap că eram în stare să strecor una din fotografiile imense ale lui Matteo la mine în geantă.

— Mai aveţi vreo întrebare de pus?

Vreun milion.

— Hm, mda, am spus şi-am aruncat o privire disperată în cameră. Astea sunt toate… de vânzare?

— Nu toate. Unele fac parte din colecţia privată a domnului Rossi.

— Mai are şi altceva de Hadley Emerson? am spus indicând fotografia.

— Hmm, a zis şi s-a apropiat să se uite la Carolina. Pot să verific, dar cred că asta e singura. Îi cunoşti opera lui Hadley Emerson?

— Hm, mda. Aşa ceva.

— Lasă-mă să verific în sistem şi te anunţ imediat.

A ieşit din cameră, iar Ren a ridicat din sprâncene:

— Nu e dintre cei cu mintea perspicace, nu?

— Ce am să-i spun eu lui Matteo? Să-i spun direct cine sunt?

— Poate c-ar trebui să aştepţi să vezi dacă te recunoaşte.

O uşă s-a deschis undeva sus, urmată de un tunet de voci şi zgomot

de paşi. Şedinţa luase sfârşit. Respiraţia mea era pe repede înainte. Undeva se produsese o greşeală. Era mult prea repede. Dacă nu voia să facă parte din viaţa mea? Dar dacă voia? Dacă era la fel de josnic precum tipul din jurnalul mamei?

L-am apucat pe Ren de mână:

— M-am răzgândit. Nu vreau să-l întâlnesc. Ai dreptate, ar trebui să vorbim mai întâi cu Howard. Măcar ştiu sigur că mama a avut încredere în el.

— Eşti sigură?

— Da. Hai să ieşim de aici.

Am plecat în goană din camera cu poze. Vreo zece oameni încercau să-şi facă loc în foaier, dar am trecut repede de ei şi am pus mâna pe mânerul uşii.

— Voi doi. Aşteptaţi aici!

Ren şi cu mine am îngheţat. Ah, nu. O parte din mine ar fi vrut să păşească înainte, în stradă, dar alta, mult mai mare, îşi dorea să se întoarcă. Ceea ce am şi făcut. Încet.

Un tip între două vârste stătea în capul scărilor. Purta o cămaşă scumpă şi-o pereche de pantaloni şi era mai scund decât îl crezusem, cu barbă şi mustaţă îngrijite. Mă fixa cu nişte ochi închişi la culoare.

— Haide, Lina, să mergem, m-a strigat Ren.

— Carolina? Vino, te rog, la mine în birou.

— Nu trebuie să intrăm, mi-a şoptit Ren. Putem să plecăm de aici imediat. Chiar acum.

Îmi simţeam inima bătând în urechi. Nu numai că mă strigase „Carolina”, dar îl şi pronunţase corect. L-am apucat pe Ren de mână:

— Vino, te rog, cu mine.

A încuviinţat şi am pornit încet spre scară.

Capitolul 20

— Te rog, ia loc, a spus Matteo cu o voce rafinată şi cu o brumă de accent.

A mers în spatele unui birou în formă de semilună şi ne-a indicat cu mâna două scaune care arătau exact ca nişte ouă fierte tari. Dacă mă gândesc mai bine, cam tot ce avea în birou arăta a altceva. Dintr-un colţ se auzeau bătăile puternice ale unui ceas în formă de roată dinţată, iar covorul de pe jos ai fi zis c-ar fi trebuit să fie o hartă a genomului uman. Toată camera avea un aer modern, cu exces de culoare, care nu se potrivea deloc cu bărbatul din faţa noastră.

M-am aşezat nesigură într-unul din ouăle răscoapte.

— Cu ce vă pot ajuta?

Bun. Să-i spun direct? Cum să încep?

— Eu… am început şi am făcut greşeala să-l privesc pe Ren, după care gura mi s-a închis ca o pungă sigilată.

Acesta mă privea îngrijorat. Matteo şi-a lăsat capul pe spate şi a continuat:

— Voi doi vorbiţi engleza, da? Benjamin mi-a comunicat că vreţi să vă întâlniţi cu mine. Bănuiesc că aveţi întrebări referitoare la programele mele educaţionale, nu?

Ren a tras cu ochiul la chipul meu îngheţat, după care a intervenit în discuţie:

— Hm… mda. Întrebări despre programe. Hm, aveţi cumva şi clase pentru începători?

— Sigur că da. Am câteva cursuri de începători pe parcursul anului. Următorul începe în septembrie, dar cred că locurile s-au completat deja. Toate aceste informaţii sunt disponibile pe site, a spus şi s-a lăsat pe spate. Vreţi să vă trec pe o listă aşteptare?

— Da, sună bine.

— Bine, atunci. Benjamin poate să vă ajute în privinţa asta.

Matteo a aruncat o privire către mine şi dintr-odată mi-a simţit fiecare terminaţie nervoasă din corp. Se prefăcea că ştie sau chiar nu vedea? Eu, una, simţeam că stau în faţa oglinzii. O oglindă mai bătrână şi de sex masculin, dar cu toate astea o oglindă. Ochii i-au zăbovit o clipă asupra părului meu.

— Ne puteţi recomanda un aparat bun pentru un începător? l-a întrebat Ren.

— Da. Preferatele mele sunt Nikon. Sunt câteva magazine bune în Roma şi aş fi fericit să vă dau datele de contact ale proprietarilor, dacă vă interesează.

— Drăguţ din partea dumneavoastră.

Matteo a încuviinţat şi a urmat o lungă tăcere. Ren şi-a dres vocea:

— Hm, bănuiesc că sunt destul de scumpe.

— Preţurile variază, a răspuns şi şi-a încrucişat braţele privind ceasul în formă de roată dinţată. Şi acum, dacă mă scuzaţi…

— Colecţionaţi multe fotografii de-ale altor fotografi? am lăsat să-mi scape.

Amândoi şi-au întors privirile către mine.

— Nu multe. Dar călătoresc destul de mult şi am grijă să vizitez studiouri şi galerii fotografice peste tot pe unde merg. Atunci când găsesc ceva cu adevărat impresionant îl cumpăr şi îl expun la mine în galerie, alături de cele ale mele şi ale studenţilor mei.

— Dar fotografia lui Hadley Emerson? De unde aţi cumpărat-o?

— Aceea a fost cadou.

— Din partea cui?

— A lui Hadley, mi-a răspuns privindu-mă drept în ochi.

Ca o provocare.

Am simţit cum îmi dispare tot aerul.

S-a ridicat din scaun şi a rostit:

— Lorenzo, de ce nu mergi la recepţie să-l rogi pe Benjamin să vă treacă pe lista de aşteptare? Carolina, înainte să pleci mi-ar face plăcere să îţi arăt şi cealaltă fotografie a lui Emerson pe care o am.

M-am ridicat moale din scaun şi Ren m-a apucat de braţ.

— Cum de nu te recunoaşte? mi-a şoptit el.

— O face. Îmi ştie numele adevărat şi-l pronunţă cum trebuie. Nimeni nu mi-a spus vreodată numele corect. Doar dacă l-au auzit dinainte.

L-am urmat în jos, pe trepte, cu inima până în gât, iar Matteo s-a oprit la recepţie:

— Benjamin, îl poţi include tu pe Lorenzo pe lista de aşteptare a următorului nostru curs?

— Sigur că da.

— Carolina, fotografia e în camera următoare. Lorenzo, ne revedem aici.

Ne-am privit. *Eşti bine?* mi-a spus fără să scoată un sunet.

Bine.

Bine, bine, bine.

— E pe aici, a zis Matteo şi a trecut rapid în camera următoare, iar eu l-am urmat cu mintea înceţoşată ca un televizor fără conexiune.

Ce se petrecea aici? Avea de gând să-mi vorbească între patru ochi?

A mers spre cel mai îndepărtat zid şi mi-a arătat fotografia unei tinere, cu faţa pe jumătate umbrită. În mod clar a mamei.

— Vezi?

— Da, am răspuns şi am tras adânc aer în piept, păstrându-mi privirea fixată pe poză, pentru a prinde curaj. Matt sunt aici pentru că…

— Ştiu cine eşti.

Capul mi-a ţâşnit înainte. Nu era decât cu un cap mai înalt ca mine. Şi se uita la mine ca la ceva care i se agăţase de talpa piciorului:

— Eşti leită mama ta, dar într-o pereche de blugi mulaţi şi Converşi. Întrebarea reală este următoarea: ce cauţi aici?

— Ce… caut aici? am întrebat dându-mă înapoi un pas scotocind după jurnalul din geantă. Am citit despre tine în jurnalul mamei.

— Aşa, şi?

— A fost… îndrăgostită de tine.

A râs cinic:

— *Îndrăgostită.* A fost doar un copil prost îndrăgostit de profesorul ei. Nu fusese deloc expusă vieţii adevărate din afara orăşelului de unde venea şi când a ajuns aici a crezut că viaţa ei urma să se transforme într-un basm. Dar indiferent de fanteziile ei, eu i-am fost doar profesor şi nimic mai mult. Şi indiferent ce idei îţi trec şi ţie prin cap, cel mai bine ar fi să ţi le ştergi chiar acum, Carolina, a spus scuipându-mi numele ca pe un fruct stricat.

Am simţit cum mă cuprind valuri de căldură:

— N-a fost un nimic. Aţi ieşit la întâlniri împreună. Ai ţinut totul secret de toată lumea şi te-ai despărţit de ea în Roma, când a venit să te viziteze.

A dat încet din cap:

— Nu. Astea sunt toate minciuni. Şi-a creat o fantezie atât de elaborată despre noi doi cum că am fi avut o relaţie amoroasă, încât a ajuns s-o creadă şi ea, a rostit el cu buzele curbate într-un zâmbet hidos. Mama ta a fost dezechilibrată. O mincinoasă.

— Ba nu a fost, am strigat şi vocea mea a căpătat ecou în cameră. Nu şi-a imaginat toate astea. Nu a inventat relaţia voastră.

— Serios, chiar aşa? a ridicat el tonul. Întreabă pe oricine a fost prezent acolo. Ne-a văzut cineva vreodată împreună? Ai vorbit cu cineva care să-ţi confirme povestea asta a ei?

— Cu Francesca Bernardi.

Şi-a dat ochii peste cap:

— Francesca. Era prietena cea mai bună a mamei tale. Sigur că o credea. Dar ne-a văzut vreodată împreună? Avea pe ce se baza în afara poveştilor ridicole ale mamei tale?

Oare? Prin cap a început să mi se învârtă un carusel de gânduri. Francesca *păruse* sigură de cele spuse…

— Exact aşa credeam şi eu. Dar dacă tot ai făcut efortul să vii până aici, am să-ţi spun eu exact ce s-a petrecut. Mama ta nu făcea faţă cu lucrările pentru curs şi m-a rugat s-o meditez în afara şcolii. La început, am fost fericit să o ajut, dar pe urmă a început să mă cheme la ore din ce în ce mai ciudate. Începuse să mă fixeze din priviri la ore şi pe urmă să-mi lase diverse lucruri pe birou, ca să le găsesc. Uneori

erau versuri, alteori poze de-ale ei, a continuat clătinând din cap. La început am zis că-i doar o fază nevinovată. Dar ea a devenit şi mai intensă. Într-o noapte a venit la mine la apartament şi mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine. Mi-a spus că viaţa ei nu mai are niciun sens dacă nu suntem împreună. Am încercat să fiu blând. I-am spus că îi sunt profesor şi că nu este posibilă o relaţie între noi doi. I-am spus că ar fi mult mai fericită să aibă întâlniri cu băieţi mai apropiaţi de vârsta ei. Cum era acel Howard Mercer.

Howard. Am tresărit, dar Matteo nu m-a observat. Vedea prin mine, ca şi cum ar fi privit o scenă ce se desfăşura pe un ecran mare de televizor.

— Atunci şi-a ieşit din fire. A început să ţipe şi să-mi spună că o să meargă la directorul şcolii să-i spună că am profitat de ea. I-am spus că nu o va crede nimeni. După care a scos un jurnal – jurnalul acela, bănuiesc – şi mi-a spus că a scris totul acolo. Îl umpluse cu o fantezie – cu o viziune – a ceea ce ar fi vrut să aibă loc între noi, şi mi-a spus că îi va face un sfârşit trist şi că-l va oferi pe urmă drept probă.

— În ziua următoare, am solicitat o întrevedere cu directorul şcolii şi am căzut amândoi de acord că era spre binele meu să îmi dau demisia, chiar dacă nu comisesem nicio greşeală. Ulterior am auzit că a început să se culce în stânga şi-n dreapta cu orice bărbat îi dădea atenţie. Bănuiesc că tu eşti produsul acelei perioade.

Mi-a întâlnit privirea şi am simţit cum trece prin mine un curent de aer rece.

— N-am vrut să am de a face cu mama ta şi nu vreau să am de-a face nici cu tine.

— Eşti un mincinos, am spus cu voce tremurătoare. Şi un laş de nedescris. Uită-te la mine. Arăt exact ca tine.

A dat din cap încet, cu un zâmbet trist întipărit pe chip:

— Nu, Carolina. Arăţi exact ca *ea.* Şi ca cine ştie ce nefericit atras de închipuirile ei patetice.

Cu o mişcare bruscă, a păşit în faţă şi mi-a smuls jurnalul din mâini:

— Hei, am spus şi am încercat să-l iau înapoi, dar s-a întors cu spatele la mine şi m-a blocat cu umărul.

— Ah, da. Faimosul jurnal, a remarcat răsfoindu-l. Bănuiesc că m-a numit X? Deşteaptă mişcare, nu? „Singura chestie dificilă, din relaţia mea de iubire cu X este că nu pot spune nimănui despre ea… Uneori simt că timpul meu se împarte în două categorii: timpul petrecut cu X şi timpul când aştept să fiu împreună cu X…”

S-a întors spre mine răsfoind agale paginile:

— Carolina, tu arăţi a fată deşteaptă. Ţie chestiile astea ţi se par reale? Ţi se pare posibil ca mama ta să fi avut o relaţie pe care să reuşească s-o ţină secretă de toată lumea?

— Nu a inventat nimic din toate astea.

Şi-a lăsat privirile în jos, spre jurnal. Căzuse şi se deschisese la copertă, aşa că îl ridică şi mi-o arătă:

— „Am făcut o alegere greşită”. Vezi? Chiar şi în nebunia ei, a ştiut că e greşit să falsifici un jurnal. Era aşa de talentată, dar *folle.* Îmi pare rău să-ţi spun asta, Carolina, dar ştiinţa a dovedit că pentru creativitate şi nebunie sunt responsabile aceleaşi părţi ale creierului. Te poţi resemna cel puţin, la gândul că nu a fost vina ei. Mama ta a fost un geniu, dar a avut o minte slabă.

Dintr-odată nu am mai văzut decât un roşu intens, fierbinte. Înainte să mai pot gândi, m-am năpustit asupra lui, i-am smuls jurnalul din mâini şi-am alergat spre foaier.

— Lina? a spus Ren ridicându-şi ochii din dreptul recepţiei.

Avea un dosar în faţă.

— E totul în regulă?

Am smucit uşa şi-am dat buzna pe trotuar, cu Ren urmărindu-mă rapid. M-am întors şi-am luat-o la fugă pe stradă, simţindu-mi picioarele grele ca nişte saci de nisip. *A avut o minte slabă.*

Într-un final m-a ajuns din urmă şi Ren şi m-a prins de braţ.

— Lina, ce s-a întâmplat? Spune-mi ce s-a petrecut acolo?

Am simţit cum mi se face rău de la stomac şi m-am dus la marginea trotuarului cu o senzaţie acută de vomă. Mi-a trecut într-un final şi m-am prăbuşit la pământ, simţind asfaltul tare sub genunchi. Ren a îngenuncheat alături:

— Lina, ce s-a întâmplat?

M-am întors şi mi-am împins faţa în pieptul lui şi deodată nu numai că mi-au dat lacrimile, am plâns cu sughiţuri. Un plâns care-te-rupe-în-două şi te-face-să-explodezi-într-un-milion-de-bucăţi şi te distruge-pe-dinăuntru, un astfel de plâns,. Simţeam cum se revarsă asupra mea toată greutatea ultimilor doi ani şi nu puteam face nimic să o opresc.

Am plâns, şi-am plâns, şi-am plâns din nou. Cu lacrimi fierbinţi şi zgomotoase cărora nu le-a păsat cine mă privea. Genul de plâns pe care nu-l avusesem niciodată în faţa cuiva.

— Lina, gata, e în regulă, a continuat Ren să-mi repete, cu braţele în jurul meu. O să fie totul în regulă.

Dar nu, nu era. Şi nu mai avea cum să fie. Mama mea nu mai exista. Şi îmi era atât de dor de ea, că uneori mă miram că mai puteam respira. Howard nu era tatăl meu. Iar Matteo… Nu ştiu cât timp am plâns, dar am simţit la un moment dat că am ajuns din nou cu picioarele pe pământ şi ultimele suspine au venit însoţite de tremurături.

Am deschis ochii. Eram tot îngenuncheaţi pe trotuar, eu băgată toată în Ren, cu faţa îngropată în gâtul lui, simţindu-i pielea fierbinte şi lipicioasă. M-am tras înapoi. Tricoul lui Ren avea o pată imensă şi umedă, iar el avea un aer îngrozit întipărit pe faţă. Era mult mai mult

decât îşi imaginase vreodată.

— Îmi cer scuze, i-am spus cu o voce răguşită.

— Ce-a fost asta?

Mi-am şters faţa şi l-am ridicat de jos:

— Mi-a spus că mama a inventat totul. Că era obsedată de el şi că a scris un jurnal fals numai ca să-l bage în bucluc la şcoală.

— *Che bastardo!* Asta nici măcar nu-i bună ca poveste, a remarcat şi m-a privit îndeaproape. Ia stai puţin, doar nu l-ai crezut, nu?

Am ezitat un moment, după care am dat tare din cap, iar părul mi s-a lipit de obrajii uzi:

— Nu. La început m-am speriat. Dar mama mea nu a fost aşa. Nu ar fi rănit niciodată pe cel pe care-l iubea.

A răsuflat uşurat:

— M-ai speriat o fracţiune de secundă.

— Nu-mi vine să cred că l-a iubit tocmai pe el. A fost oribil, în vreme ce Howard e aşa de… am spus şi mi-am ridicat privirea spre el.

Ren avea faţa la vreo cincisprezece centimetri de a mea şi dintr-odată ni s-au întâlnit privirile şi nu m-am mai gândit nici la Matteo, nici la Howard.

Capitolul 21

Nu a fost un simplu sărut nu ca primul tău pupic şi nici ca arunci când ţi-ai făcut de cap cu prietenul tău din primul an de liceu, în fundul unei săli de cinema. A fost un sărut cu braţe-încolăcite-de-gâtul-lui, degete-îngropate-în-părul-lui şi cu întrebarea-de-ce-nu-am-facut-asta-mai-devreme, un astfel de sărut cu toată faţa mea sărată. Ren mi-a încercuit talia şi preţ de cinci secunde totul a fost perfect. După care…

M-a îndepărtat de el.

Îndepărtat.

De.

El.

Am vrut să mă înghită trotuarul atunci şi acolo.

Nu m-a privit în ochi.

Pe bune, de ce nu mă înghiţea odată?

— Ren… Nu ştiu ce s-a întâmplat…

Mă sărutase şi el, nu? *Nu-i aşa?*

Ren se holba la pământ:

— Nu, nu. E în regulă. Doar că nu cred că e cel mai potrivit moment, înţelegi?

CEL MAI POTRIVIT MOMENT. Am simţit cum îmi ia foc faţa. Nu numai că fusese nevoit să mă desprindă de el, acum mai era şi drăguţ în privinţa asta. Lina, repară chestia asta, acum! Au început să-mi iasă o mulţime de vorbe din gură:

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Cred că m-a cam luat valul după toate câte s-au petrecut înăuntru acolo – a fost un moment încărcat de emoţie, şi cred că am redirecţionat toată…

Am închis ochii, strâns:

— Suntem doar prieteni. Ştiu asta. Şi nicicând, niciodată, niciodată nu m-am gândit la tine ca la altceva.

E minciună atunci când negi ceva ce ţi-ai recunoscut ţie însăţi doar de un minut? Plus: prea mulţi de „niciodată” în propoziţia aia. Speram însă să fiu credibilă.

Ren şi-a ridicat brusc privirea şi a întâlnit-o pe a mea, având pe chip cea mai impenetrabilă expresie de pe întreaga planetă. După care a dispărut din nou:

— E în regulă. Nu-ţi face griji din pricina asta.

De ce, de ce, de ce am făcut asta? M-am prăbuşit pe uşa taxiului. Ren stătea cât de departe putea fizic de mine şi se uita pe geam de parcă încerca să înveţe pe de rost străzile din jur.

Nu puteam să dau timpul înapoi? Să merg cu douăzeci de minute în

urmă, în clipa de dinainte de a-mi pierde capul şi de a-mi săruta cel mai bun prieten, care pe deasupra mai avea şi o iubită şi care, în mod clar, nu mă dorea *pe mine?* Înainte de clipa în care mi-am dat seama cât de mult îi iubeam părul zburlit, simţul umorului sau chiar şi faptul că, deşi îl ştiam de mai puţin de o săptămână, mă simţeam îndeajuns de confortabil încât să-i povestesc toate istoriile mele nebuneşti?

Ah, Doamne. Îl iubeam aşa de mult, că mă durea.

Mi-am apăsat pieptul cu degetele. *Îl ştii de vreo cinci zile. E imposibil să te fi îndrăgostit de el.* Complet raţional.

Şi neadevărat.

Sigur că eram îndrăgostită de Ren. Era exact el însuşi, iar eu eram exact eu însămi când eram împreună. Şi totul ar fi fost perfect dacă ar fi simţit şi el măcar un pic la fel ca mine. Dar nu simţea. L-am privit şi m-a străbătut un junghi de durere. Oare avea să-mi mai vorbească vreodată?

Şoferul ne-a remarcat în oglinda retrovizoare:

— *Tutto bene?*

— *Si,* i-a răspuns Ren.

În cele din urmă, şoferul a tras pe dreapta în dreptul gării, iar Ren i-a dat un teanc de bani, sărind literalmente din taxi, cu mine nefericită în urma lui.

Trebuia să ne întoarcem în Florenţa. O întreagă călătorie cu trenul, urmată de un drum cu scuterul, şi pe urmă… ah, nu. Pe urmă, înapoi la cimitir. Cu Howard. Nu puteam să gândesc mai departe de atât. Simţeam că urma să îmi pierd răsuflarea.

Ren a încetinit o secundă cât să-l ajung din urmă:

— Trenul nostru pleacă în patruzeci şi cinci de minute.

Patruzeci-şi-cinci de minute. Adică, o veşnicie.

— Nu vrei să stai jos?

A dat din cap că nu:

— Mă duc să iau ceva de mâncare.

Singur.

Nu a spus-o, dar eu am auzit.

Am încuviinţat amorţită, apoi m-am îndreptat spre un şir de scaune şi m-am prăbuşit pe unul dintre ele. Ce naiba se petrecea cu mine? Mai întâi de toate, nu plângi pe cineva în şuvoaie ca imediat pe urmă să încerci să îl săruţi. Pe urmă, nu te apuci să săruţi pe cineva care are deja iubită. Şi una superbă. Chiar dacă ţi se pare că s-ar putea să te placă pe tine.

Oare chiar mă înşelasem complet în privinţa lui? Oare îşi petrecuse tot timpul ăsta cu mine numai fiindcă era un prieten adevărat? Dar atunci când mă ţinuse de mână şi-mi spusese că mă place fiindcă sunt diferită? Asta nu însemna ceva?

Şi care era treaba cu Matteo? Tatăl meu era, în mod evident,

persoana de cea mai proastă factură pe care o cunoscusem vreodată. Nu mai aveam niciun dubiu: mama mă ţinuse departe de el dinadins. Şi atunci, de ce îmi trimisese toate indiciile ca să-l găsesc?

Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia. Am scos jurnalul din geantă, l-am deschis, dar cuvintele se mişcau de acolo-acolo ca nişte gândaci. Nu aveam cum să mă concentrez. Nu când simţeam ceea ce simţeam.

După zece minute îngrozitoare, Ren a revenit cu o sticlă mare de apă şi o pungă de plastic. Mi le-a dat pe amândouă.

— Sandviş. E cu prosciutto.

— Ce e aia?

— O şuncă tăiată subţire. O să-ţi placă, mi-a spus.

S-a aşezat lângă mine, mi-am desfăcut sandvişul şi am luat o gură. Normal că îmi plăcea. Dar era nimic în comparaţie cu ceea ce simţeam pentru Ren.

Şi da. Tocmai îl comparasem pe singurul tip faţă de care simţeam aşa ceva cu un sandviş cu şuncă.

Ren s-a lăsat pe spate şi şi-a întins picioarele în faţă, cu braţele încrucişate la piept. Am încercat să-i surprind privirea, dar continua să-şi privească picioarele.

Am răsuflat, într-un final:

— Ren, nu ştiu ce să îţi spun. Îmi pare foarte rău că te-am pus într-o situaţie ca asta. Nu a fost corect din partea mea.

— Nu-ţi mai face probleme din cauza asta.

— Vreau să spun, ştiu prea bine că ai o iubită şi…

— Lina, pe bune. Nu-ţi mai bate capul. E OK.

În mod clar nu părea OK şi cred că mi se forma un ciclon chiar în mijlocul pieptului. M-am lăsat şi eu pe spate şi-am închis ochii, trimiţându-i mesaje telepatice. *Îmi cer scuze că te-am târât la Roma. Iartă-mă că te-am sărutat. Iartă-mă că am stricat totul.*

Treizeci şi cinci de minute fără să vorbim.

Nu, treizeci şi unu. Fiindcă avusese loc un schimb de priviri oribil, după care eu am fugit la baie unde m-am holbat la mine cu ură vreo două minute. Aveam ochii umflaţi şi un aer distrus. Eram distrusă. Îl pierdusem pe Ren şi urma să-l pierd şi pe Howard. Nu aveam altă variantă. Trebuia să mă asigur că Howard afla că nu e tatăl meu, oricât de mult mi-aş fi dorit să fi fost.

— A venit trenul, a anunţat Ren ridicându-se.

S-a îndreptat spre peron şi l-am urmat. *Încă nouăzeci de minute.* Puteam s-o fac, da?

Trenul era aglomerat şi ne-a luat câteva minute să ne găsim locuri. Într-un târziu, am găsit două scaune vizavi de o doamnă solidă şi în vârstă care-şi aşezase nişte pungi de plastic în spaţiul dintre noi. Lângă

ea s-a aşezat un bărbat, iar Ren i-a salutat din cap, s-a strecurat pe scaunul de la geam şi a închis din nou ochii.

Mi-am scos jurnalul din geantă, l-am şters de blugi, sperând să scap de păduchii care mi-ar fi rămas de la Matteo. Era momentul să mă scufund la loc în poveste. Trebuia să-mi distrag cumva atenţia de la Ren.

* * *

3 IUNIE

În seara asta Howard mi-a dat se înţeles, în felul lui liniştit, că a ştiut tot timpul despre X. M-a făcut să mă simt ridicolă. Şi eu, care credeam că ne furişam, iată că mai toată lumea ştia. M-am trezit că-i povestesc totul despre relaţia noastră – chiar şi părţile rele. Şi erau destule din astea. Problema era că atunci când mi-a fost bine cu X mi-a fost AŞA de BINE, că uitam de restul. A fost o uşurare imensă să vorbesc despre asta, iar după asta am ieşit cu Howard pe verandă şi-am vorbit de multe altele, până când au apărut stelele pe cer. De mult timp nu m-am mai simţit aşa de împăcată cu mine însămi.

5 IUNIE

Astăzi împlinesc douăzeci şi doi de ani. M-am trezit de dimineaţă fără să am vreo aşteptare, numai că Howard mă aştepta cu un cadou – un inel subţire de aur pe care l-a cumpărat dintr-un magazin second-hand din Florenţa cu aproape un an în urmă. Mi-a spus că nu ştia de ce îl cumpărase, dar că îi plăcuse foarte mult.

Ce-mi place cel mai mult la el e că este încărcat de istorie. Bărbatul de la care îl cumpărase i-a povestit că fusese al unei mătuşi care se îndrăgostise de cineva, dar care a fost forţată de familia ei să se mute la o mănăstire. Iubitul ei îi dăduse inelul, iar ea l-a purtat întreaga viaţă, păstrând secretul. Howard a spus ca vânzătorul inventase toată povestea ca să adauge valoare produsului, dar inelul e chiar frumos şi nu ştiu cum, dar se potriveşte perfect. M-am simţit cam stoarsă de vlagă, aşa că în loc să ieşim să cinăm la restaurant, aşa cum plănuiserăm, am stat acasă şi ne-am uitat la filme vechi. Abia dacă am reuşit să-l văd până la sfârşit pe primul.

6 IUNIE

În seara asta eram cu Howard pe verandă şi ne legănam în balansoar, cu picioarele rezemate la el în poală, când mi-a pus o întrebare: „Dacă ai putea fotografia orice în lumea asta, ce anume ai alege?” Şi înainte să mă gândesc bine, i-am şi răspuns: „Speranţa”. Ştiu, un stereotip, nu? Dar m-am referit la speranţa neclintită, ca în momentele alea în care ştii că totul se va rezolva. Asta descrie perfect

timpul pe care-l petrec acum, aici. Simt că am atins butonul de ADORMIRE şi fac o pauză de la tot ceea ce urmează mai departe. Ştiu că bate şi aici timpul, dar nu vreau să se mai termine.

7 IUNIE

Vreau să înregistrez fiecare minut din tot ceea ce s-a petrecut astăzi.

Howard m-a trezit dis-de-dimineaţă, undeva înainte de cinci fix şi mi-a spus ca vrea să-mi arate ceva. Ne-am urcat pe dealurile din spatele cimitirului, eu îmbrăcată în pijamale şi încă adormită pe jumătate. Era încă întuneric şi mi s-a părut că am mers ore întregi. După care, într-un târziu, am văzut încotro ne îndreptam. La ceva distanţă înaintea noastră se afla un turn rotund. Avea un aer străvechi şi părea de sine-stătător, crescut precum o ciupercă sălbatică.

De cum am ajuns, Howard m-a condus la intrare. Am dat de o uşă mică de lemn probabil montată acolo să-i ţină pe intruşi la distanţă, dar care fusese măcinată de timp şi vreme. A dat-o deoparte şi ne-am aplecat să intrăm, după care am luat-o pe scara în spirală care ducea în vârful turnului. Eram destul de sus cât să vedem totul de jur împrejur şi-am observat vârfurile copacilor din cimitir şi drumul care ducea spre Florenţa. L-am întrebat ce căutam acolo şi mi-a răspuns să aştept. Ceea ce am şi făcut. Am stat acolo fără să ne vorbim, iar soarele şi-a făcut apariţia în cele mai uimitoare nuanţe de roz şi auriu şi, la scurt timp după aceea, întregul ţinut era scăldat în culori. Am simţit o durere acută: fusese rece şi întuneric o bucată lungă timp, după care, dintr-odată, n-a mai fost aşa.

Când s-a făcut lumină de-a binelea, m-am întors spre Howard. El se uita la mine şi a fost ca şi cum l-aş fi văzut pentru prima oară în viaţa mea. M-am apropiat de el şi deodată ne sărutam de parcă am fi făcut-o de un milion de ori înainte. Ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Când ne-am îndepărtat unul de altul nu ne-am spus un cuvânt. L-am luat de mână şi am plecat spre casă.

8 IUNIE

Mă tot gândesc la cum era când ieşeam cu X. Când îmi dădea atenţie mă simţeam ca şi cum eram sub lumina reflectorului şi toate erau cum trebuie în lumea asta mare. Dar în clipa în care privea în altă parte deveneam rece şi singură. Am încercat să găsesc în italiană un cuvânt care să traducă mai bine „inconstanţă” şi cel mai apropiat a fost *„volubile”*. Înseamnă punct de cotitură, vâltoare, răsucire constantă. M-a atras dintotdeauna senzaţia de învolburare pe care mi-a transmis-o X, dar m-a lăsat şi dezrădăcinată. Credeam că-mi doresc foc şi capricii, se pare că de fapt nu vreau decât pe cineva care să mă facă să mă trezesc devreme, să nu pierd vreun răsărit de soare. Ceea ce vreau cu adevărat este Howard. Şi acum îl am.

10 IUNIE

Francesca a venit ieri în vizită la noi. Poate că m-am dezobişnuit eu de ea, dar în numai trei săptămâni a reuşit să ajungă o versiune exagerată a ei înseşi de dinainte. Tocurile cui erau cu cel puţin cu un centimetru mai înalte, hainele erau şi mai luxoase şi fumează un număr record deţigări.

După cină ne-am aşezat la taclale. Am crezut că şi eu şi Howard ne pricepeam să ascundem chestia dintre noi doi, dar după ce s-a dus el la culcare, Francesca mi-a spus: „Deci aşa, s-a întâmplat!". Am încercat să mă prefac că nu înţeleg, dar a adăugat: „Te rog, Hadley. Nu mă lua cu de-astea. Nu ştiu de ce crezi tu că trebuie să-ţi ţii secrete toate relaţiile. Puteam să jur din clipa în care am intrat aici că s-a petrecut ceva cu voi doi. Şi acum, spune-mi toate detaliile. *Subito!*"

I-am povestit despre ultimele săptămâni, cât de liniştitoare şi vindecătoare au fost. I-am povestit despre dimineaţa de la turn şi de cât de perfect a fost totul în ultimele zile. După ce am terminat de vorbit, Francesca a oftat dramatic: „E ca într-o *favola*, Hadley. Ca într-o poveste. Te-ai îndrăgostit cu adevărat. Şi acum, ce ai de gând să faci? Nu te mai întorci în America?" Normal că nu ştiam ce răspunsuri să-i dau. Deja mi-am trimis portofoliul la câteva şcoli şi aşteptam să aflu veşti de la ele până la finele verii. Ieri, de exemplu, nu ştiu ce mi-a venit să-l întreb pe Petrucione dacă m-ar considera vreodată potrivită pentru un post de asistent. M-a redus la linişte cu o simplă privire şi mi-a spus că sunt mult prea talentată ca să-mi irosesc timpul inutil.

Atunci mi-a spus Francesca. La început a fost laconică. „M-a contactat." Am întrebat-o cine, dar după halul în care-mi bătea inima, ştiam la cine se referea. „M-a găsit în Roma, când lucram la o şedinţă foto. S-a folosit de scuza de a mă felicita pentru postul obţinut, dar am ştiut care era motivul adevărat. A vrut să dea de tine." O clipă m-am putut gândi la nimic ce aş fi putut spune. (Încerca să dea de mine?) „Mi-a zis că ţi-ai schimbat numărul de telefon şi că nu-ţi mai merge adresa de e-mail, fiindcă nu mai aparţii de institut." Nu crezusem niciodată că voi deveni de negăsit. Aveam un milion de gânduri care-mi treceau prin cap, iar Francesca mă urmărea cu atenţie. „Nu i-am dat nicio informaţie despre tine, dar i-am luat datele lui. Hadley, cred că ar fi o greşeală, dar nu am vrut să fac pe Dumnezeu. Dacă vrei să-l contactezi, am numărul lui nou de telefon. Mi-a spus că şi-a schimbat părerea. Că vrea să-ţi spună ceva." Şi mi-a dat o carte de vizită. Avea numele stanţat, cu litere mari, iar numărul de telefon şi adresa de e-mail erau scrise precum firimiturile de pâine.

Abia am putut închide ochii în noaptea aia, dar nu fiindcă aş fi fost îndoită. Ci fiindcă eram atât de sigură. X putea să apară pe un armăsar

alb cu buchete de trandafiri şi o pledoarie de cerut scuze impresionantă, tot nu l-aş mai fi vrut înapoi. Îl vreau pe Howard.

* * *

— Cum e jurnalul?

Expresia de pe chipul lui Ren era mult mai relaxată decât fusese în gară şi-am simţit cum inima îmi prinde nişte aripi micuţe. *Iertată?* Am încercat să-i întâlnesc privirea, dar iar s-a uitat într-o parte.

Mi-am lăsat ochii în jos.

— E bine. Şi m-am înşelat foarte tare într-o anume privinţă.

— Care?

— Nu s-a folosit de Howard doar ca să uite de X. S-a îndrăgostit de el, am spus şi am înclinat jurnalul să vadă şi el pagina la care mă uitam. Ce înseamnă asta?

După pasajul cu vizita Francescăi, apărea o pagină întreagă mâzgălită la nesfârşit cu cuvintele *„sono incinta”,* iar şi iar…

— *Sono incinta.* Înseamnă „Sunt însărcinată”.

— Exact asta am crezut şi eu.

Am privit pagina cu tristeţe. Ştiam că însemna auto-anihilare, dar aproape că mi-aş fi dorit să nu fi rămas însărcinată. Povestea ei de dragoste tocmai se spulberase.

Capitolul 22

11 IUNIE

SONO INCINTA. SONO INCINTA. SONO INCINTA, oare aş simţi altfel dacă vorbele astea ar fi în altă limbă? SUNT ÎNSĂRCINATĂ. Poftim. Abia mai pot judeca. În dimineaţa asta am vărsat tot micul dejun, la fel cum am făcut de o săptămână întreagă şi când am tras apa la toaletă mi-a trecut prin cap un gând oribil. Am încercat să-l alung, dar pe urmă… am simţit nevoia să ştiu. Nu am avut niciodată un ciclu regulat, dar oare mi se dereglase mai mult decât de obicei? Am mers pe jos până la farmacie şi am uitat să-mi iau cu mine dicţionarul italian, aşa că m-am văzut nevoită să trec printr-o pantomimă oribilă ca să reuşesc să le spun de ce anume aveam nevoie, după care m-am grăbit înapoi şi am făcut testul: pozitiv. M-am întors şi mai cumpărat două. Pozitiv. Pozitiv.

Toate au fost pozitive.

În ultimele două zile abia dacă am mai ieşit din cameră. Francesca a plecat ieri şi de fiecare dată când bate Howard la uşă mă prefac că dorm. Ştiu că trebuie să plec de aici. Howard mă iubeşte. Şi eu îl iubesc pe el. Dar asta nu contează acum, pentru că sunt însărcinată cu copilul altuia. Ştiu că trebuie să îi spun lui X, dar numai gândul ăsta mă face să-mi vină să mor. Ce o să-mi spună? Dacă mă iau după spusele Francescăi, a încercat să dea de mine, dar sunt convinsă că nu se aşteaptă la aşa ceva. Iar sincronizarea este incredibilă. E oare un semn că ne-a fost dat să fim împreună, mie şi lui Matteo? Dar, atunci, care e rostul momentelor de acum, cu Howard? Acum trei zile am scris ca el este cel hărăzit mie. Şi acum asta!

Vreau să-i spun lui Howard, dar cum să o fac? Am sunat-o deja pe mama şi am închis, de două ori. Mă tot apuc să-i formez numărul lui Matteo, dar numai primele cifre. Mai amân până mâine-seară, după care trebuie să decid ceva. Nici nu sunt în stare să gândesc.

14 IUNIE

L-am sunat pe Matteo. Munceşte în Veneţia şi am să-l întâlnesc acolo. Nu pot să-i spun la telefon.

15 IUNIE

Mă aflu în tren. Howard a insistat să mă conducă la gară şi cu toate că nu i-am spus de ce plec, cred că ştia. Mi s-au rostogolit lacrimile pe faţă încontinuu, şi ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost:

— E în regulă. Te rog, fii fericită.

De cum a plecat trenul din gară am început să plâng aşa de tare că toată lumea s-a uitat la mine. Am revăzut totul de mii de ori în cap,

toate indiciile duc la Matteo. E copilul lui. Trebuie să mi-l scot pe Howard din minte. L-am ales pe Matteo. *Soarta* mi l-a ales pe Matteo. Copilul nostru l-a ales pe Matteo. El trebuie să fie alesul.

15 IUNIE – MAI TÂRZIU

Probabil că Veneţia e cel mai nepotrivit loc de pe lume pentru o femeie însărcinată. Sigur că e frumos aici. 118 insule conectate prin bărci şi taxiuri de apă, şi toţi gondolierii cu tricouri în dungi care-i duc pe turişti de acolo-colo pe nişte preţuri absurde. Oraşul plutitor. Dar miroase oribil. Iar plescăitul apei lovindu-se de mal şi clădiri îmi dă senzaţia că sunt încontinuu pe punctul de a mă răsturna. După ce a ajuns trenul, mi-am şters lacrimile şi m-am străduit să mănânc o bucată de pâine foccacia cu sare. Mai era o oră până la întâlnirea cu Matteo. O oră până când va afla. Am citit undeva că Veneţia se scufundă în mare, câte patru centimetri pe secol. Dacă mă scufund şi eu cu ea?

16 IUNIE

Ne-am întâlnit în Piazza San Marco. Mi-am venit în fire şi am plecat din gară, direct spre piaţă. Am ajuns mai devreme, aşa că m-am plimbat puţin în jurul bisericii Basilica di San Marco. Basilica e aşa de diferită de Duomo-ul din Florenţa. E în stilul bizantin, cu o mulţime de arcade şi un mozaic sclipitor pe exterior. O parte din piazza tocmai fusese inundată şi turiştii îşi suflecaseră pantalonii şi înaintau prin apă.

În fine, s-a făcut ora cinci. Mi-am dat seama că nu-mi spusese unde anume să ne întâlnim, aşa că am mers în centrul pieţei. Pretutindeni în jurul meu erau porumbei, iar eu vedeam numai copii. Un băieţel cu părul şi ochii negri a fugit pe lângă mine şi primul meu gând a fost: „Ce deştept, vorbeşte atât de bine italiana. Oare voi avea şi eu un copil care o să vorbească o limbă pe care eu abia dacă o înţeleg?”

Şi atunci l-am văzut pe Matteo. (De ce să-i mai spun X?) Venea spre mine, îmbrăcat la costum, dar cu jacheta într-o mână şi cu un buchet de trandafiri galbeni în cealaltă. L-am privit o clipă şi am simţit tot ceea ce trebuia să însemne momentul acela. După care, înainte să-i pot spune ceva, m-a ridicat în braţe şi şi-a băgat faţa în părul meu. Repeta întruna: „Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost de tine.” Simţindu-i braţele calde şi puternice în jurul meu, mi-am închis ochii şi am răsuflat pentru prima oară de când aflasem că eram însărcinată. Nu o fi perfect. Dar e al meu.

17 IUNIE

Tot nu i-am spus. Aştept să revină totul la firesc între noi doi. A fost incredibil de drăguţ şi atent cu mine şi ne petrecem cea mai mare

parte a timpului plimbându-ne pe străzile din Veneţia. A închiriat un apartament micuţ, cu vedere la unul din canale şi la fiecare jumătate de oră trece câte un gondolier care, de cele mai multe ori, le cântă pasagerilor. Matteo mi-a spus că a ştiut că greşise din clipa în care îmi plecase trenul din gara din Roma. Mi-a zis că m-a văzut peste tot – o dată chiar a urmărit o femeie care semăna cu mine până la jumătatea unei străzi, până să-şi dea seama că nu puteam fi eu. Mi-a povestit că nu s-a mai putut concentra şi că începuse să stea ore în şir studiind fotografiile pe care le făcuse când eram împreună. Mi-a spus că i-am inspirat cele mai bune opere de până atunci.

M-a invitat să locuiesc împreună cu el, în apartament, dar mi-am luat o cameră ieftină la un hotel. E al unei doamne mai în vârstă şi nu are decât trei camere, toate cu o baie comună. Are milieuri care acoperă toate obiectele din casă şi mă simt de parcă aş sta în casa unei rude mai bătrâne. De trei zile nu am mai făcut nicio poză, ceea ce pentru mine e un record. Am mintea mult prea plină, asta e tot. Mâine am să-i spun despre copil. Mâine.

18 IUNIE

Trebuie să scriu asta. E urât şi brutal, dar s-a petrecut şi n-o pot omite.

L-am scos pe Matteo la cină la un restaurant micuţ, dar absolut minunat, de pe lângă hotelul meu. Avea lumânări pe mese, era liniştit şi absolut totul era perfect, mai puţin clipa în care m-am hotărât să-i spun, pentru că nu am putut scoate cuvintele pe gură. Când a venit nota, l-am întrebat dacă nu ar vrea să vină cu mine la hotel.

Aveam dezordine mare în cameră – hainele şi echipamentul foto aruncate peste tot – dar măcar aveam linişte şi eram singuri. De cum am păşit în cameră, l-am rugat să ia loc. S-a aşezat pe pat şi m-a tras astfel încât să stau alături. Mi-a spus că se gândeşte de mult timp la ceva şi că el credea că e momentul să facem pasul următor.

Inima mi-a luat-o nebuneşte la galop. Mă cerea de soţie? Mi-am privit mâna şi m-am panicat. Încă mai purtam inelul de la Howard. Trebuia oare să-l dau jos? Poţi să-i spui cuiva „Da” când porţi inelul altuia? Dar în loc să scoată un diamant, Matteo a dat glas unor vorbe care s-au constituit într-un plan de afaceri. Mi-a spus că s-a săturat să nu facă aproape niciun ban muncind pentru şcoli şi că vrea să-şi înceapă propria afacere şi să organizeze ateliere pentru fotografii vorbitori de engleză care doresc să-şi petreacă timpul în Italia. Deja umpluse două clase şi mi-a spus că aş fi persoana ideală să mă alătur. Îl puteam ajuta cu organizarea călătoriilor şi a cazărilor şi, odată ce voi căpăta experienţă, voi putea să predau şi fotografia. După care şi-a pus braţele în jurul meu şi mi-a zis că a fost un idiot să mă lase să plec de lângă el. Era momentul ca vieţile noastre să se unească.

Până atunci nu l-am lăsat să mă sărute şi cum şi-a lipit buzele de ale mele nu m-am mai gândit decât la Howard. Atunci am ştiut că lucrurile nu aveau să meargă niciodată între mine şi Matteo. Gravidă sau nu, îl iubeam pe Howard. Nu poţi să fii implicat într-o altă relaţie când simţi aşa ceva. M-am tras departe de Matteo şi-am bolborosit cele două cuvinte pentru care bătusem atâta drum.

Cuvintele au plutit grele în aer. A sărit ca şi cum l-ar fi ars patul dedesubt:

— Ce vrei să spui, gravidă? Cum s-a întâmplat asta? Ne-am despărţit de două luni.

I-am explicat că probabil se întâmplase chiar înainte să plece şi că nu aflasem decât luna asta, ceva mai devreme.

Atunci a luat-o razna. A început să urle, să mă facă mincinoasă şi să-mi spună că era imposibil sa fie copilul lui. Mi-a spus că rămăsesem gravidă cu altcineva – probabil cu Howard – şi că acum încercam să i-l pun lui în cârcă. Mi-a luat lucrurile şi a început să arunce cu ele prin cameră – cu aparatul foto, cu pozele, hainele, cu tot. Am încercat să-l calmez, dar a azvârlit cu o sticlă în perete şi când s-a întors şi s-a uitat la mine mi s-a făcut brusc foarte frică.

Aşa că l-am minţit. I-am spus că avea dreptate. Că nu era copilul lui, că era al lui Howard şi că nu mai voiam să-l văd niciodată. I-am spus ce am crezut eu că i-ar fi plăcut să audă, dar l-am făcut şi mai nervos. Mi-a spus că o să ne distrugă pe amândoi şi ca Howard va regreta ca s-a apropiat de mine. La final s-a ciocnit de mine, a deschis uşa şi s-a făcut nevăzut.

* * *

Inelul. Negarea. Minciuna.

Începeam, în fine, să capăt o viziune mai clară a vieţii mamei mele. Până acum privisem într-o oglindă înceţoşată, fără ca măcar s-o ştiu. Habar nu avusesem că trecuse prin atâta amărăciune. Să fiu sinceră, era straniu de voioasă. Ca atunci când vecinul de sus uitase apa la cadă pornită şi ne-a inundat apartamentul şi ne-a distrus o parte din lucruri: mama a scos un mop şi-a început să spună cât de tare e că puteam să eliberăm camera şi s-o luăm de la zero.

Oare toată atitudinea asta săltăreaţă de hai-să-ne-numărăm-binecuvântările cu care crescusem făcea parte dintr-o campanie elaborată de relaţii cu publicul? Se temea să nu aflu la ce trebuise să renunţe din cauza sarcinii?

Am închis jurnalul. Eram aproape sigură că dacă aveam să mai citesc va urma o nouă cădere nervoasă, de data asta masivă, din care nici chiar Ren nu m-ar mai fi putut scoate. Şi în plus, nu mai avea niciun rost să citesc. Indiferent ce ar fi făcut mama mai departe – să

zboare într-un balon cu aer cald înapoi în Florenţa şi să scrie pe cerul de deasupra domului HADLEY ÎL IUBEŞTE PE HOWARD, cu litere de treizeci de metri sau să-i trimită o grămadă de scrisori de dragoste cu porumbeii călători din Veneţia – nimic din astea nu avea să meargă. Punct. Avea să-şi petreacă tot restul vieţii ei la zece mii de kilometri depărtare, cu un inel de aur pe deget care să-i amintească de ceea ce pierduse.

Ah, da, şi cu mine. Altminteri cunoscut drept cel mai incomod suvenir din lume.

M-am lăsat pe spate şi am închis ochii simţind hâţânările de du-te-vino ale trenului, pe şine. Mă aflam la aproape o sută cincizeci de kilometri depărtare de un bărbat a cărui lume avea să se întoarcă cu fundul în sus şi la cincisprezece centimetri de un altul care nu voia să mai aibă nimic de-a face cu mine.

Când a ajuns trenul în gara, era deja trecut de ora patru. Ren aţipise din nou, iar telefonul îi vibrase spasmodic pe scaunul de lângă el, ca un gândac uriaş. M-am aplecat şi am aruncat o privire. Mesaj de la Minai. Au! Oare avea de gând să-i povestească despre faptul că-l sărutasem? Dacă da, era cazul să mă pun la punct cu nişte scheme de bătaie. Urma să am nevoie de ele.

Ren a deschis ochii:

— Aici?

— Aici. Ţi-a sunat telefonul.

— Mersi.

Şi-a verificat mesajele, cu ochii acoperiţi de păr. Cei din jur îşi pregăteau bagajele, aşa că eu mi-am strâns jurnalul. Fusese una din cele mai lungi zile din viaţa mea şi mă simţeam ca şi cum aş fi fost împachetată ca un cocon mare, trist. Nu-mi venea să cred că mai aveam de adăugat la tristeţe şi faptul că urma să merg înapoi la cimitir să-i povestesc lui Howard ce aflasem.

* * *

Drumul înapoi spre cimitir s-a desfăşurat în tăcere. Cei pe lângă care treceam păreau să fie antrenaţi cu toţii în conversaţii spumoase, chestie care făcea ca spaţiul dintre mine şi Ren să fie resimţit şi mai dureros. Eram aproape o epavă. Dar eram şi furioasă. Da, stricasem lucrurile, dar asta însemna că nu mai puteam fi prieteni? Şi de ce trebuia să-l cunosc pe Matteo şi să-l pierd pe Ren fix în aceeaşi zi? Nu cumva majoritatea oamenilor au luxul de a-şi trăi dramele vieţii într-o perioadă de câţiva ani?

Am ajuns într-un târziu şi la cimitir, unde un autocar tocmai se golea în parcare. Turiştii ne priveau ca pe nişte atracţii turistice.

Howard a ieşit din Centrul pentru Vizitatori şi ne-a făcut semn cu mâna.

Mi-au îngheţat măruntaiele, apoi mi s-au sfărâmat în bucăţele, dar am izbutit totuşi să-i fac semn înapoi. Ba chiar să-i şi zâmbesc. Ce avea să-mi spună?

— Spre casă? m-a întrebat Ren.

— Mda.

A tăiat drumul şi-n câteva secunde a intrat pe alee şi a oprit motorul scuterului. M-am dat jos şi i-am înmânat casca.

— Mulţumesc pentru tot ajutorul, Ren. Nu a fost minunat, dar acum am măcar nişte răspunsuri.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor.

S-a lăsat liniştea şi o secundă ne-am privit în ochi. După care a privit în jos şi şi-a pornit scuterul din nou.

— Sper să meargă totul bine cu Howard. O să fie în regulă, ai să vezi. Chiar te iubeşte.

Gâtlejul mi s-a uscat complet:

— Poate ieşim mâine împreună la alergat, ce zici?

Nu mi-a răspuns. În loc de asta a făcut un mic cerc cu scuterul, să ajungă cu faţa la drum şi a dat scurt din cap spre mine:

— *Ciao,* Lina.

Şi s-a făcut nevăzut.

Capitolul 23

— Stai puţin, mai explică-mi o dată, Howard nu e tatăl tău, dar el crede că este?

— Da, sau cel puţin aşa cred eu, că el crede că e tatăl meu.

— Crezi că el crede că e tatăl tău?

— Da. Ori asta, ori minte. Dar înclin spre prima variantă, fiindcă nu cred că oamenii se dau în vânt să ia în grijă adolescenţi, aşa, la întâmplare. Chiar dacă au fost îndrăgostiţi mamele lor.

— Dar Howard nu e tatăl tău? E tipul acela, Matteo?

— Da.

M-am lăsat să cad pe spate pe pat, cu telefonul la ureche. De douăzeci de minute aveam aceeaşi conversaţie.

— Addie, nu ştiu cum altfel să-ţi explic asta.

— Lasă-mă o secundă. Nu c-ar fi complicat, dar…

— Ştiu. Iartă-mă, am spus acoperindu-mi ochii. Şi încă nu ţi-am povestit cea mea rea parte.

— Mai rea decât că te-ai întâlnit cu nemernicul ăla oribil de tată pe care-l ai?

— Da, am spus şi am tras adânc aer în piept. L-am sărutat pe Ren.

— L-ai sărutat pe Ren? Pe amicul tău?

— Mda.

— Aşa bun. Păi, şi ce e atât de rău în asta?

— N-a vrut să mă sărute înapoi.

— Pe naiba. De ce?

— Are o iubită, iar eu tocmai mă întâlnisem cu Matteo şi făcusem o criză imensă de nervi, adică s-a petrecut exact în cel mai nepotrivit moment în care mi-am dat seama ce simt faţă de el. Şi pe urmă… am sărit pe el, iar el s-a descotorosit de mine… de pe el, am spus cu strângere de inimă.

— S-a descotorosit de tine de pe el?

— Da. Şi eram tot în Roma, aşa că a trebuit să luăm trenul înapoi până în Florenţa şi nu mi-a mai vorbit deloc. Să-ţi spun pe scurt, sunt singură de tot în Italia, trebuie să-i dau lui Howard vestea că nu e tatăl meu, şi nu mai am nici măcar un singur prieten.

— Ah, Lina. Şi când mă gândesc că acum zece minute eram invidioasă pe tine, a oftat ea. Cum rămâne cu cum-îl-cheamă? Modelul de lenjerie intimă?

— Thomas?

La naiba. Mesajul!

— Mi-a dat un mesaj ceva mai devreme şi m-a invitat în oraş. E nu ştiu ce mare petrecere pentru o tipă care a terminat şcoala.

— Ai să mergi?

— Probabil că nu. Cine ştie ce o să se întâmple după ce-i spun lui Howard. Din punctul meu de vedere, ar putea foarte bine să mă dea afară.

— N-o să te dea afară. E absurd.

— Ştiu, am suspinat. Dar mă îndoiesc că va fi foarte fericit. Spune şi tu, cât de aiurea e situaţia asta? Pe bune, chiar aş fi vrut să-mi fie tată.

Addie păstră un moment de linişte:

— Când ai de gând să îi spui?

— Nu ştiu. Încă mai munceşte, dar vrea să mergem diseară la un film. Dacă-mi fac curaj, îi spun de cum ajunge acasă.

Addie răsuflă zgomotos:

— Bine, uite care-i planul. Mă duc chiar acum sus, la părinţi să-i întreb dacă poţi să te muţi înapoi. Nu, mă duc *să le spun* că trebuie să te întorci aici. Şi nu-ţi face griji. Or să fie de acord.

Am petrecut următoarea oră făcând ture prin cameră. Am ridicat de nenumărate ori jurnalul şi-am examinat restul mic de pagini pe care îl aveam de citit, dar ori de câte ori încercasem să deschid caietul îi dădeam drumul, ca şi cum ar fi fost încins. După ce citisem ultimul paragraf, totul se terminase. Nu îmi mai putea spune nimic nou. Şi ştiam cât de tare i se frânsese inima.

Am mers iar şi iar la geam aşteptându-l pe Howard, dar se mişca împreună cu turul precum melcii de grădină. Chiar era nevoie să se oprească la fiecare statuie? Şi ce era aşa de interesant la partea asta de pietre de mormânt faţă de partea cealaltă? Până aveau ei să termine de aflat despre cel de-al Doilea Război Mondial, probabil că se termina şi al Treilea. Într-un final, când credeam că nu mai pot suporta nicio secundă de aşteptare, Howard şi-a condus grupul în parcarea vizitatorilor şi i-a aşteptat să se urce în autocar.

— Eşti gata? mi-am şoptit mie însămi.

Normal că nu eram.

Howard a intrat în Centrul pentru Vizitatori, după care ieşit însoţit de Sonia şi au pornit amândoi spre casă.

Ah, nu. Nu-i puteam spune de faţă cu Sonia. Trebuia să stau cu bomba asta toată noaptea? Când au ajuns pe alee am coborât scările câte două odată şi i-am întâmpinat pe verandă.

— *Aici erai, a spus Howard.* Cum a fost ziua de azi?

Oribilă!

— A fost destul de bine.

Purta o cămaşă de un bleu deschis, cu mânecile răsucite şi avea nasul ars de soare. O chestie care mie nu mi se întâmplase niciodată. Ştiţi de ce, pentru că sunt *italiancă*.

— Am încercat să te prind la telefon mai devreme, dar nu ai răspuns. Dacă mai vrem să ajungem la film, trebuie să plecăm acum.

— Chiar acum?

— Da. Vine şi Ren?

— Nu, nu poate să meargă.

Cum aveam să ies din asta?

Sonia mi-a zâmbit:

— E un film vechi în seara asta, un clasic cu Audrey Hepburn în rolul principal. Ai auzit de *Vacanţă la Roma?*

— Nu.

Şi ar putea odată să termine toată lumea să mai vorbească despre Roma?

În condiţii normale, probabil că mi-ar fi plăcut *Vacanţă la Roma.* E un film alb-negru despre o prinţesă europeană care face un tur mondial, dar are un program şi nişte supervizori extrem de stricţi, aşa că într-o noapte în care stă la Roma iese pe furiş pe geamul dormitorului să se distreze. Singura problemă e că luase, cu puţin timp înainte, un sedativ, aşa că se prăbuşeşte pe o bancă în parc şi o salvează un reporter american. Ajung amândoi să exploreze oraşul împreună şi să se îndrăgostească unul de altul, doar că nu rămân împreună, fiindcă ea are alte obligaţii.

Ştiu. Deprimant.

Nu am văzut decât jumătate din el, fiindcă în restul timp lui nu m-am putut opri să-l privesc pe Howard. Avea un râs puternic, răsunător şi se tot pleca spre mine să-mi spună denumirile locurilor pe care le vizitau Audrey şi iubirea ei. Mi-a luat până şi o pungă uriaşă de vată de zahăr şi, deşi am mâncat-o pe toată, abia dacă i-am simţit gustul. Cred că au fost cele mai lungi două ore din viaţa mea.

Sonia a insistat să stea în faţă, pe drumul de întoarcere:

— Şi, ce părere ai despre film?

— A fost drăguţ. Cam trist, totuşi.

Howard a privit-o:

— Te mai întâlneşti în seara asta cu Alberto?

— Ah, da.

— De ce ah?

— Ştii de ce. Am jurat de ani buni să nu mă mai duc la întâlniri aranjate.

— Nu te gândi că-i o întâlnire aranjată. Gândeşte-te că ieşi să bei ceva cu o persoană pe care o admiri.

— Oricui în afară de tine i-aş spune nu, a suspinat ea. Dar, la urma urmei, care ar fi cel mai aiurea lucru care s-ar putea întâmpla? Aşa cum am spus mereu, o întâlnire groaznică în Florenţa e oricum mai bună decât oriunde altundeva în lume.

Dintr-odată mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre ea.

— Sonia, tu cum de ai ajuns în Florenţa?

— Am venit în vacanţă după post-universitară şi m-am îndrăgostit. Nu a durat, dar a fost de ajuns cât să prind rădăcini aici.

Am gemut pe dinăuntru. Poate asta făcea parte din experienţa italiană. Să vii în Italia. Să te îndrăgosteşti. Să vezi cum îţi explodează totul în faţă. Probabil că puteai citi despre chestiile astea pe site-urile de călătorie.

Sonia mi-a întâlnit privirea în oglindă:

— Ştii, oamenii vin în Italia dintr-o mulţime de motive, dar atunci când rămân, o fac pentru două lucruri, mereu aceleaşi.

— Care?

— Love & gelato.

— Amin, a consfinţit Howard.

Am privit pe geam străduindu-mă din răsputeri să-mi opresc lacrimile să pornească de sub pleoape. Gelato singură nu mă satisfăcea. Îmi doream şi partea cu iubirea.

Ne-am întors la cimitir şi Howard a lăsat-o mai întâi pe Sonia, după care a cotit spre casa noastră. Farurile luceau straniu peste pietrele de mormânt, iar combinaţia dintre dulce şi nervi îmi făcea rău la stomac.

Eram în sfârşit singuri. Venise clipa să-i spun. Am tras adânc aer în piept. Urma să încep să vorbesc în trei… doi… doi… doi…

Howard rupse tăcerea:

— Am vrut să-ţi mai spun o dată cât de mult înseamnă pentru mine faptul că eşti aici. Ştiu că nu ţi-a fost uşor, dar apreciez foarte mult faptul că ai încercat. Chiar dacă nu e vorba decât de vara asta. Şi mai cred că eşti o persoană minunată. Chiar da. Sunt mândru de felul în care te-ai implicat şi ai explorat Florenţa. Ai spirit de aventură, la fel ca mama ta.

Mi-a zâmbit de parcă aş fi fost fiica pe care sperase mereu să o aibă, iar bruma de curaj care îmi rămăsese s-a topit precum un cub de gheaţă. Nu îi puteam spune. Nu în noaptea aia. Poate chiar niciodată.

Am intrat în casă şi-am inventat o scuză jalnică despre o durere de cap, apoi m-am cărăbănit în dormitor la mine, unde m-am aruncat pe pat. Repetasem de prea multe ori aruncatul pe pat în ultimele zile. Ce aveam să mă fac? Nu-i puteam spune lui Howard, dar nici nu puteam să nu-i spun.

Ar fi fost aşa de groaznic dacă aş fi rămas tot restul verii şi pe urmă m-aş fi dus acasă, fără să-i spun o vorbă? Şi când venea Ziua Taţilor şi el aştepta o felicitare de la mine? Sau la nunta mea, când el ar fi tipul care ar trebui să mă conducă la altar? Şi atunci?

Telefonul a început să sune şi-am sărit din pat şi am traversat camera, plutind aproape, în două salturi. *Dă să fie Ren, dă Doamne să fie Ren, să fie…*

Thomas.

— Alo?

— Bună, Lina, Thomas e la telefon.

— Bună, am spus şi m-am surprins în oglindă.

Semănăm cu un peşte balon. Care trecuse printr-o traumă emoţională.

— Ai primit mesajul de la mine?

— Da. Iartă-mă că nu ţi-am răspuns. Am avut o zi… cam zăpăcită.

— Nicio problemă. Ce zici de petrecere? Vrei să vii cu mine?

Avea o voce atât de britanică, de lipsită de complicaţii. Şi vorbea despre o *petrecere.* Ca şi cum ar fi contat. Mi-am trecut mâna prin păr:

— Despre ce e vorba, mai exact?

— Majoratul unei fete care tocmai a terminat liceul. Locuieşte în cel mai tare loc – aproape la fel de mare ca la Elena acasă. Toată lumea o să fie acolo.

„Toată lumea", adică şi Ren şi Mimi? Am închis ochii:

— Mulţumesc că m-ai întrebat, dar nu cred că am să fiu în stare să ajung.

— Ei, haide. Trebuie să sărbătoreşti cu mine. Mi-am luat carnetul de şofer ieri, şi tata zice că pot să vin să te iau cu BMW-ul lui. Şi nu vrei să pierzi aşa o petrecere. Părinţii ei au plătit o trupă indie{61} pe care o ascult de mai bine de un an.

Mi-am ţinut telefonul între falcă şi ureche şi mi-am frecat ochii. După tot ce se petrecuse în ziua aia, o petrecere părea farsa perfectă. Mai ales că era ca naiba să merg cu cineva când, de fapt, eram îndrăgostită de cu totul altcineva. Dar ce te faci atunci când „altcineva-ul" tău nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu tine? Măcar Thomas încă vorbea cu mine.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Thomas răsuflă:

— Bine. Mai gândeşte-te. Vin să te iau mâine la nouă. Şi e o chestie elegantă, deci trebuie să te îmbraci frumos. Îţi promit că ai să te distrezi pe cinste.

— Elegantă. Înţeles. Te sun mâine.

Am închis, am aruncat telefonul pe pat şi m-am dus la geam să privesc afară. Era o noapte senină, iar luna îmi clipea ca un ochi gigantic. Ca şi cum ar fi urmărit toată intriga asta complicată şi acum râdea, la urmă.

Lună proastă. Am pus ambele mâini pe pervaz şi practic m-am aruncat pe el, dar geamul nu s-a clintit.

Bine.

Capitolul 24

Ziua următoare m-am trezit chiar la primele semne ale dimineţii. Adormisem şi căzusem pe pat complet îmbrăcată, iar pe marginea mesei de toaletă era o farfurie de spaghete din care curgea sosul de roşii, cu picături pline de ulei. Bănuiesc că Howard încercase să-mi aducă cina la pat.

Prin fereastră îmi intra o lumină cenuşie, neclară. M-am dat jos din pat şi-am mers tăcută spre valiză, cotrobăind după o pereche curată de adidaşi de alergat. Am luat apoi jurnalul şi m-am strecurat tiptil prin casă, ieşind pe uşa din dos. Aveam o anume destinaţie în cap.

Mi-am croit drum spre poarta din spate. Nici păsările nu se treziseră, iar roua acoperea totul ca o pânză de păianjen imensă, transparentă. Mama avusese dreptate. Cimitirul arăta altfel în diferite momente ale zilei. Cimitirul de dinainte de crăpatul zorilor părea cumva setat pe „silenţios", iar cenuşiul se împletea cu restul culorilor.

Am ieşit pe poarta din spate şi am luat-o la fugă, depăşind locul în care-l văzusem prima oară pe Ren. Nu. Te. Mai. Gândi. La. Ren. Era noua mea mantră. Poate că era cazul să printez cuvintele astea ca abţibild de pus pe maşină.

Mi-am clătinat capul să-mi scot gândul de acolo, am tras adânc aer în piept şi mi-am impus un ritm mediu de alergare. Aerul era proaspăt şi mirosea a curat – probabil că asta îşi doreau şi detergenţii ăia care caută „miresme de aer de munte" – iar eu mă simţeam extraordinar de uşurată să pot alerga. Măcar nu aveam numai mintea pe repede înainte.

Un kilometru jumătate. Trei. Urmam o potecă îngustă prin iarbă făcută probabil de cineva care avea o rută anume, dar habar nu aveam dacă destinaţia lui era aceeaşi cu a mea. Din câte îmi dădeam seama, cred că mă îndreptam într-o direcţie complet greşită. Poate nici nu mai exista, dar deodată… TA-DAAM! Turnul. Se înălţa din deal ca o ciupercă sălbatică. M-am oprit din alergat. M-am simţit ca şi cum mă împiedicasem de ceva magic, ca un vas cu aur sau o casă din turtă dulce în mijlocul Toscanei.

Nu te mai gândi la case din turtă dulce.

Am reluat alergarea, simţind cum inima îmi bate din ce în ce mai tare pe măsură ce mă apropiam de silueta întunecoasă a turnului. Era un cilindru perfect, cenuşiu, cu aer antic şi nu avea mai mult de zece metri înălţime. Părea ca genul acela de loc în care oamenii se îndrăgostiseră unii de alţii de ani de zile.

Am alergat la baza lui şi am atins zidul cu mâna şi-am mers aşa, în cerc, căutând intrarea. Uşa de lemn pe care Howard o mutase pentru mama dispăruse de mult, lăsând o arcadă pe post de intrare, care era

însă aşa de joasă, că a trebuit să mă ghemuiesc să pot trece pe dedesubt. Înăuntru era gol, cu excepţia vălmăşagului de pânze de păianjen şi a unei grămezi de frunze care supravieţuise probabil copacului din care proveneau. În centrul turnului se vedea o scară în spirală, sfărâmată, prin care pătrundea înăuntru un cerc palid de lumină.

Am tras adânc aer în piept şi apoi m-am îndreptat spre scări. Speram să-mi descopăr în vârf toate răspunsurile.

Trebuia să calc cu grijă – jumătate din trepte arătau de parcă ar fi căutat o scuză să se prăbuşească – şi m-am văzut nevoită să fac un salt acrobatic peste locul în care ar fi trebuit să se afle ultima treaptă, dar în cele din urmă am reuşit să păşesc afară. În vârful turnului era practic o platformă înconjurată de o margine de un metru înălţime, aşa că m-am îndreptat acolo. Era încă întunecat şi cenuşiu totul, dar priveliştea era superbă chiar şi aşa. Superbă ca-n cărţi poştale, adică. Spre stânga se întindea o vie cu şiruri de viţă întinse în rândul argintii şi peste tot în jur erau satele bogate ale Toscanei, cu câte o casă apărută ocazional în mijlocul unui ocean de dealuri.

Am oftat. Nu era de mirare că ăsta era locul în care mama îl observase prima oară pe Howard. Chiar dacă nu se îndrăgostise până atunci de umorul lui şi de gustul excelent în domeniul îngheţatei, probabil că se uitase la privelişte şi se îndrăgostise iremediabil. Era genul de loc care ar fi făcut până şi o turmă de bivoli în goană să pară romantici.

Am pus jurnalul jos pe pământ şi am dat o tură pe platformă, cercetând cu atenţie fiecare centimetru. Ţineam cu disperare să găsesc un semn de-al mamei, o piatră inscripţionată cu H + H sau poate chiar nişte pagini pierdute de jurnal pe care să le fi ascuns pe sub vreo piatră. Nu am găsit decât păianjeni care mă priveau cu acelaşi interes ca nişte soldaţi din Garda Regală Britanică.

Am renunţat la goana după trofee şi m-am întors în mijlocul platformei, cuprinzându-mă cu braţele. Trebuia să aflu răspunsul la o întrebare şi simţeam că aici era locul cel m potrivit în care s-o pun.

— Mamă, de ce m-ai trimis în Italia?

Vocea mi-a străpuns neclintirea tăcută a celor din jur, dar am strâns ochii şi-am ascultat.

Nimic.

Am mai încercat o dată.

— De ce m-ai trimis să stau cu Howard?

Tot nimic. Apoi s-a pornit vântul, cu un fâsâit prin iarbă şi copaci şi deodată toată singurătatea şi golul pe care le purtam cu mine s-au umflat aşa de mult că m-au înghiţit cu totul. Mi-am acoperit ochii cu palmele şi-am simţit cum îmi ricoşează durerea prin corp. Dacă se înşelau şi mama, şi bunica şi psihologul? Dacă aveam să simt durerea

asta tot restul vieţii? Dacă fiecare secundă din fiecare zi de acum înainte urma cumva să fie mai puţin despre ce aveam, şi mai mult despre ce pierdusem?

M-am prăbuşit la pământ, iar durerea mă lovea în valuri mari, tăioase. Îmi spusese de nenumărate ori ce viaţă minunată urma să am. Cât de mândră era de mine. Cât şi-ar fi dorit să poată fi alături de mine, nu numai pentru momentele importante, ci şi pentru clipele de zi cu zi. După care mi-a spus că va găsi o cale să stea aproape de mine. Dar până acum, fusese plecată. Şi pe urmă şi mai plecată. Şi plecatul ăsta se întindea înaintea mea ca un orizont nesfârşit, înfricoşător şi pustiu. Alergasem în toată Italia încercând să rezolv misterul jurnalului, încercând să înţeleg de ce făcuse ceea ce făcuse, dar de fapt o căutasem pe ea. Şi nu aveam s-o mai găsesc. Niciodată.

— Nu pot să fac asta, am rostit tare, cu faţa apăsată de mâini. Nu mai pot să stau aici fără tine.

Şi atunci m-a plesnit. Bine, poate nu chiar plesnit, a fost mai mult un ghiont, dar m-am ridicat instantaneu în picioare, fiindcă mi se înfiripa un cuvânt în creier.

Priveşte!

Mi-am umbrit ochii cu mâna. Soarele se ridica deasupra dealurilor, încălzind dedesubturile norilor, arzându-i în nuanţă nebuneşti de roz şi auriu. Dintr-odată, totul în jur devenise strălucitor, minunat şi clar.

Nu avea cum să nu-mi mai fie dor de ea. Vreodată. Asta era ceea ce îmi dăduse mie viaţa şi indiferent cât de greu era, nu aveam cum să scap de greutatea asta niciodată. Dar asta însemna că nu aveam să fiu bine. Sau fericită. Încă nu-mi puteam imagina cum exact, dar probabil că avea să vină o zi când golul din mine nu va mai durea la fel de tare şi mă voi putea gândi la ea, mi-o voi aminti şi totul va fi în regulă. Ziua aceea mi se părea la ani-lumină distanţă, dar acum mă aflam în picioare într-un turn din Toscana, iar răsăritul era aşa de frumos că aproape durea.

Şi asta tot era ceva.

Am ridicat jurnalul. Venise clipa să-l termin.

* * *

19 IUNIE

Fiecare nou început vine de la finele unui alt început. {62} De peste un an am versul ăsta scris pe o bucata de hârtie deasupra biroului şi de-abia azi îl înţeleg cu adevărat. Mi-am petrecut după-amiaza întreagă cutreierând străzile şi gândindu-mă, iar acum am câteva lucruri clare.

Mai întâi de toate, trebuie sa plec din Italia. În septembrie anul trecut am întâlnit o americancă, o tipă obligată să rămână într-un mariaj îngrozitor, fiindcă în Italia legea zice că fiecare copil rămâne cu

tatăl. Mă îndoiesc că Matteo va dori vreodată să aibă de a face cu copilul nostru, dar nu-mi pot asuma asemenea riscuri. Şi-n al doilea rând, nu-i pot spune lui Howard ce simt pentru el. El crede deja că am ales pe altcineva şi trebuie să creadă asta în continuare. Altminteri o să lase în urmă viaţa pe care a muncit să şi-o facă, doar pentru şansa de a începe alături de mine. Îmi doresc asta atât de mult, dar nu îndeajuns cât să-l las să-şi abandoneze visul de a trăi şi de a munci în mijlocul unei frumuseţi atât de cuprinzătoare. Este ceea ce merită.

Şi iată cum stau lucrurile. Îl iubesc pe Howard şi de aceea trebuie să-l părăsesc. Şi ca să-mi protejez copilul trebuie să o duc cât mai departe de tatăl ei. (Da, cred că e o fetiţă.)

Dacă m-aş putea întoarce în timp măcar o clipă – una singură – m-aş întoarce la turn, la clipa când aveam înainte o lume întreagă de posibilităţi. Şi chiar dacă mă doare sufletul mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată, nu aş renunţa niciodată la răsăritul acela, şi nici la copilul acesta, pentru nimic în lume. Începe un capitol nou. Viaţa mea. Şi-am de gând să alerg spre ea cu braţele deschise. Orice altceva ar fi o pierdere.

* * *

Sfârşit. Restul jurnalului era gol. Am întors încet spre coperta din faţă şi am mai citit o dată acea primă propoziţie.

Am făcut o alegere greşită.

Sonia se înşelase. Mama nu trimisese jurnalul la cimitir pentru mine – îl trimisese pentru Howard. Voise ca el să ştie ce se petrecuse cu adevărat şi să-i spună că-l iubise în tot timpul ăsta. După care, chiar dacă nu mai putea da timpul înapoi şi nici schimba povestea, a făcut următorul lucru pe care-l putea face.

M-a trimis pe mine.

Capitolul 25

Aproape că am prins aripi pe drumul înapoi către cimitir. Mă simţeam incredibil de emoţionată, dar şi uşurată totodată. Indiferent de reacţia lui Howard, ştiam că totul avea să fie în regulă. Iar el merita să-i citească povestea. În clipa asta.

Lumina zilei schimbase complet cimitirul, care trecuse de la nuanţe decolorate, la culori puternice, vibrante. Am luat-o la fugă pe diagonală, razant printre pietrele de mormânt, ignorând junghiul pe care-l simţeam în coastă. Trebuia să-l prind pe Howard înainte să înceapă munca.

Stătea pe verandă cu o ceaşcă de cafea în mână şi când m-a văzut s-a ridicat alarmat:

— Nu te urmăreşte nimeni de data asta, nu?

Am clătinat din cap şi m-am oprit, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

— Ei, bine atunci, a spus şi s-a aşezat la loc. Întotdeauna sprintezi aşa, pe final? Credeam că eşti o alergătoare de cursă lungă.

Am mai dat o dată din cap şi am tras adânc aer în piept:

— Howard, trebuie să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Tu ştii că nu eşti tatăl meu?

Câteva secunde lungi cuvintele mele au plutit în spaţiul dintre noi, ca nişte baloane de săpun tremurătoare. Apoi mi-i zâmbit.

— Defineşte „tată”.

Am simţit cum mi se înmoaie genunchii şi m-am împleticit până pe verandă.

— Hei, hei, eşti în regulă? a spus întinzând mâna să mă sprijine.

— Lasă-mă să stau jos, am spus şi m-am prăbuşit pe un scaun de lângă el. Şi ştii prea bine ce vreau să spun prin „tată”. Mă refer la bărbatul care mi-a dat viaţă şi jumătate din ADN-ul meu.

Şi-a întins picioarele lungi:

— Ei bine, în cazul ăsta, nu. Nu sunt tatăl tău. Dar dacă vii cu altă definiţie, ca de exemplu, „un om care vrea să facă parte din viaţa ta şi să te ajute să creşti”, atunci, da. Sunt.

Am gemut:

— Howard, eşti foarte drăguţ, dar încearcă să-mi dai şi nişte explicaţii. Fiindcă mi-am petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore extrem de confuză şi îngrijorată ca nu cumva să te rănesc, iar tu ai ştiut asta dintotdeauna?

— Îmi cer scuze. Nu ştiam că habar nu ai, a spus privindu-mă şi a oftat. Bine, bine. Vrei să asculţi o poveste?

— Da.

S-a aşezat mai bine ca şi cum s-ar fi pregătit să spună o poveste pe care o spusese de un milion de ori şi a început:

— Când aveam douăzeci şi cinci de ani am cunoscut o femeie care mi-a schimbat viaţa. Strălucea, vibra şi de fiecare dată când eram cu ea simţeam că aş putea face orice.

— Te referi la mama, nu?

— Lasă-mă să termin. Prin urmare, am cunoscut femeia asta şi m-am îndrăgostit nebuneşte de ea. Nu simţisem niciodată aşa ceva, pentru nimeni – era ca şi cum mi-ar fi fost scrisă pe suflet. Şi am ştiut că trebuia să fac tot ceea ce-mi stătea în putere s-o fac să simtă la fel. Aşa că am început să-i fiu amic. M-am înscris la un curs de italiană de care nu aveam nevoie ca să pot petrece mai mult timp cu ea…

— La cursul de începători?

— Şşşt. Lina, ascultă povestea. Am mers împreună la italiană, am rămas şi la restul cursurilor ei şi chiar am reuşit să pătrund în cercul ei de prieteni. Dar de fiecare dată când încercam să-mi fac curaj să-i spun ce simţeam, mă transformam într-un jeleu.

— Un jeleu? am întrebat neîncrezătoare.

— Da, ştii la ce mă refer, la o bomboană gelatinoa…

— Ştiu ce-i ăla jeleu.

Se părea că „tip de treabă” nu era sinonim cu „tip care se pricepe la povestit”.

— Ce vreau să spun e că o plăceam aşa de mult încât mi se lega limba şi nu mai puteam vorbi. După care, am aflat că am întârziat prea mult. Cât timp mişunasem eu pe lângă ea, ducându-i cărţile şi pretinzând că-mi plăcea să ies la dans, mi-o fermecase alt bărbat şi mi-o luase cu totul.

— Matteo Rossi.

A tresărit:

— De unde-i ştii numele?

— Îţi spun mai târziu.

A ezitat:

— În fine. Mi-am spus că dacă tipul ăsta era cineva bun, cineva care o iubea şi o făcea fericită, atunci aveam s-o las în pace. Dar îl cunoşteam pe Matteo şi ştiam ce fel de viaţă avea. Din nefericire, mama ta a fost mult timp orbită de el şi a sfârşit prin a-l alege. Aşa ai apărut tu în viaţa mea – prin relaţia ei cu Matteo. Dar atunci când s-a îmbolnăvit, pe mine m-a sunat şi m-a rugat să intervin. Ceea ce am şi făcut. Fiindcă am iubit-o a spus şi m-a înghiontit. Şi încep să te cam plac şi pe tine.

Am mai gemut o dată:

— Bun, e-o poveste frumoasă. Dar ai nişte lucruri pe care nu le ştii cum trebuie şi pe urmă, de ce mi-aţi spus şi tu şi bunică-mea că eşti tata, dacă nu ăsta e adevărul?

— Acum îmi dau seama că am greşit şi îmi cer scuze. Nu am avut de gând, iniţial. Am început să vorbesc cu bunica ta după ce s-a dus Hadley şi după câteva săptămâni mi-am dat seama că bunica ta credea că eu sunt tatăl tău. Ştiam că nu e adevărat, dar m-am gândit că dacă i-aş fi spus adevărul s-ar fi răzgândit şi nu te-ar mai fi lăsat să vii aici. Iar maică-ta mă făcuse să-i promit că am să te aduc aici. Şi eu am crezut că-ţi va fi mai bine. Mi-am zis că dacă ai să crezi că sunt tatăl tău ai să accepţi mai uşor să vii aici şi să-mi dai o şansă.

— Doar că m-am purtat ca o neobrăzată.

— Nu. Date fiind circumstanţele actuale, ai fost chiar minunată.

— Mincinosule.

A zâmbit:

— Cred că nu am ştiut, pur şi simplu, ce altceva să fac. Bunicul tău deja se chinuia şi nu ştiam care era situaţia cu familia lui Addie. Mi-a fost teamă că nu vei mai avea unde să mergi. Aşa că atunci când m-a întrebat bunica dacă poate să-ţi spună că sunt tatăl tău, i-am răspuns că da.

A dat din cap:

— Voiam să-ţi spun mai devreme, nu mai târziu, dar după seara petrecută la pizzerie mi-am spus că mai bine te las întâi să te linişteşti şi să te acomodezi. Dar nu pari genul căreia să-i placă să se liniştească. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai să descoperi totul.

— Eşti de două ori mai înalt ca mine. Şi ai părut blond. Nu semănăm deloc unul cu altul.

— Adevărat, a spus făcând o pauză. Acum e rândul meu. De cât timp ştii?

— De aproape o zi.

— Cum ai descoperit?

Am ridicat jurnalul de pe trepte şi i l-am înmânat:

— De aici.

— Din jurnalul tău?

— Nu, e al mamei. E jurnalul pe care l-a ţinut când a locuit aici.

— Ăsta e jurnalul *ei*? Mi s-a părut mie că arată la fel, dar m-am gândit că e doar o coincidenţă, a spus şi l-a luat în mâini.

— A scris tot ceea ce s-a petrecut între ea şi Matteo. Numai că, la început, i-a spus X, aşa că am crezut iniţial că citeam despre tine. Doar că nu ştiai nimic de nicio brutărie secretă.

— Ia stai puţin. Brutărie secretă? Locul ăla despre care m-a întrebat Ren?

— Mda. Încerca să-mi facă o surpriză şi să-şi dea seama unde anume era.

— Deci, şi Ren ştie despre chestiile astea?

— Da. De fapt, el m-a ajutat să dau de Matteo, am spus privind în altă parte. L-am… hm… l-am întâlnit.

A levitat cam zece centimetri:

— L-ai *întâlnit?*

Mi-am ţinut privirile fixate în pământ:

— Aha.

— Unde?

— La Roma.

Mă privea de parcă i-aş fi spus că sunt pe jumătate struţ.

— Când ai fost tu la Roma?

— Ieri.

— *Ieri?*

— Da, am luat rapidul. Mai întâi m-a luat Ren, pe urmă ne-am dus la AAFF şi am sunat-o pe Francesca.

— Pe Francesca Bernardi? De unde ştii tu de ea?

— Din jurnal. Mi-a spus numele de familie al lui Matteo, l-am găsit online, am fost la galeria lui de artă şi a fost… ei bine, un dezastru total.

Gura îi stătea realmente întredeschisă:

— Spune-mi, te rog, că glumeşti.

Am clătinat din cap:

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Şi-a frecat bărbia cu mâna:

— Bun. Şi deci, aţi dat de Matteo. Pe urmă? Ştia cine eşti?

— A inventat o întreagă poveste cum că mama a fost nebună şi şi-a falsificat propriul ei jurnal. Complet ridicol. Vreau să zic, arătăm identic şi el îmi spunea că nu avusese niciodată nicio relaţie cu ea. La final, ne-a flituit de acolo.

Howard a răsuflat cu zgomot:

— Mama ta m-ar fi omorât. Eu am crezut că tu şi cu Ren nu faceţi altceva decât să mâncaţi gelato şi să mergeţi la dans, iar voi îl căutaţi în alt oraş pe taică-tău?

— Da, dar nu am s-o mai fac niciodată, am spus grăbită. S-a întâmplat doar acum. Doar dacă nu mai ascunzi şi alte lucruri de mine…

— Nu, nu. Vei şti totul.

— Bine, atunci.

— Dar de unde ai luat jurnalul? L-ai găsit după ce a murit?

— Nu. Mi l-a dat Sonia.

— *Acea* Sonia? Sonia mea?

— Da. Mama l-a trimis în decembrie anul trecut şi când a fost livrat la cimitir, Soniei i-a fost teamă să nu te amărască, aşa că l-a ţinut ea câteva zile. După care i-ai povestit despre planul de a mă aduce aici şi a crezut că mama îl trimisese pentru mine. Doar că nu era pentru mine. Era pentru *tine.*

Howard a ridicat volumul cu grijă, ca şi cum ar fi ţinut o pasăre pe

care nu voia s-o scape.

— Ar trebui să-l citeşti.

— Te superi dacă încep chiar acum?

— Chiar te rog.

A deschis cu grijă coperta şi s-a oprit la cea dintâi propoziţie:

— Ah.

— Da. Am să te las singur.

Capitolul 26

Howard a venit la uşa camerei mele, două ore mai târziu, cu jurnalul în mână:

— L-am terminat.

— Ai fost rapid.

— Nu vrei să mai mergem să stăm pe verandă?

— Sigur că da.

L-am urmat jos şi ne-am aşezat amândoi pe balansoar. Avea ochii cam roşii.

— Mi-a fost foarte greu să citesc toate astea. Cum să-ţi spun, mi-a mai zis frânturi pe ici-acolo, dar nu am ştiut toată povestea. Au fost atâtea neclarităţi. Legături lipsă, a continuat privind către cimitir. Nici ea nu a înţeles totul cum trebuie. Mai întâi de toate, nu am avut nimic, nicio aventură cu Adrienne.

— Nu?

— Nu eu. Matteo, da.

L-am privit siderată.

— Mama ta nu era singura studentă cu care se încurcase Matteo.

— Ahaaa, se mai aşezase o piesă în puzzle-ul meu. Deci de asta i-ai spus povestea despre taur şi brutar? Încercai să-i spui să privească mai aproape, fiindcă Matteo o înşela?

A făcut o grimasă:

— Da, dar se vede cum că nu am avut destul de mult succes. Nu a înţeles nimic din ce am vrut să spun cu povestea aia.

— Mda, ai fost destul de criptic, să ştii. Ai inventat toată istoria aia?

— Nu, e adevărată. Nu prea cred să fie reală, dar este una din legendele care străbat oraşul ăsta de câteva secole bune. Îmi plac chestiile astea, a spus, clătinând din cap. În fine, ştiam că mama ta avea o aventură cu Matteo. Ea o ţinea secretă de teamă ca nu cumva el să aibă probleme la şcoală, *el,* însă, o ţinea secretă fiindcă era un nemernic. Ştiam că are cel puţin câteva relaţii cu studentele şi din câte îl vedeam eu, aduceau numai probleme. Cu toate suspiciunile pe care le aveam, într-o bună zi, am dat de el şi de Adrienne în camera obscură. În seara în care mama ta ne-a văzut în afara clubului exact asta făceam, o confruntam pe Adrienne cu toată povestea. Am insistat să-i spună mamei tale.

— Tu de ce nu i-ai spus?

A dat din cap:

— Toată lumea ştia că o iubesc, mai puţin Hadley însăşi, şi ştiam că ar fi arătat ca şi cum voiam să agit lucrurile. Mai ales că eram convins că Matteo urma să nege totul şi atunci aş fi pierdut încrederea mamei tale. Odată despărţiţi, nu vedeam niciun motiv pentru care să nu-i fi

spus. Şi mai eram şi puţin laş. Despărţirea lor s-a petrecut din vina mea.

— De ce?

— Mama ta devenise din ce în ce mai retrasă şi începuse să se critice, şi pe ea, şi pe părinţii ei. Aşa că într-o zi când Matteo era plecat din oraş, la o conferinţă l-am sunat şi i-am spus că dacă nu stă departe de ea, am să-l raportez la şcoală.

— Şi atunci s-a despărţit de ea?

— Da. După care am continuat oricum şi am anunţat şcoala, iar ei l-au concediat. Hadley a fost pur şi simplu distrusă, săptămâni întregi m-am întrebat dacă am făcut ce trebuia.

S-a împins şi balansoarul a pornit să se legene:

— Dar pe urmă a părut să se simtă mai bine. Am convins-o să petreacă vara aici, cu mine şi am stat împreună o vreme. După care am pierdut-o din nou.

— Din cauza mea.

A clătinat din cap, cu mâna întinsă spre cimitir:

— Ar fi trebuit să-mi spună. Aş fi plecat de aici într-o fracţiune de secundă.

— Exact de asta nici nu ţi-a spus.

— Ştiu, a oftat. Îmi doresc să mă fi lăsat pe mine să decid asta. O zi cu Hadley merita cât o viaţă întreagă petrecută în Italia.

— Mie-mi spui… am zis şi l-am studiat un moment.

O iubea. O iubea cu adevărat. Şi-i fusese dor de ea de mai mult timp decât îmi era mie. Îmi venea să-mi azvârl braţele în jurul lui.

Mi-am mutat privirea în altă parte, clipind des să-mi înfrâng lacrimile. Speram să mi se usuce într-una din zilele astea şi ochii. Altfel, urma să mi se ofere o slujbă ca purtător de cuvânt la Kleenex{63} sau mai ştiu eu unde.

— Ai încercat vreodată să o recâştigi?

— Nu. În mintea mea îl alesese pe Matteo. Dacă aş fi ştiut motivul, atunci povestea ar fi fost complet alta. La mulţi ani după asta am descoperit că nu sunt împreună şi doar de curând am aflat despre tine. Mi-am făcut multe griji din pricina ei, dar de fiecare dată când m-am gândit s-o caut simţeam că mă opreşte ceva. Poate că mândria.

— Sau poate că nu mai doreai să suferi din nou. Practic ţi-a făcut inima bucăţi.

A lăsat să-i scape un chicotit:

— Chiar aşa, bucăţi. După care, normal, am fost din nou în stare să îmi continui viaţa. Dar de când eşti aici, ei bine… simt că retrăiesc totul.

Am rămas un minut tăcuţi. Soarele era acum plin şi înfocat, iar părul aproape că-mi sfârâia. Şi-a scuturat capul:

— Nu aşa mi-am imaginat că vom avea conversaţia asta, dar mă

bucur că lucrurile s-au petrecut astfel. Şi acum nu mai avem de ce să ne facem griji din pricina lui Matteo. Mama ta a avut mare grijă să te ţină departe de el, aşa că în privinţa asta a avut mare succes. A vrut dintotdeauna să te aducă în Italia, dar i-a fost mult prea frică, până acum. Bănuiesc că din moment ce te apropii de optsprezece ani i s-a făcut mai puţin teamă de Matteo.

— Probabil că nu i-a trecut prin cap că eu voi fi cea care va porni să-l caute.

— Niciodată. Cred că te-a subestimat, a spus cu un chicotit. Cred că şi eu la fel. Nu-mi vine să cred că ai fost la Roma.

— A fost o prostie.

— Păi, asta se înţelege de la sine. Dar a fost şi un act de curaj.

— Ren a venit cu mine. M-a ajutat foarte mult, am spus după care mi-am schimbat expresia.

Ren.

— Ce este?

— Ren… nu mai vorbeşte cu mine. L-am supărat.

Howard şi-a încreţit fruntea:

— V-aţi certat?

— Cam aşa ceva.

— Sunt convins că orice s-ar fi întâmplat, veţi reuşi să treceţi peste asta. Ţine foarte mult la tine. Ţi-o spun eu.

— Poate.

Am stat acolo un timp legănându-ne înainte şi înapoi, când mi-a venit o idee:

— Howard, ai încercat cumva să-mi spui ceva anume atunci când mi-ai spus povestea aia ciudată cu femeia care a dat naştere unui pui de mistreţ?

L-a umflat râsul:

— Cu *porcellino*. Mai bine mă las de astea. Mi se pare că nu funcţionează deloc.

— Nu.

— Bine atunci, da. Am încercat să-ţi spun ceva. Când am fost să vedem statuia, mi-am dat seama că era simbolul perfect. Chiar dacă ne-am reunit în circumstanţe stranii şi nu prea ne potrivim unul cu altul, eu chiar vreau să fac parte din viaţa ta. Poate că n-o să fim o familie normală, dar dacă vrei să mă păstrezi, vom fi totuşi o familie.

Mi-am ridicat ochii spre el şi am simţit cum cresc în mine mii de sentimente până când am ajuns la fel de umflată şi încordată ca un balon. Mama avusese perfectă dreptate. Nimeni nu avea s-o poată înlocui vreodată, dar dacă aş fi vrut să aleg pe cineva, acela ar fi fost Howard. Ea fusese tot timpul cu câţiva paşi înaintea mea.

— Şi deci, ce spui, Carolina?

Am ezitat. Nu voiam să mă avânt în nimic, dar ştiam că azi era o zi

aşa cum trebuia. Şi asta ar fi trebuit să îmi ajungă.

— Bine, am încuviinţat. Mă bag, dacă te bagi şi tu.

Mi-a răspuns cu un zâmbet de-al lui, strâmb, apoi s-a lăsat la loc, pe spate, în balansoar.

— Bun. Şi-acum, că am terminat cu asta, care-i treaba cu Ren?

Capitolul 27

Howard a insistat că nu puteam renunţa. Dacă voiam să înţeleg ce se petrecea, trebuia să mă asigur că nu fusese vorba despre o gravă eroare de comunicare între mine şi Ren.

Exact aşa a denumit-o. O gravă eroare de comunicare.

Mi-am împins ultimele urme de demnitate în fundul dulapului, după care l-am sunat pe Ren pe mobil. De două ori. Ambele apeluri au ajuns direct la mesageria vocală şi m-am străduit să-mi scot din cap imaginea cu el apăsând pe butonul de APEL RESPINS.

În cele din urmă, Howard m-a ajutat să dau de numărul reşedinţei Ferrara, şi am sunat acasă la ei.

— Ciao, Lina, mi-a cântat Odette în ureche.

În mod evident, nu fusese pusă la punct cu desfăşurarea evenimentelor.

— Bună, Odette. Ren e acasă?

— Da, doar o clipă.

A lăsat receptorul jos şi s-au auzit nişte zgomote înfundate. Într-un târziu, l-a ridicat din nou.

— Lina?

— Da?

— Ren nu poate vorbi în clipa asta.

Am făcut o grimasă:

— Poţi să-l întrebi ceva, te rog?

— Ce anume?

— E în regulă dacă vin până acolo? Vreau să-i vorbesc neapărat.

A urmat o pauză.

— Ren? De ce tremu…

După care cred că a pus mâna pe receptor, pentru că nu am mai înţeles nimic altceva.

Era incredibil de umilitor. Ultimele urme de demnitate îmi luaseră foc. Părea complet confuză când a revenit la telefon:

— Scuze, Lina. Zice că e prea ocupat. Se pregăteşte să meargă la petrecerea Valentinei.

M-am înviorat pe neaşteptate:

— Merge sigur? E petrecerea pentru fata care a terminat anul şcolar trecut, nu?

— Da, cred că îşi sărbătoreşte majoratul.

Măcar aşa îl puteam vedea faţă în faţă. Am tras adânc aer în piept. Tot era mai bine decât nimic.

— Mersi, Odette.

— Pentru puţin.

Am închis telefonul şi i-am trimis un mesaj scurt lui Thomas. Pe

urmă, am luat-o la picior până la Centrul pentru Vizitatori. Aveam nevoie de ajutor.

Am dat buzna înăuntru, iar Howard şi Sonia s-au ridicat speriaţi. Verificau un teanc de documente, iar Howard avea pe nas nişte ochelari de citit din ăia micuţi, de bătrânei, care-l făceau să arate ca un tăietor de lemne miop. M-a pufnit râsul.

Şi-a dus mâna la piept:

— Lina! Într-una din zilele astea o să-mi dai un atac de cord.

— Ai nişte ochelari aşa de…

— Şi ce? a întrebat şi s-a ridicat la înălţimea lui normală drept care m-a mai umflat o dată râsul.

— Nimic, nimic, nu-mi da importanţă. Uite ce e, am mare nevoie de ajutor. Diseară merg la o petrecere şi trebuie să arăt trăsnet. Cred că e singura mea şansă să-l recâştig pe Ren. Trebuie să găsesc Rochia.

Şi-a dat jos ochelarii:

— Cea care îţi garantează că toţi se vor îndrăgosti de tine!

— Da! Exact aşa! Aşa cum a avut şi mama. Doar că sper că ajung să o şi port şi să-şi facă treaba.

— Rochia? a întrebat Sonia uitându-se când la unul, când la altul. Îmi cer scuze, dar nu reuşesc să vă înţeleg.

Howard s-a întors spre ea:

— Sonia, azi o să închidem cimitirul mai devreme. Probabil că e destul de uşor să găseşti o rochie, dar Rochia aceea? O să dureze ceva timp, a continuat şi mi-a făcut cu ochiul. Şi, apropo, îmi amintesc că am surprins-o pe mama ta în versiunea ei de Rochie. Cred că am intrat apoi în zid.

Sonia a clătinat din cap:

— Tot mi-e puţin neclar despre ce anume vorbim noi aici, dar ştii că nu putem închide cimitirul. E complet împotriva regulamentului.

— Bine, nu-l vom închide. Îl vom abandona câteva ore, cât timp vom face o excursie de urgenţă, la cumpărături, în Florenţa.

Am ţopăit de bucurie:

— Mulţumesc! O să fie grozav!

Sonia tot nu părea convinsă:

— Howard, eu am să rămân aici, în caz că vine vreun vizitator.

El a dat din cap:

— Nu, o să avem nevoie de tine. Ştii ca sunt complet neputincios când e vorba de cumpărături, nu? Dulapul meu e pentru haine care sunt pe moarte. Avem nevoie de părerea unei femei.

Sonia s-a cutremurat:

— E drept, ai gusturi destul de proaste. Mai ţii minte când te-am făcut să-ţi arunci perechea aia oribilă de pantaloni reiaţi? Ieşeau fire de aţă din ei…

Mi-am încleştat mâinile în dreptul pieptului:

— Te rog, Sonia. Nici măcar nu ştiu pe unde sunt magazinele de rochii şi voi avea nevoie de tot ajutorul din lume. Trebuie să arăt incredibil în noaptea asta. Mă ajuţi, te rog?

A privit din nou, înainte şi înapoi, de la Howard la mine, după care şi-a scuturat capul:

— Cred că voi doi v-aţi pierdut minţile. Dar e în regulă. Luaţi-mă de acasă.

— Da!

Howard şi cu mine am bătut palma, iar eu am ieşit aşteptându-l să închidă Centrul, după care am fugit împreună până acasă.

Pe drumul spre Florenţa, Howard şi cu mine am pus-o la punct pe Sonia cu statusul nostru de non-rude, dar totuşi rude.

A părut şocată:

— Vreţi să spuneţi că, de fapt, nu sunteţi tată şi fiică?

— Nu în detaliu, i-am răspuns.

— Iar tu, Howard, tu ai ştiut dintotdeauna?

— Da.

A dat din cap şi a început apoi să-şi facă vânt cu portofelul:

— Numai în Italia.

Howard a privit-o:

— Şi Sonia, pe viitor, te rog să nu-mi mai redirecţionezi către altcineva nicio livrare. Deşi, în cazul ăsta, cred că lucrurile au ieşit cum trebuie.

— Jur pe roşu. N-am să mai fac niciodată una ca asta, s-a întors ea cu faţa spre mine. La ce oră vine Ren să te ia?

— La nouă. Dar nu merg cu Ren. Merg cu Thomas.

— Ah. Dar credeam că tu şi cu Ren… şi a lăsat propoziţia neterminată.

— Ai crezut că eu şi cu Ren, ce anume?

Howard a privit-o, apoi mi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare:

— Ştii cum spunem noi în engleză că oamenii îşi poartă inimile pe mâneci? În italiană se spune *„avere il cuore in mano”*. Adică, îţi ţii inima în mâini. De fiecare dată când te priveşte Ren, asta e expresia care îmi vine în minte. Te iubeşte la nebunie.

— Nu, nu este…

Sonia s-a băgat în vorbă din nou:

— Ba sigur că este. Şi nu-l poţi învinui. Uită-te la tine. Bietul de el nu are cum să se abţină.

— Are o iubită.

— Are? s-a mirat Howard.

Am încuviinţat.

— Bun, şi tu ce simţi pentru el?

M-au privit amândoi şi am izbutit să rămân tăcută vreo trei secunde, apoi am izbucnit ca un vulcan:

— Ah, bine, îl iubesc. Îl iubesc la nebunie. În afară de Addie, e singura persoană care mi-a fost alături şi m-a făcut să mă simt normală, şi e extrem de haios şi de ciudat, şi are strungăreaţă care-mi place la nebunie. Dar nimic din toate astea nu contează pentru că are o iubită, şi ieri cred că am avut o pierdere de sănătate mintală momentană pentru că l-am sărutat şi l-am speriat de moarte. Plus că iubita aia a lui arată de parcă ar fi scoasă dintr-o revistă de modă, iar pe mine când mă vede Ren, ori sunt plină de transpiraţie, ori plâng în hohote. Aşa că vreau să mă gătesc şi să merg la petrecere fiindcă sper să-i atrag atenţia îndeajuns de mult cât să-mi vorbească măcar, să-i spun ce simt şi să încerc măcar să salvez prietenia noastră. Poftim, aşa stau lucrurile. Asta simt eu pentru Ren.

Howard şi Sonia păreau stupefiaţi.

M-am lăsat să cad pe spatele banchetei:

— De asta am nevoie de rochia perfectă.

A urmat o clipă de linişte, după care Sonia s-a întors spre Howard:

— Banii sunt o problemă?

— Nu.

— Atunci, fă la stânga. Ştiu unde trebuie să mergem.

Howard ne-a dus la un magazin de rochii de lângă centrul oraşului, unde am parcat şi ne-am dat jos tustrei şi am alergat trei străzi mai departe. Am intrat în goană în magazin şi doamna de după tejghea ne-a privit speriată.

— *Cose successo?*

— *Stiamo cercando il vestito piu bello nel mondo*{64}*,* a răspuns Howard şi s-a întors către mine. Are nevoie de acea Rochie.

Femeia ne-a studiat puţin, după care a pocnit din palme:

— Adalina! Sara! *Venite qui!*

Două femei au venit dintr-o cameră din spate şi după ce a avut loc acelaşi schimb de priviri cu Howard, şi-au scos centimetrele şi au început să-mi măsoare talia, şi fundul, şi bustul şi… mda. Destul de jenant.

În cele din urmă, s-au apucat să strângă rochii de prin tot magazinul, după care s-au grăbit să mă bage într-o cabină de probă, cu tot cu rochii. M-am strecurat din hainele de alergat şi am tras-o pe prima peste cap. Era de-un roz ca vata de zahăr şi mi-a amintit de ziua în care am vărsat într-o roată în parcul de distracţii. Cea de a doua era galbenă şi cu pene şi semăna suspicios de bine cu costumul personajului din *Sesame Street,* Big Bird. Cea de a treia nu era chiar îngrozitoare, dar bretelele erau aşa de lungi, că îmi stăteau la doi centimetri deasupra umerilor, iar petrecerea era azi, nu mai aveam

timp s-o duc la rectificat. M-am inspectat sever în oglindă. Nu te panica. Părul meu o făcuse, oricum. Sau poate că aşa arătam dintotdeauna.

— Cum merge? m-a întrebat Sonia aflată de cealaltă parte a cabinei.

— Încă nimic.

— Încearc-o pe asta, a spus şi mi-a aruncat alta peste uşă şi m-am schimbat repede.

Albă şi pufoasă. Arătam exact ca o bezea. În ziua nunţii.

— Ah, nu, m-am lamentat. Niciuna nu este potrivită. Dacă n-am să o pot găsi?

— Te-am adus aici dintr-un motiv anume. Stai să văd dacă e pe aici fata mai mare a patronului. E foarte pricepută. Mă întorc imediat.

M-am apropiat de oglindă şi m-am mai privit o dată. Nu numai că nu arătam de neuitat, dar eram chiar ridicolă. Nu aveam cum să-l câştig pe Ren înapoi dacă arătam ca şi cum m-aş fi prăjit la un foc de tabără.

— Lina?

Sonia a bătut la uşă, apoi a intrat însoţită de o altă femeie.

Doamna avea vreo treizeci şi ceva de ani şi-şi prinsese părul într-un coc, cu un creion. Arăta ca şi cum ar fi ştiut ce făcea. Mi-a făcut semn cu mâna să mă întorc.

— Nu. *Tutto sbagliatto*{65}.

— *D'accordo,* a zis şi Sonia. Zice că asta e complet greşită.

— Poţi s-o rogi să-mi găsească una care să fie bună?

— Nu-ţi face griji. La asta se pricepe. Las-o să-şi facă treaba.

Femeia a făcut un pas în faţă şi mi-a cuprins bărbia în mână. După ce mi-a mişcat faţa dintr-o parte în alta, studiindu-mi trăsăturile, s-a tras înapoi şi mi-a mai făcut un semn să mă învârt o dată. În cele din urmă, a dat din cap şi şi-a ridicat mâna:

— *Ho il vestito perfetto.* Aşteaptă.

S-a reîntors cu o rochie de culoare roz-nud, cu broderie în toată partea de sus şi cu o fustă scurtă şi care cădea în valuri. Am luat-o de la ea şi am ţinut-o în faţă.

— Asta? am întrebat-o.

— Da. Asta, a zis ea ferm.

A ieşit din cabină şi a închis uşa în urma ei.

Am scos rochia de bezea şi mi-am tras-o pe cea nouă peste cap. Materialul era fin şi se simţea la fel ca mătasea, drept care mi-a alunecat cu uşurinţă peste piept şi şolduri, oprindu-se exact unde trebuia.

Nici n-a mai fost nevoie să mă văd în oglindă să ştiu că aceea era cea aleasă.

Până când a ajuns Thomas cu maşina tatălui lui – un BMW argintiu decapotabil – am reuşit să mă transform complet. Sonia mă ajutase să-

mi aranjez părul care-mi cădea în bucle ne-meduziene şi-mi împrumutase o pereche de pantofi cu toc şi nişte cercei mici, cu diamant. Mă machiasem şi mă parfumasem şi-mi repetasem de nenumărate ori ce voiam să-i spun lui Ren. *Ren, vreau să-ţi spun ceva.* M-am privit în oglindă şi-am aruncat şi o a doua privire, cu surprindere. Nu-mi venea să cred cât de tare semănam cu o italiancă.

— Este aici, mi-a strigat Howard de jos.

— Vin!

Am tras adânc aer în piept să-mi liniştesc emoţiile, după care am coborât scările balansându-mă. Pantofii Soniei erau absolut minunaţi, dar înspăimântător de înalţi. Am ajuns în mod miraculos jos fără să fac nicio mişcare involuntară de gimnastică şi când mi-am ridicat privirea l-am surprins pe Howard cu ochii înceţoşaţi.

— Eşti foarte frumoasă. Nu mă interesează cum arată iubita lui Ren. Nu are nicio şansă.

— Ar fi drăguţ să fie aşa. Dar m-aş bucura şi numai dacă ar vrea să mai vorbească cu mine.

— Pariez că se va întâmpla prima variantă.

S-a auzit un ciocănit la uşă, iar Howard a traversat camera şi a deschis:

— Salut, tu eşti Thomas?

— Da, mă bucur să vă cunosc.

M-am clătinat până la uşă.

— Wow! Lina, arăţi…

Lui Thomas i-a picat literalmente falca. După care l-a observat pe Howard care-l privea ca pe o căprioară în timpul sezonului de vânat şi şi-a dres vocea:

— Scuze. Frumoasă rochie. Arăţi foarte bine.

— Şi tu arăţi bine.

La costum gri cambrat. Părul ciufulit în mod intenţionat. Aproape că o puteam auzi pe Addie de aici cum se auto-aprindea.

— Eşti gata de plecare? m-a întrebat.

— Gata.

Am mers şi l-am îmbrăţişat pe Howard:

— Cât timp am voie să stau?

— Cât vrei. Mă rog, în limite rezonabile, a spus şi mi-a făcut cu ochiul. O să se rezolve totul.

— Mersi.

L-am urmat pe Thomas la maşină şi mi-a deschis portiera:

— Chiar eşti superbă.

— Mersi.

— Ce-a vrut tatăl tău să spună cu „o să se rezolve totul”?

— Hm, nu ştiu sigur, i-am răspuns privindu-mi telefonul pentru a nu ştiu câta oară.

Sperasem toată după-amiaza că mă va suna Ren. Şi toată după-masa *nu* mă sunase.

Thomas trecu pe locul şoferului şi băgă cheile în contact:

— Frumoasă maşină, nu?

— Chiar frumoasă.

— Tata mai are şi un Lamborghini. Mi-a spus că dacă reuşesc să nu iau nicio amendă timp de un an, atunci o să mi-o dea din când în când.

— Păcat că nu în seara asta.

— Ştiu, aşa-i?

A dat cu spatele cu grijă până a ieşit de pe alee şi a pornit-o pe drumul principal.

— Ştiai că în Italia trebuie să ai optsprezece ani ca să ai voie să conduci? Cred că sunt singurul din şcoală care are carnet.

— Ren o să şi-l ia la anul.

— Dar e în anul trei de liceu.

— Face optsprezece ani în martie.

— Ah.

A ieşit pe şosea şi a accelerat, dând volumul la muzică mult prea tare să mai putem vorbi.

Sunt convinsă că ar fi trebuit să fie o experienţă complet magică, tot acest drum prin zonele rurale ale Italiei, într-o decapotabilă luxoasă, alături de agentul 007, dar pe mine m-a lăsat rece. Eram mult prea ocupată să repet în minte ce voiam să-i spun lui Ren. Şi străduindu-mă să-i ţin mâinile agentului 007 departe de mine.

— Tatăl Valentinei lucrează în acelaşi loc cu tata, numai că e mai sus pe poziţie. Am fost la multe petreceri la ei acasă şi e mereu nebunie. Într-un an au făcut o cină în stil japonez şi-au avut nişte aşezate pe mese. Trebuia să mănânci sushi direct de pe ele.

— Bleah. Pe bune?

— Da, a fost super tare!

Şi-a lăsat mâna să alunece pe genunchiul meu gol – din nou – şi am făcut nişte mişcări exagerate să-mi rearanjez picioarele în aşa fel încât să-l fac să-şi mişte mâna de acolo. Din nou. L-am privit şi am oftat. Oricare altă fată ar fi dat toată îngheţata din Florenţa pentru şansa de a fi în locul meu. Dar eu nu eram ca ele. Iar ele nu-l cunoşteau pe Ren.

Am ajuns în cele din urmă şi am fost şocată. Nu fiindcă ar fi arătat casa precum castelul lui Dracula – normal că aşa era – dar din cauza numărului de oameni care era acolo. Maşini şi taxiuri se strângeau ciorchine pe aleea din faţă şi pâlcuri de petrecăreţi extaziaţi îşi croiau drum spre uşa de la intrare. Ne-a luat zece minute bune şi trei rearanjări de picioare doar ca să ajungem în dreptul valetului de la parcare.

Am ajuns în faţă şi Thomas a aruncat cheile valetului şi a făcut un

spectacol întreg când m-a ajutat să ies din maşină. Un covor roşu era aşezat pe treptele care urcau spre uşa de la intrare şi mii de oameni îşi făceau loc să intre. Îmi făcusem griji ca nu cumva să mă fi îmbrăcat prea elegant, dar toată lumea arăta de parcă erau pe cale să asiste la o premieră de covor roşu. Asta era cu adevărat o ocazie perfectă de purtat Rochia.

— E mult mai mare decât am crezut eu, am spus şi l-am apucat pe Thomas de braţ înainte să-mi pierd echilibrul pe trepte.

— Ţi-am spus eu. O să fie trăsnet.

— Toţi prietenii tăi locuiesc în case din astea?

— Numai cei care dau petreceri.

În holul de la intrare era o scară înaltă, în spirală şi un candelabru extravagant făcut din sticlă colorată. Am fost opriţi de un om cu un teanc de hârtii în braţe:

— Numele, vă rog.

Avea accentul la fel de pronunţat ca bicepşii.

— Thomas Heath, a spus Thomas întorcându-se şi rânjind spre mine. Cu prietena, a adăugat.

Bărbatul a căutat prin hârtii şi a însemnat numele lui Thomas:

— *Benvenuti.*

— Vă supăraţi dacă verific şi eu lista repede? l-am întrebat. Mă întrebam dacă a ajuns un prieten de-al meu.

— Nu, a spus şi a acoperit lista cu mâna. Este *privato.*

Nu era vorba că veniserăm la Pentagon, sau mai ştiu eu unde, aşa că am insistat:

— Nu am nevoie să mă uit decât o secu…

— Haide, m-a prins Thomas de mână şi m-a smucit de la listă, până am intrat în casă.

Toţi stăteau ca sardinele într-o încăpere mare şi înzorzonată, cu tavan înalt şi alte cinci candelabre, şi-a fost nevoie să ne împingem printre alţii, împiedicându-ne de rochiile elegante şi trecând de tipii care asudau în hainele de la costum. Toată mobila fusese împinsă la marginea camerei şi într-un colţ improvizaseră o scenă. Deocamdată acolo nu era nimic altceva decât o grămadă de instrumente, dar muzica din cameră răsuna din boxe la un nivel de sunet care ar fi putut ucide cu uşurinţă o pasăre de mărime mică. Era *atât* de aglomerat! Cum aveam să dau eu de Ren?

— Lina! Thomas!

Elena a apărut deodată din mulţime şi m-a strâns de braţ. Purta o rochie gri, scurtă şi avea părul prins în coadă.

— Wow! Lina, eşti *bella!* Asta e culoarea ta!

— Mersi, Elena. L-ai văzut cumva pe Ren?

— Pe Ren? Nu. Nici măcar nu ştiu dacă vine. Probabil că Mimi o să-l omoare.

— De ce?

Thomas a pufnit în râs:

— Fetele, uitaţi-o pe Selma, a spus şi ne-a arătat o femeie între două vârste care se urcase pe scenă şi bâjbâia la instrumente.

Purta o tiara şi o rochie mini de culoare roz aprins, care mai avea zece secunde şi crăpa pe ea, riscând să nu-i mai poată ţine sânii ascunşi.

— Bleah, a remarcat Elena dând din cap. Asta e mama Valentinei. A fost top model prin anii nouăzeci şi are prin toată casa etalate poze sexy cu ea. Cred că aş prefera să mor decât să văd încontinuu decolteul maică-mii.

— Decolteul bionic al mamei, a continuat Thomas. Ar trebui să încercăm să prindem un loc mai bun, lângă trupă. Valentina mi-a zis că încep să cânte la zece.

Elena a clătinat din cap:

— Eu îl aştept pe Marco.

— Pe Marco, hm?

Elena i-a aruncat o privire urâtă:

— *Dai.* Aşa i-am spus, că îl aştept. Nu înseamnă nimic altceva.

— A-ha, bine.

— Elena, dacă îl vezi pe Ren îi spui, te rog, că trebuie neapărat să vorbesc cu el? am rugat-o eu.

— Sigur, nicio problemă.

L-a privit pe Thomas, după care s-a plecat spre mine:

— Wow. Thomas arată *incredibil,* a spus şi a pronunţat cuvântul ca o italiancă. Bună alegere. Este *troppo* sexy. Sunt sigură că fiecare fată pe care a cunoscut-o a încercat să se dea la el. Cred că tu eşti norocoasă. E complet aiurea că Ren s-a despărţit de Mimi pentru tine, dar înţeleg perfect de ce te afli aici cu Thomas.

În cap s-au declanşat instantaneu opt sute de semne de exclamare.

— Ren s-a despărţit de Mimi? Când? Azi?

S-a încruntat:

— Nu ştiu. Poate că ieri? Mimi a spus totuşi că e bucuroasă aşa. Nu vreau să te superi, dar Ren e uneori foarte ciudat. Spune de fiecare dată tot ce-i trece prin cap.

— Da, dar tocmai asta e minunat la el.

Şi-a strecurat privirile spre Thomas:

— Mda, probabil că da. Ne vedem mai târziu. Mă duc la intrare.

— Pa. Îi spui tu lui Ren unde sunt dacă îl vezi, da?

— Eşti bine? m-a întrebat Thomas după ce a plecat Elena.

— Da, sigur.

Poate chiar mai bine decât doar bine. Ren se despărţise de Mimi pentru *mine*? Şi-atunci ce fusese toată chestia aia în Roma? Misiunea mea de Găsire a lui Ren atinsese deja cote maxime.

— Hai să ne luăm ceva de băut şi pe urmă mergem la scenă, a propus Thomas.

— Sigur.

Următoarele două ore au trecut incredibil de greu. Trupa era spaniolă şi după fiecare două-trei melodii toboşarul se pierdea cu firea şi-şi arunca beţele în mulţime, de unde trebuiau pescuite iar şi iar pentru a putea începe următorul cântec.

Thomas a dispărut din ce în ce mai des după băuturi, iar Ren continua să nu apară. Unde era? Dacă nu venea? Oare toată Rochia asta era, de fapt, un blestem? Dacă aşa era, mai bine veneam în hainele de alergat.

Într-un târziu, am inventat o scuză:

— Thomas, mă duc la baie. Mă întorc imediat.

A ridicat degetul mare, fără prea mare precizie, iar eu am început să mă împing prin mulţime şi să scanez scurt petrecerea. Din câte îmi dădeam seama, Ren nu se afla în camera principală. Şi nici pe treptele de la intrare. Unde era? M-am decis într-un final să mă duc la baie, dar era o coadă lungă şi mi-am lungit gâtul tot uitându-mă după Ren.

Când mi-a venit rândul, am încuiat uşa în urma mea, m-am uitat în oglindă şi am oftat. Rochia mea tot impecabil arăta, dar eu transpirasem şi îmi dădeam seama că părul meu se pregătea de o revoltă. L-am prins la spate într-o coadă, după care mi-am verificat din nou telefonul. Nimic. Unde era?

Thomas mă aştepta la uşă.

— Aici erai. Trebuie să ne grăbim. Toată lumea trebuie să iasă afară. Urmează o mare surpriză.

Mi-am abandonat pantofii, i-am scos pur şi simplu şi i-am cărat în mână cât timp ne-am mişcat luaţi de valul de oameni, spre uşile din spate. După ce am ieşit în cele din urmă afară, am rămas fără respiraţie. Curtea era de mărimea unui teren de fotbal şi pe jos fuseseră aşezate zeci de pături albe în carouri, cu marginile marcate de nişte lumânărele de ceai. Era atât de romantic că-ţi făcea rău. Jumătate din oamenii de acolo urma să fie luaţi de val şi să-şi declare dragoste neţărmurită unul faţă de altul.

— Thomas, nu l-ai văzut pe Ren cât am fost eu la baie, nu?

— Nu, nu, nu.

S-a oprit la baza treptelor şi mi-a pus ambele mâini pe umeri:

— Haide să facem un pact. Nu mai vorbim despre Ren. Vreau doar să vorbesc despre tine, a spus şi mi-a zâmbit larg. Şi despre mine. Acum, haide, vino.

M-a tras înainte şi m-am împiedicat puţin când am intrat pe iarbă.

— Unde mergem?

— Ţi-am spus, e o surpriză.

Ne-am îndreptat spre o pătură goală de la marginea curţii, iar

Thomas a luat loc, şi-a lărgit cravata şi şi-a dat jos haina. Avea şi cămaşa la fel de şifonată ca părul şi mi-am dorit pentru a mia oară să fi fost Addie acolo să-i admire frumuseţea. Pe care şi-o irosea complet cu mine.

— Şi acum, aşază-te, mi-a spus.

— Poftim?

— Stai jos, a spus şi a atins uşor pătura.

— Thomas…

— Relaxează-te. Nu am de gând să fac nimic. Stai jos o secundă. Îţi promit că nu am să mă mişc de aici.

L-am privit o clipă, după care m-am aşezat pe pătură şi mi-am aranjat rochia de jur-împrejur:

— Şi acum?

— Închide ochii. Îţi spun eu când să-i deschizi.

L-am privit, am răsuflat şi mi-am închis ochii pe jumătate. Trebuia să arate oare aşa de bine? Chiar îmi complica viaţa. A început să numere încet, înapoi:

— Douăzeci… nouăsprezece… optsprezece…

A ajuns la „unu", după ce stătusem vreo jumătate de secol acolo, şi mi-am deschis ochii la auzul unor aclamaţii colective, venite de pe pajişte. Pretutindeni în jur se ridicau în aer lampioane albe cu lumânări aprinse înăuntru. Cu *sutele.* Thomas a zâmbit la vederea stupefacţiei de pe faţa mea:

— Valentina mi-a spus că vor face asta. Tare, nu?

— Foarte tare.

Am privit tăcuţi câteva momente până când lampioanele s-au ridicat spre stele precum nişte meduze graţioase. Era o noapte frumoasă, cu un aer magic, iar eu – ah, mă simţeam aşa de nefericită că-mi venea să plâng. Eram în Italia, martoră la o scenă desprinsă din paginile unui basm, dar nu mă puteam gândi decât la Ren? Aveam oare să ajung la fel ca Howard? Rănită din iubire pe viaţă? Avea să fie nevoie să-mi cumpăr propriul meu blat de gătit şi să mă apuc de făcut brioşe cu afine la miezul nopţii?

— Ţi-am spus eu c-o să-ţi placă. Mai târziu au şi artificii, a spus Thomas sprijinit într-un cot şi coborându-şi faţa spre a mea.

Câteva luminiţe i se reflectau în ochi şi pentru o fracţiune de secundă am uitat de ce nu-l plăceam. După care mi-am amintit:

— Thomas, trebuie să-ţi spun ceva.

— Şşt. Poţi să-mi spui mai târziu.

Şi înainte să pot reacţiona s-a rostogolit deasupra mea, şi-a lipit buzele de ale mele şi m-a lipit cu tot corpul de pământ. O secundă a fost ca şi cum s-ar fi amestecat laolaltă Crăciunul, cu ziua mea şi cu vacanţa de vară, iar pe urmă totul a fost nepotrivit. M-am răsucit de sub el şi m-am ridicat în şezut:

— Thomas, nu pot să fac asta.

— De ce?

S-a ridicat şi el, cu un aer confuz pe faţă. Probabil că era prima dată când era refuzat. Sărman nenorocit!

Am dat din cap:

— Eşti minunat. Şi arăţi aşa de bine. Dar pur şi simplu nu pot.

— Din cauza lui Ren?

— Mda.

— De ce ai mai venit cu mine, dacă îţi place de Ren?

— Îmi pare rău, a fost complet nepotrivit. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme.

S-a ridicat de tot, şi-a luat jacheta şi şi-a scuturat iarba de pe pantaloni:

— Din fericire pentru tine, iubitul tău e chiar acolo.

— Ce spui? am zis şi m-am întors imediat.

Ren stătea la câţiva metri depărtare, cu spatele la mine. M-am adunat de pe jos.

— Ne mai vedem, a zis Thomas.

— Thomas, chiar îmi pare rău, am strigat eu în urma lui, dar era deja în drum spre casă.

Am tras adânc aer în piept, mi-am adunat pantofii şi aproape că am alergat către Ren. Se îmbrăcase cu un costum bleumarin şi arăta ca şi cum l-ar fi ţinut cineva şi l-ar fi tuns. L-am atins pe spate:

— Ren?

S-a întors şi-am simţit cum cioburile inimii mele sfărâmate se prefăceau în praf. Arăta aşa de bine. *Aşa* de bine.

— Bună, a spus fără nicio urmă de surpriză în glas.

— Am sperat să fii aici. Putem sta puţin de vorbă?

Dintr-odată, Mimi s-a materializat dintr-un grup de fete din apropiere. Avea o rochie neagră mulată, cu nişte dungi decupate pe laterale, de-a lungul cutiei toracice, iar ochii subliniaţi cu un creion dermatograf negru. Ca o tigresă. N-am văzut niciodată ceva mai terifiant.

Şi-a unit braţul de al lui Ren.

— Bună, Lina. Ce mai face Thomas?

— E bine, i-am răspuns în surdină.

— Ren, hai să intrăm înapoi. Cred că trupa se pregăteşte să înceapă din nou.

— Ren, pot să-ţi vorbesc un minut? l-am întrebat.

Mă privea undeva pe lângă urechea mea dreaptă.

— Sunt cam ocupat acum.

— Te rog. Nu durează mai mult de un minut. Trebuie neapărat să-ţi spun ceva.

— E ocupat acum, a spus Mimi strângându-l şi mai tare de braţ.

El i-a privit mâna, şi apoi s-a uitat la mine:

— Bine, un singur minut.

— Ren, pe bune? a mormăit Mimi.

— N-o să dureze mult. Mă întorc imediat.

S-a întors şi a plecat cu o smucitură. Fata asta ştia cum să se smucească.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Ren încet.

— Mergi puţin cu mine?

Până am ajuns la marginea grădinii, din lampioane nu se mai vedeau decât nişte puncte strălucitoare pe cer, iar eu eram convinsă sută la sută că Ren nu trecuse de cele întâmplate la Roma. Se târa după mine, ca un robot bine îmbrăcat, iar eu am simţit cum mă scufund din ce în ce mai mult. Avea să funcţioneze toată schema asta?

Grădina era terasată şi am coborât câteva trepte, depăşind un cuplu care se săruta lângă un copac şi un grup de tipi care călăreau ciocanele de crochet prefăcându-se că sunt jochei. O chestie de care am fi râs amândoi. Asta dacă am fi vorbit unul cu altul. Într-un târziu, am ajuns la o bancă albă, de piatră şi Ren s-a aşezat. M-am aşezat alături.

— Extraordinară petrecere, am zis.

A ridicat din umeri. Bun. Nu avea să-mi uşureze munca.

— Cred că am să trec direct la subiect, am spus cu glas tremurat. Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine. Eşti deştept şi haios şi mă simt foarte bine cu tine, şi eşti practic singura persoană pe care am cunoscut-o de când a murit mama cu care nu simt că ar trebui să mă prefac în niciun fel. Şi îmi pare foarte, foarte rău pentru ce s-a petrecut în Roma. N-a fost deloc corect să te sărut fiindcă ai o prietenă, sau, mă rog… aveai o prietenă…

L-am privit sperând să clarifice acest aspect, dar nu a spus nimic.

— În fine. Nu am ştiut până în clipa aia ce sentimente am faţă de tine, dar ar fi trebuit să-ţi spun, în loc să sar pe tine. Ce încerc eu să zic e că te plac foarte mult. Mult. Dar dacă nu simţi la fel pentru mine, să ştii că e în regulă. Fiindcă eşti foarte important pentru mine şi sper să mai putem fi prieteni.

Deodată s-a auzit o a doua rundă de aclamaţii de pe pajişte, după care a ajuns la noi un sâsâit, urmat de pocniturile unor artificii roşii care explodau pe cer. Ar fi fost momentul perfect pentru ca Ren să mă ia în braţe şi să-mi jure iubire veşnică. Doar că nu a făcut-o.

M-am mişcat stânjenită. Au mai explodat câteva artificii, dar Ren nici măcar nu şi-a ridicat privirea.

— Ar fi super dacă ai spune şi tu ceva.

A dat din cap:

— Nu ştiu ce vrei să-ţi spun. De ce nu mi-ai spus mai devreme? Şi când am fost în Roma de ce mi-ai spus că nu te-ai gândit la mine decât

ca la un prieten?

La naiba! Nu ar fi trebuit să spun asta.

— Cred că încercam să-mi salvez mândria. Era clar că nu ai vrut să mă săruţi şi mi-a fost foarte ruşine. Am încercat să repar situaţia.

Şi-a ridicat privirea:

— Ei bine, ai greşit. Şi eu am vrut să te sărut, dar m-am oprit pentru că mi-a fost teamă că nu asta voiai. Toată întâlnirea cu Matteo fusese destul de dificilă şi nu am vrut ca lucrurile să se întâmple numai fiindcă erai într-un montagne russe emoţional. După care mi-ai spus că nu asta ţi-a fost intenţia.

— Dar mi-a fost. Asta încer…

M-a întrerupt:

— Am plăcut-o mult timp pe Mimi. Vreun an. M-am gândit mereu la ea şi pe urmă, când chiar au început să meargă treburile am zis că sunt cel mai norocos tip din lume. După care te-am cunoscut pe tine şi deodată am început să-i evit telefoanele şi să găsesc moduri prin care să-mi petrec timpul cu tine. Aşa că în seara în care am fost la Space am sunat-o şi i-am spus că vreau să ne despărţim. Nu ştiam dacă aveau să meargă lucrurile între mine şi tine, dar eram dornic să dau o şansă relaţiei ăsteia.

A clătinat din cap:

— Pe urmă am mers la Roma. Şi s-au petrecut toate astea. Iar în seara asta… a spus şi s-a ridicat. De ce ai oare impresia că poţi sta lipită toată de Thomas şi pe urmă să vii să-mi spui că mă placi?

În spatele ochilor mei a explodat un cu totul alt tip de artificii:

— Tu de ce crezi că poţi să stai lipit tot de Mimi şi pe urmă să vii să-mi spui că m-ai plăcut de la bun început? Tu eşti cel care a avut o iubită în tot timpul ăsta.

— Ai dreptate. Am avut o iubită. De care m-am despărţit. Şi nu sunt eu cel care tocmai se rostogolea pe iarbă cu altcineva. Ce sunt eu pentru tine? Tipul de rezervă?

Am ţâşnit în picioare:

— Dacă te-ai fi uitat cu adevărat, ai fi văzut că l-am împins pe Thomas de pe mine şi i-am spus că pe tine te plac, nu pe el. Dar nu contează. Nu-mi mai pasă.

— Nici mie. Mă întorc la petrecere. Iar tu ai face bine să te întorci înapoi la cel cu care ai venit.

S-a întors şi a plecat.

— *Stronzo!* am strigat în urma lui.

Deasupra capului i s-au aprins nişte artificii în formă de inimă.

Capitolul 28

I-a luat lui Howard aproape o oră să găsească casa Valentinei. În primul rând, nu ştiam cine era Valentina şi-n al doilea, nu găsisem pe nimeni care să ştie adresa. Selma cu decolteul ei bionic era de negăsit şi n-am dat nici de Elena, nici de Marco, de nimeni altcineva. Într-un târziu, l-am găsit pe tipul de la intrare şi l-am rugat să-mi spună unde ne aflăm, dar nu prea vorbea englezeşte şi-şi păzea fişele de mine ca şi cum aş fi încercat să-l păcălesc să-mi dea liber acces. În cele din urmă, l-am forţat să vorbească la telefonul meu şi aşa i-a dat indicaţii lui Howard.

Până a ajuns Howard să intre pe alee mi se scursese deja toată furia şi eram la fel de mândră ca o spaghetă fiartă. Mă simţeam mototolită. Ba nu, mânjită. Am urcat în maşină şi Howard nici măcar nu m-a întrebat cum a mers. Îşi dădea seama după faţa mea.

Am ajuns acasă şi am aruncat rochia pe jos, mi-am pus un tricou şi o pereche de pantaloni de pijama şi m-am dus jos. Eram pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar nu suportam gândul că voi plânge singură în cameră. Din nou. Ajunsesem din nou la pragul meu de patetism.

— Avem *gelato* şi ceai, m-a anunţat Howard când m-a văzut intrând în bucătărie. Ce sună mai bine?

— *Gelato.*

— Excelentă alegere. De ce nu mergi în living să stai jos? Îţi aduc imediat un bol.

— Mersi.

Am mers şi m-am aşezat pe canapea cu picioarele încrucişate şi cu capul sprijinit de perete. Îmi petrecusem toată noaptea căutându-l pe Ren, iar el m-a văzut exact în momentul în care Thomas a sărit pe mine. Care erau şansele să se întâmple una ca asta? Oare ne era potrivnică soarta? Şi chiar l-am numit *stronzo?* Nici măcar nu ştiam ce însemna cuvântul ăla.

Howard a intrat cu două boluri:

— Am de două feluri, *fragola e coco.* Căpşuni şi nucă de cocos. Îmi pare rău că nu avem *stracciatella.* Îmi dau seama că e o noapte numai bună de *stracciatella.*

— E bine şi aşa, am spus şi i-am luat un bol pe care l-am aşezat în echilibru pe genunchi.

— A fost o noapte grea?

— Nu cred că se mai poate rezolva ceva între mine şi Ren, am zis şi mi-au dat lacrimile. Nici măcar ca amici.

— N-a mers bine discursul tău?

— Nu. De fapt, ne-am trezit prinşi într-un concurs de ţipat unul la altul şi i-am strigat un cuvânt urât din italiană. Sau aşa cred, că e un

cuvânt urât.

— Care era?

— *Stronzo*.

S-a aşezat pe scaunul din faţa mea, încuviinţând cu un aer grav.

— Ne revenim din *stronzo*. Dar ţine minte, nu se termină până nu e gata de tot. Ani de zile am crezut că lucrurile între mine şi mama ta erau terminate, dar am început să vorbim din nou înainte să fie diagnosticată.

— Chiar?

— Da. Mi-a trimis un e-mail şi am corespondat aproape un an. Era ca şi cum am fi luat-o de la capăt exact de unde o lăsaserăm. Nu am vorbit nimic despre chestiile complicate, doar un schimb de replici amuzante.

— V-aţi mai văzut unul cu altul?

— Nu. Probabil că ştia că dacă o mai vedeam o dată, o luam cu totul. Fără întrebări.

— Ca pe sabine, am spus încercând să iau un pic de îngheţată.

Mi-a alunecat de pe limbă şi-am lăsat linguriţa să zdrăngăne în castron.

— Voi doi aveţi cea mai tristă poveste pe care am auzit-o.

— N-aş spune asta. Au fost şi destule momente bune.

Am suspinat:

— Şi deci, cum trec peste Ren?

— Sunt cea mai nepotrivită persoană pe care poţi s-o alegi să întrebi asta. M-am îndrăgostit o singură dată şi aşa am rămas. Dar dacă mă întrebi pe mine, merită. „O viaţă fără dragoste e ca un an fără vară."

— Profund. Dar mă aştept ca vara să se termine dintr-o clipă în alta.

Mi-a zâmbit:

— Mai aşteaptă puţin. O să se rezolve.

Am stat până târziu de tot cu Howard în noaptea aia. Când am verificat telefonul, am descoperit un mesaj de la Addie, format din trei cuvinte (AU SPUS DA!!), după care am mai discutat o oră cu Howard despre avantajele şi dezavantajele statului sau plecatului din Florenţa. A scos chiar şi un caiet liniat şi a făcut două coloane cu MOTIVE DE STAT şi MOTIVE DE PLECAT. Nu l-am adăugat pe Ren la listă pentru că nu m-am putut decide de care categorie ţinea. Să fiu cu inima sfâşiată, dar să-l văd zi de zi? Sau să fiu cu inima sfâşiată şi să nu-l mai văd niciodată? Oricare din variante mi se părea incredibil de dureroasă. În cele din urmă, m-am dus la culcare şi mi-am petrecut noaptea întorcându-mă de pe o parte pe alta. Se pare că exista un motiv real pentru care se foloseşte expresia „a cădea cuiva drag", probabil pentru că exact aşa te simţi, cum cazi. Nu se mai pune problema de încercări şi exemple, îţi dai drumul şi speri să fie cineva acolo care să te prindă. Altfel o să te trezeşti cu nişte răni serioase.

Credeţi-mi, ştiu ce spun.

Probabil că am adormit într-un târziu, fiindcă pe la patru m-am trezit cu o stare de spaimă. Mă lovise ceva? M-am ridicat în picioare, cu inima bătându-mi să-mi iasă din piept. Aveam fereastra la fel de larg deschisă ca de obicei şi o pudră de stele sclipea de prin vârfurile copacilor. Totul era nemişcat şi liniştit ca un lac. Nicio undă.

— Am visat, mi-am spus cu o voce mult prea calmă şi în control deplin.

Era realmente singura parte din mine care n-o luase razna la gândul că fusesem sau nu trezită de un obiect rece şi tare care m-a lovit cu putere în picior.

Nu că ar fi avut vreun sens.

Am clătinat din cap şi mi-am tras aşternuturile la loc, să mă bag înapoi în pat, ca o fiinţă raţională, după care am schelălăit şi-am sărit vreo zece centimetri în sus, fiindcă erau monede pretutindeni. *Peste tot.*

Erau împrăştiate pe pat şi pe covor şi unele aterizaseră chiar şi pe Rochia care stătea trântită pe covor, în cel mai trist morman posibil. Am orbecăit după veioză şi m-am aplecat să le văd mai bine, atentă să nu le ating. Majoritatea erau de cupru, de unu şi de doi cenţi, dar unele din ele erau chiar şi de douăzeci sau cincizeci de eurocenţi. Ba chiar era şi una de doi euro.

În dormitorul meu ploua cu bani.

— Ce se petrece aici? am întrebat cu glas tare.

Clipă în care o altă monedă s-a arcuit prin geamul deschis şi m-a izbit direct în faţă, făcându-mă să fac o mişcare de ascunde-te şi acoperă-te pe care o învăţasem în şcoala primară, la exerciţiile de protecţie împotriva cutremurelor. Dar când am ajuns la podea nu mi-a mai fost frică. Ştiam deja ce se petrecea.

Cineva îmi arunca bani pe geam. Ceea ce însemna ori că un reprezentant al guvernului era aici să mă informeze că tocmai câştigasem la loteria din Italia, ori că Ren încerca să mă trezească. Oricare ar fi fost, deja aveam o noapte mai bună ca până atunci.

Am sărit şi m-am repezit la fereastră. Ren stătea la vreo doi metri de casă, cu braţul pregătit să mai arunce o monedă.

— Fii atent, şi m-am mai trântit o dată la podea.

— Iartă-mă.

M-am ridicat din nou, cu grijă. Jacheta şi cravata lui Ren erau întinse pe iarbă şi ţinea o pungă albă de hârtie în mâna cu care nu arunca monede. Eram aşa de bucuroasă să-l văd, că-mi venea să-i trag un pumn direct în faţă.

Ştiu. Semnale contradictorii.

— Bună, mi-a spus.

— Bună.

Ne-am uitat unul la altul o bucată de timp. O parte din mine voia să-i azvârle Rochia în faţă, iar cealaltă voia să-mi las părul de Meduza în jos, ca să poată urca pe el până la mine în cameră. Cred că totul depindea de motivul pentru care se afla acolo.

Mi se părea că şi Ren avea o luptă interioară. A ezitat secundă:

— Te superi dacă te rog să cobori puţin?

Am aşteptat nouă zecimi de secundă, după care am trecut un picior peste prag şi am coborât cu grijă. Unele cărămizi erau inegale şi le-am folosit ca puncte de sprijin să cobor pe zidul casei.

— Ai grijă, mi-a şoptit Ren cu braţele întinse, ca să mă prindă.

A fost nevoie să sar pe ultimii centimetri şi m-am ciocnit direct de Ren, care a executat o mişcare ciudată de acoperire ce ne-a făcut pe amândoi să ne împletim unul de altul. Am ţâşnit amândoi în picioare, iar Ren s-a dat înapoi şi m-a privit cu o expresie pe care nu am reuşit să o descifrez.

— Puteai folosi scările, mi-a spus.

— Scările sunt pentru *stronzo*.

A zâmbit:

— Ai plecat de la petrecere mai devreme.

— Mda.

Deodată, în dormitorul lui Howard s-a ivit o lumină.

— Howard, a şuierat Ren.

Arăta ca şi cum tocmai l-ar fi văzut pe Omul Zăpezilor liber. Nu reuşea deloc să treacă peste prima lor conversaţie.

— Vino, i-am spus şi l-am luat de mână şi am alergat la gardul din spate, încercând şi nereuşind să nu ne împiedicăm de fiecare bordură de care dădeam.

Speram să nu fim nevoiţi să recurgem la o viaţă criminală fiindcă sunt sigură că am fi fost cei mai jalnici fugari din lumea întreagă.

— E imposibil să nu ne fi auzit, vorbi Ren cu răsuflarea întretăiată când am ajuns la zidul din spate.

— E în regulă. Uite. S-a stins din nou lumina la dormitor.

Cel mai probabil, Howard îşi dăduse seama ce se petrecea şi se hotărâse să-mi treacă cu vederea mica escapadă din mijlocul nopţii. Chiar era unul dintre cei mai buni oameni. M-am întors să-l privesc pe Ren, dar eram aşa de emoţionată că-mi alunecau ochii de pe chipul lui. Părea că şi el avea aceeaşi problemă.

— Şi despre ce ai vrut să-mi vorbeşti?

A lovit iarba cu piciorul:

— Eu nu… hm… nu ţi-am spus mai devreme, dar în seara asta ai arătat senzaţional. A fost versiunea ta pentru Rochie, nu?

— Da, am spus şi-am privit şi eu în jos. Dar nu prea cred că a funcţionat.

— Ba da. Crede-mă. Şi deci, acolo, la petrecere… a spus răsunând

puternic, am fost destul de supărat când te-am văzut cu Thomas.

Am încuviinţat străduindu-mă să ignor raza de speranţă din piept. Şi…

— Trebuie să îmi cer scuze. Am fost foarte supărat la Roma, atunci când mi-ai spus că niciodată, niciodată, niciodată nu te-ai gândit la mine ca la altceva decât ca la un prieten.

— Nu am spus „niciodată” decât de două ori, am protestat.

— Bine. Nicicând, niciodată, niciodată. A fost ca şi cum mi-ai fi dat palme peste faţă. Şi pe urmă, când vine vorba de Thomas, eu arăt ca un idiot. El e ca o stea a muzicii pop britanice. Cum să concurezi cu aşa ceva?

Am mormăit:

— Stea a muzicii britanice?

— Da. Cu accent fals. De fapt, a crescut pe undeva pe lângă Boston şi când se îmbată ca lumea uită de accentul britanic şi seamănă cu unul din tipii ăia pe care-i vezi la meciurile lui Red Sox, cu litere scrise pe burţile umflate de bere.

— Asta chiar e oribil, am spus şi am tras adânc aer în piept. Îmi pare rău că ţi-am spus că nicicând, niciodată, niciodată…

— Niciodată, a adăugat el.

— Niciodată n-am să te consider nimic mai mult decât un prieten. Nu e adevărat, am spus şi mi-am dres vocea. Niciodată. Şi în plus nu eşti *stronzo*.

Ren avea un zâmbet slab, dar plin de speranţă, întipărit pe chip şi mi s-a transferat şi mie, în mod automat:

— Dar de unde ai învăţat tu cuvântul ăsta?

— De la Mimi.

A dat din cap:

— Şi a fost adevărat ce mi-ai spus acolo? Că nu eşti cu Thomas?

Am dat din cap:

— Şi tu sigur nu mai eşti cu Mimi?

— Nu. Sunt sută la sută disponibil.

— Hm, am zis şi zâmbetul mi s-a mai lărgit cu zece grade.

Ne-am uitat unul la altul un minut, după care sunt sigură că toate cele patru mii de pietre de mormânt s-au aplecat spre noi să audă ce urma să se petreacă. Aşadar… aveam de gând să stăm să ne uităm unul la altul? Ce se petrecuse cu toată pasiunea italienească pe care se presupunea că o aveam amândoi în sânge?

A făcut un pas timid în faţă.

— Ai terminat jurnalul?

— Da.

— Şi?

Am răsuflat:

— Cred că au fost perfecţi. Dar le-au stat multe în cale. Howard a

ştiut dintotdeauna că nu e tatăl meu, a vrut doar să facă parte din viaţa mea.

— Deştept din partea lui Howard cel înspăimântător, a conchis şi mi-a înmânat punga albă de hârtie pe care o purtase tot timpul cu el.

— Ce e asta?

— Scuzele mele oficiale. După ce am plecat de la petrecere, am trecut prin Florenţa şi-am început să întreb în stânga şi-n dreapta unde pot să găsesc o brutărie secretă. Am dat într-un târziu de nişte femei care se întorceau de la o petrecere şi mi-au spus unde să merg. Pentru alte ocazii, e bine de ştiut că e pe Via del Canto Rivolto. Şi e foarte mişto.

Am deschis punga şi m-a ajuns o adiere de miros paradiziac, de ceva cald şi cu unt. O chestie în formă de semilună din foitaj era învelită într-un şerveţel de hârtie.

— Ce este?

— *Cornetta con Nutella.* Am luat două din astea, dar l-am mâncat pe celălalt pe drum spre tine. Şi m-am folosit de rest ca să te trezesc.

Am deschis punga cu emoţie şi am luat o gură de *cornetta.* Era cald şi se topea în gură şi avea gustul unei chestii perfecte care ţi s-ar fi putut întâmpla. Ca o vară în Italia. Ca prima dragoste. Ciocolata. Am mai muşcat o dată.

— Ren?

— Da?

— Data viitoare, te rog să nu mi-o mai mănânci pe cealaltă.

A râs:

— Nu am fost sigur că ai să vrei să mai vorbeşti cu mine, dar am ştiut că pe mâncare puteam paria oricând. Data viitoare când te mai las singură în întuneric, ca un nemernic, am să-ţi cumpăr douăzeci.

— Cel puţin, am spus şi am tras adânc aer în piept.

Acum, că îmi curgea Nutella prin vene, mă simţeam invincibilă:

— Şi să ştii că nu am minţit cu nimic în ce ţi-am spus la Valentina. Tu eşti cel pe care-l plac. Poate chiar îl iubesc.

— Poate chiar îl iubeşti, hm?

Faţa i-a fost străbătută de un zâmbet uriaş:

— Păi, astea-s veşti excelente. Pentru că poate că şi eu te iubesc pe tine.

O senzaţie caldă şi condimentată mi s-a prelins direct în vene şi am ştiut că şi Ren simţea la fel, fiindcă deodată stăteam atât de aproape încât îi vedeam fiecare geană. *Sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă,* striga fiecare celulă din corpul meu.

A mijit ochii:

— Cred că ai Nutella pe faţă.

Am mormăit:

— Ren, nu vrei să mă săruţi oda…

Nu am apucat să termin fiindcă s-a aplecat asupra mea şi ne-am sărutat. Ne-am sărutat cu adevărat. Şi s-a dovedit că aşteptasem toată viaţa să fiu sărutată de Lorenzo Ferrara într-un cimitir american din mijlocul Italiei.

Va trebui să mă credeţi pe cuvânt în privinţa asta.

Ne-am despărţit la un moment dat. Nu ştiu cum aterizaserăm pe iarbă şi ne-am rostogolit pe spate şi-am rămas cu ochii la stele şi cu nişte zâmbete imense pe feţe, ca în dimineaţa de Crăciun, care ar fi trebuit să fie patetice, dar erau minunate.

— Putem să-l considerăm pe ăsta drept primul nostru sărut oficial, te rog?

— Primul din multele care vor urma, a continuat el. Dar dacă nu te superi, nu aş vrea să-l uit nici pe cel din Roma. Înainte să-l întrerup atât de grosolan, sărutul acela a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

— Şi mie, am zis.

S-a rostogolit pe o parte, proptindu-se într-un cot.

— Ştii, e ceva ce am tot vrut să te întreb.

— Ce?

Şi-a dat părul din ochi:

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi să stai aici, în Italia. De tot. Acum, că ai un iubit…

Un iubit. Stele au clipit în extaz. M-am ridicat şi eu într-un cot:

— Chiar am discutat mai devreme despre asta. Addie mi-a trimis un mesaj şi mi-a spus că pot să stau cu familia ei la anu', şi am stat mult de vorbă cu Howard pe tema asta.

— Şi?

Am tras adânc aer în piept:

— Şi rămân, Lorenzo.

A gâfâit:

— Ai rârâit cumva? Jur că te-am auzit cum ai pronunţat „R"-ul. Mai spune o dată.

I-am zâmbit:

— Lo-ren-zo. Doar sunt pe jumătate italiancă, nu? Ar trebui să fiu în stare să pronunţ „R"-urile. Şi acum, pe bune. Eu îţi spun că rămân în Florenţa şi tu te bucuri fiindcă îţi pot pronunţa numele?

— N-am fost niciodată mai bucuros.

Ne-am zâmbit, apoi m-am aplecat şi l-am sărutat din nou. Fiindcă era o chestie complet nouă pe care o făceam.

— Deci îmi spui că nu numai că mă placi, poate chiar mă iubeşti, şi ai de gând să stai aici pe o perioadă nedeterminată?

— Exact asta am spus.

— Asta e, în mod oficial, *la notte piu bella della mia vita.*

— Sunt sigură că aş fi de acord dacă aş avea vreo idee ce ai vrut să

spui.

— Ai să înveţi imediat să vorbeşti în italiană, a spus şi şi-a încleştat degetele cu ale mele. Şi acum, că nu-i mai fugărim pe foştii iubiţi ai mamei tale, ce o să mai facem?

Am ridicat din umeri:

— O să ne îndrăgostim?

— Ţi-am luat-o cu mult înainte, a spus şi şi-a întins degetul arătător şi l-a lipit de al meu construind din amândouă un turn. Ştii ce, tocmai mi-a venit o idee.

— Care?

— Când suntem împreună, formăm un italian întreg.

Am surâs privind degetele şi simţind cum inima îmi creştea atât de repede şi atât de mare că trebuia să-mi închid ochii să nu-mi iasă.

Deodată, s-a tras înspre mine:

— Hei, ce s-a întâmplat? Plângi?

Am dat din cap şi am deschis încet ochii, zâmbindu-i:

— Nu, nu e nimic.

Dar nu era adevărat. Ştiam că nu voi putea să fiu în stare să-i descriu, dar era ca şi cum aveam o perspectivă din afară a momentului nostru şi nicicând, niciodată, niciodată nu îmi doream să se termine. Aveam Nutella pe faţă, prima mea dragoste adevărată stătea lungit alături de mine şi dintr-o clipă în alta stelele aveau să se scufunde la loc în ceruri pregătind o nouă zi, şi era pentru prima oară când aşteptam cu nerăbdare să văd ce urma să-mi aducă ziua.

Şi asta chiar era ceva!

Sfârşit

{1} Asociaţia Americană de Baschet, abreviere de la Naţional Basketball Association.
{2} Olive Garden, renumit lanţ american de restaurante, cu specific italienesc.
{3} Bună frumoaso! Ce faci diseară? (în italiană, în original)
{4} Unde pleci? (în italiană, în original)
{5} Duomo, denumire comună pentru Catedrala Santa Maria del Fiore, cea de a doua mare biserică din Italia.
{6} Expresie italienească, însemnând „ce-i al meu e şi al tău".
{7} Tupperware, companie americană de top, specializată în producerea vaselor de plastic etanşe.
{8} *When in Rome, do as the Romans do,* proverb de origine latină, cu sensul „Când eşti la Roma, poartă-te ca romanii".
{9} Hot yoga, exerciţii de yoga susţinute în condiţii de căldură şi umiditate, la 40 de grade Celsius.
{10} Vibrato, bucata muzicală executată cu vibraţii.
{11} Solitaire este un joc de cărţi denumit şi jocul răbdării.
{12} Aluzie la o replică bine-cunoscută din filmul *Stăpânul Inelelor*.
{13} Alo, în italiană.
{14} Tu cine eşti?, în italiană.
{15} Şi eu, în italiană.
{16} Prinţesă, în italiană.
{17} Prinţesa Twilight Sparkle, personaj din seria „My Little Pony".
{18} Nu e adevărat, în italiană.
{19} Conform DEX, „dom" înseamnă şi „structură geologică în formă de boltă largă, circulară sau eliptică".
{20} Ne puteţi da o masă pentru două persoane, vă rog? în italiană în original.
{21} Bună seara, în italiană în original.
{22} Bună seara. Am putea sta la o masă mai aproape de bucătărie, vă rog? în italiană în original.
{23} Sigur că da, în italiană în original.
{24} Renumită melodie a trupei Beatles.
{25} Şuncă italienească crud-uscată, uşor afumată.
{26} Pizza preferata de Regina Margherita a Italiei, cu roşii, brânză mozzarella şi busuioc proaspăt, în culorile steagului italian.
{27} Nume dat fanilor trupei americane de rock psihedelic *Grateful Dead.*
{28} Trupă faimoasă de dans, renumită pentru precizia execuţiei dansurilor.
{29} Are emoţii. Să stai aproape de ea.
{30} Da, sigur.
{31} Pe unde ai fost? Mi-a fost dor de tine.
{32} Bună, Elena. Şi mie mi-a fost dor de tine.
{33} Nu se poate aşa ceva.
{34} V-o prezint pe…
{35} Băieţi…
{36} Ce surpriză plăcută!
{37} Comodă (piesă de mobilier), în italiană în original.
{38} Vă rog, în italiană în original.
{39} Chiar ciudat, în italiană în original.
{40} Melodie de succes a lui Jimmy Buffett, muzician, actor, cântăreţ şi om afaceri american.
{41} Dramă romantică americană, de succes, cu Patrick Swayze şi Jennifer Grey rolurile principale.
{42} Prea, în italiană în original.
{43} Cât e de frumoasă, în italiană în original.
{44} Pod de piatră din Florenţa, unul din cele mai faimoase din lume.
{45} *The Sun Also Rises,* în original, roman scris în anul 1926 de Ernest Hemingway.
{46} Club de noapte renumit în Florenţa.
{47} Un soi de croasant mai dulce decât cel franţuzesc, specific italienesc.
{48} Rulou italienesc, produs de patiserie.
{49} Un tip de skateboard.
{50} Din fericire, în italiană în original.
{51} Revistă şi reţea fotografică de prestigiu, axată pe fotografie contemporană.

{52} Întocmai, în italiană în original.
{53} *The Rape of the Sabine Women,* în original. Cuvântul „rape” are sensul de „viol”, dar este asimilat greşit cu „răpire”, de aici confuzia personajului din text.
{54} Poftim, în italiană în original.
{55} Mulţumesc, în italiană în original.
{56} — Un cornet cu îngheţată bacio, vă rog.
— Sigur.
{57} Sărut, în italiană în original.
{58} E cald, în italiană în original.
{59} Unde mergi, în italiană în original.
{60} — Bună ziua. Avem o întâlnire.
— Vă rog. Nivelul trei (adică etajul al doilea, parterul fiind primul nivel).
{61} Indie rock este un gen de rock alternativ, originar din Regatul Unit şi Statele Unite, apărut în anii 1980, conform Wikipedia.
{62} Vers din melodia *Closing Time* a trupei Semisonic
{63} Marcă americană înregistrată de Kimberly-Clark Worldwide Inc, companie producătoare de produse din hârtie, precum şerveţele şi hârtie igienică.
{64} — Ce s-a întâmplat?
— Căutăm rochia cea mai frumoasă din lume, în italiană în original.
{65} E greşit totul.